POLIROM
Bestseller
Mihaela RĂDULESCU
Despre lucrurile simple
Ediția a II-a

Mihaela RĂDULESCU

Despre lucrurile simple

Prefață de Alex. Leo Şerban

Ediția a II-a revăzută

POLIROM
2013

© 2007, 2013 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4022-5
ISBN PDF: 978-973-46-4023-2
ISBN print: 978-973-46-3980-9

Coperta: Radu Răileanu
Foto autoare: © Marius Bărăgan

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Mihaela Rădulescu este una dintre vedetele TV de primă mărime din România, care, în cei 15 ani de televiziune, a atins recorduri de audienţă şi popularitate. A fost de patru ori „Femeia Anului”, a obţinut patru premii APTR şi a fost desemnată „Cea mai influentă persoană din media românească”.

A făcut radio, a jucat în cîteva filme şi videoclipuri, a tras voci pentru desene animate, a regizat cinci filme documentare, a realizat şi prezentat emisiuni extrem de iubite de public: „Duminica în familie”, „Steaua ta norocoasă”, „Gala”, „Punem pariu că-i vară” etc. Are o bogată activitate socială şi filantropică. De la voluntariat pentru Crucea Roşie şi pînă la titlul de ambasador pentru România al organizaţiilor United Way şi Special Olympics, Mihaela Rădulescu s-a implicat şi a oferit sprijin în numeroase acţiuni caritabile. A părăsit România în 2008, însă revine mereu pentru acţiuni caritabile, continuînd să sprijine orice demers umanitar important. A realizat sute de interviuri cu cele mai prestigioase personalităţi din România, dar şi cu celebrităţi internaţionale. A fost primul jurnalist român care a transmis în direct, pentru ProTV, gala decernării Premiilor Oscar, a participat ca reporter la trei ediţii ale Festivalului de la Cannes şi a filmat în zone de risc (Irak şi Afghanistan). Are o bogată şi constantă activitate publicistică, textele ei apărînd în *Elle* (România), *Jurnalul Naţional*, *Dilemateca*, *Tango*, *Tabu*, *The One*, *Academia Caţavencu* etc. În lumea virtuală, textele ei pot fi citite pe blogul personal, inclus pe platforma www.22foryou.co, dar şi pe pagina de Facebook: www.facebook.com/Mihaela RadulescuSchwartzenberg?ref=hl

Textele incluse în acest volum au fost publicate în revista *Elle*, iar „Scrisoare din armată” şi „La naiba cu prejudecăţile” au apărut în revistele *Tango* şi, respectiv, *The One*.

Mihaela

Habar n-am de ce a vrut Mihaela să-i prefaţez eu cartea: într-un *Elle* recent mărturisea că a citit o carte de-a mea cu *DEX*-ul alături! Eu trebuie să mărturisesc, de la bun început, că am citit *Despre lucrurile simple* cu un ditamai *DEX*-ul de simpatie. Iar acum, când scriu „despre” *Despre lucrurile simple*, încerc să nu folosesc neologisme – deşi Mihaela, care e o femeie sofisticată, ştiu că va înţelege acest „lucru simplu”: scriitorii simt nevoia, uneori, să încerce cuvinte noi aşa cum femeile sofisticate ţin să fie în pas cu moda… Când scrie, un scriitor devine un pic „metrosexual”. E mica lui cochetărie.

Cine citeşte această carte nu va descoperi „o altă Mihaela” decât cea de la televizor sau din reviste, ci doar una „fără imagine”, pentru că e compusă din cuvinte. Nu o va vedea, pentru că e o carte fără poze, ci o va *asculta* povestindu-se aşa cum este dincolo de Imagine: generoasă, înţeleaptă, vitală. Sunt lucruri (simple) pe care – dacă eşti suficient de deştept atunci când te uiţi la televizor – le intuieşti. Dacă Mihaela ar fi „doar o imagine”, oricât de frumoasă, ai simţi imediat că nu are decât subţirimea unei foi de revistă. Din fericire (pentru Mihaela şi pentru noi), e mai mult în ea decât îţi întâlnesc ochii – cum zic americanii.

E – în primul rând – o imensă capacitate de admiraţie. „Lista” ei cuprinde oameni atât de diferiţi, încât cu greu i-ai putea aduna la aceeaşi masă… Pe toţi îi îmbrăţişează însă generozitatea ei „simplă”, a cărei sinceritate vine tocmai din amalgam. Oameni celebri stau alături de jurnalişti cunoscuţi sau de oameni necunoscuţi, ştiuţi doar de ea. Sunt oameni care-i sunt dragi, dintr-un motiv sau altul, sau pe care-i admiră – sau şi una, şi alta. Cred că avem mare nevoie de astfel de mărturisiri în zilele noastre, iar Mihaela – tocmai pentru că este atât de celebră – ar putea da tonul. Ar putea lansa un „trend”: răutăţile, invidiile, meschinăriile nu mai sunt *cool*, haideţi să ne admirăm! Pare naiv? Înseamnă că mai e mult de lucru… În orice caz, implicarea ei în atâtea cauze umanitare nu e decât extensia firească a faptului că iubeşte oamenii. Pare un „lucru simplu”? Înseamnă că toţi am putea să-l facem…

Apropo de „extensii” (şi ca să cobor – de fapt, *urc* – puţin în frivol): Mihaela îşi adoră părul. Există în carte câteva capitole care-i sunt dedicate. Unii (răutăcioşii care nu mai sunt *cool*) ar spune: pentru că e obsedată de cum arată,

vrea să fie perfectă! Eu spun: şi ce e „rău” în asta!? A avea grijă de corpul tău presupune respect pentru ceilalţi – şi sfaturile Mihaelei sunt în asemenea măsură de bun-simţ, încât te întrebi de ce acest „bun-simţ” nu e mai larg răspândit… În fond, dacă nu s-ar iubi decât pe ea, de ce simte nevoia să împărtăşească micile ei secrete de frumuseţe? Ce o împinge să le divulge altora? Cu siguranţă, nu vanitatea (care e egoistă) – cuvântul corect e (din nou) generozitatea; şi acea înţelepciune (cică „simplă”!) care ştie că lumea ar fi mai bună dacă fiecare s-ar iubi mai mult, iubindu-i pe ceilalţi. Ca-ntr-o oglindă. (În paranteză fie spus, mă întreb dacă Mihaela ar fi în stare să se *tundă zero* pentru a juca în ceva gen *Patimile Ioanei d’Arc 2*! Probabil că nu. Şi ştiţi de ce? Pentru că e destul de deşteaptă să ştie că rolul nu i s-ar potrivi!)

Am dat, în această carte, peste o sumedenie de formule (nu de păr!) care m-au convins că Mihaela „le are” şi cu scrisul. Nu credeţi? Probabil că nici ea. Articolele apărute în *Elle* sunt scrise pentru că e cine e şi pentru că ne aşteptăm, cumva, ca oamenii care sunt cine sunt să-şi dea cu părerea despre orice. Mihaela nu-şi „dă cu părerea despre orice”; se rezumă la lucrurile la care se pricepe. „Lucruri simple”? Poate. Dar spuse din inimă, fără urmă de infatuare, fandoseală sau vedetism. Balzac ar fi uimit să constate că, o sută şi mulţi ani după el, Mihaela Rădulescu – o „divă” din România – a scris un fel de „continuare” la *Femeia de 30 de ani* care începe într-un articol („La 30 de ani… femeie”) plin de umor şi maturitate; o paranteză se reţine ca un aforism – „sofisticarea (poate cea mai agresivă formă de feminitate!)” –, în timp ce concluzia – „Încă de la început mi-am propus să aleg o culoare şi un parfum pentru vârsta de 30 de ani” – este, să recunoaştem, surprinzătoare, dacă ne gândim că vine din partea unei „vedete TV” ce n-a citit-o (cred) pe doamna Sei Şonagon, de la curtea imperială a Japoniei, care a trăit pe la anul 1000: „Fără ezitare optez pentru culoarea roşie”, scrie Mihaela în această (laconică) *Însemnare de căpătâi*…

Alte exemple? Ce ziceţi de formula „femeia-rucsac”, o găselniţă de-a ei pentru a defini femeia întreţinută, care stă „mereu pe spinarea cuiva”? Dar descrierea bârfei, a cărei falsitate „se simte ca un miros de transpiraţie”? Urmată de îndemnul sănătos de a-i lăsa în pace pe alţii „şi să ne bârfim pe noi înşine”? Sau poate această (altă) paranteză care fixează gafa de gust prin epitetul perfect: „Cele mai îngrozitoare lucruri la o femeie […] mi se par unghiile lăsate lungi la degetele de la picioare (cel mai ascuţit prost gust!)”? Sau *aceasta* – paranteza ţinând aici loc de roman întreg: „Romăncele n-au curajul asumării statutului de… bicicliste, pentru că urechile lor nu mai suportă atât dezmăţ verbal. (Oh, Amsterdam…)”. Sau următoarele aforisme – cu atât

mai „valabile” cu cât nu există ceea ce s-ar putea numi „conştiinţa aforismului”: „Cred că gunoierii sunt cei mai utili oameni de pe planetă – imaginaţi-vă lumea fără ei…”; „Caracterul unui om e ceea ce face el când nu-l vede nimeni, dar toată lumea îi vede pe cei cu caracter”; şi (în fine): „Toţi trăim clipa – nimeni nu trăieşte viitorul…”. Sau întrebarea vertiginoasă, demnă de un Oscar Wilde şi Woody Allen la un loc: „Există oare ex-ul perfect?”. Iar dacă suntem la capitolul *bons mots*, nu mă pot abţine să nu citez două exemple pe care, vă jur, mi-aş fi dorit să le scriu eu: „Tania Budi arată din ce în ce mai bine, deşi n-a arătat niciodată rău”; şi: „să mă îmbrac de la atelierul de fierărie dacă o admir pe Marinela Niţu?”. Prima pare copia în pozitiv a unei sentinţe semnate… Andy Warhol (a citit Mihaela *Jurnalul* acestuia? Mă îndoiesc): „Bianca Jagger îşi arăta vîrsta. Nu ştiu ce vîrstă are, dar şi-o arăta”; a doua e atât de spirituală, încât ar trebui să intre într-o antologie de umor! Uneori, sfaturile Mihaelei sunt deopotrivă pragmatice şi rafinate – ca în următorul „mod de întrebuinţare”: „Fă rost de o cămaşă bărbătească, albă, care să-ţi fie mare şi la care să nu ştii să închizi decât un nasture! Merită Oscarul pentru cea mai sexy lenjerie de damă!!” (iar acest „să nu ştii să închizi” merită cea mai bună partidă de sex!).

Şi aş mai tot putea cita aşa, un exemplu după altul, dar deja m-am întins prea mult pentru un „prefaţator”…

Există şi texte care sunt – fiecare în felul lui – cu adevărat frumoase cap-coadă. Unul („La naiba cu prejudecăţile”) ar putea deveni scenariu de scurtmetraj fără probleme: are personaje (uşor romantice), are poveste cu *twist* şi schepsis şi are final (aşteptat/neaşteptat, în funcţie de cum eşti: visător sau cinic)… Altul („Scrisoare din armată”) porneşte de la „cele nouă zile petrecute în Irak” de Mihaela (deci aproape ca un „documentar”) şi ajunge, prin empatie (care este un alt nume al generozităţii), să vibreze precum aerul unei întâlniri în doi, în vis (căci doar visul îi ţine aproape pe cei despărţiţi – şi *dorul*), atunci când „jurnalista” devine martora unui ritual emoţionant: „Poza iubitei face parte din uniformă – e mereu la pieptul lor, şi mi-au dat lacrimile când am văzut, în ziua în care s-a dat alarma de atac aerian, cum unii îşi scot, fără nici o teamă de ridicol, poza iubitei şi se roagă la ea, ca să trăiască…”.

Şi mai există două texte care-şi „răspund” – despre *răspunderea* de a fi mamă („Copii de bani gata”) şi despre paradoxurile maternităţii („Despre lucrurile simple”). Primul e grav, punând o problemă care, deşi poate părea minoră, este – în realitate – un fapt de societate: cum vor deveni cetăţeni aceia care au primit totul pe tavă?; al doilea este absolut minunat – un „cântec de

leagăn” pe două voci (a Mihaelei şi a băieţelului său) care ajunge la o concluzie şi înţeleaptă, şi frumoasă, şi tonică: „…înseamnă că şi copilul ne educă, de fapt…”.

I-am scris o dată Mihaelei (într-un sms, cred) că, dacă aş fi fost femeie, mi-aş fi dorit să fiu Mihaela Rădulescu. O spun (scriu) din nou aici, să nu creadă că a fost un compliment de circumstanţă, făcut la adăpostul „spaţiului privat”…

O scriu şi o semnez.

Alex. Leo Şerban

Între timp, Alex m-a enervat groaznic – a murit, pe neaşteptate, de parcă a vrut să râdă de noi toţi, cei care l-am îndrăgit enorm. Am plâns de ciudă şi durere, de la distanţă, şi am încercat să-i iert singura tâmpenie pe care a făcut-o de când îl cunosc – să plece atât de departe…

Mi-e dor de tine, Alex. Cumplit de dor…

Sper să-i treacă cuiva prin minte să înfiinţeze un premiu de film cu numele tău. Ai lăsat urme adânci şi atât de frumoase în lumea filmului, încât n-avem cum să te pierdem…

Despre mine, pur şi simplu

Cea mai bună veste pe care v-o pot da despre mine e că n-am uitat nici o clipă de unde am pornit, nu mi-am pierdut trecutul şi nu vreau să mi-l romanţez. Am fost un copil normal, n-am manifestat talente uluitoare, dar am avut o bună poziţionare a ambiţiei în grila evoluţiei. M-am străduit să învăţ de toate, să mă perfecţionez în domenii puţine, dar esenţiale şi să-mi depăşesc condiţiile. Pe cea iniţială, de femeie tânără şi frumuşică, apoi pe cea de provincială venită de la Piatra-Neamţ în Capitală. Mult mai târziu, pe cea de vedetă de televiziune – care, în ochii multora, nu are substanţă, ci doar imagine. Le-am depăşit pe toate – mai întâi în ochii mei şi apoi, încet-încet, în ochii aţintiţi spre mine. Undeva, pe parcurs, am descoperit că nu ajunge să vrei să fii cel mai bun: trebuie mereu să vezi cât de bun poţi să fii, până unde poţi merge cu performanţa, cu îndrăzneala, cu pofta de viaţă. Nu m-am împiedicat de obstacole majore sau de oameni mici – i-am driblat şi am sprintat pe culoarele mele, până am mai marcat câte un punct. Când am luat-o pe culoare greşite, m-am maturizat şi m-am… materializat într-un om normal, căruia gloria momentană i-ar fi putut da iluzia desprinderii de realitate. Cea mai în formă am fost când am iubit şi am fost iubită. Liniştea sufletului mi-a dat mereu inspiraţie, sclipire şi şansă. Când am fost părăsită, dată afară sau mediocră, m-am reinventat şi, poate, m-am întărit. Am atitudine de campion şi poate de aceea am şi câştigat, de atâtea ori. Am însă slăbiciuni umane şi poate de aceea n-am făcut mai mult decât fac astăzi. Am o singură constantă, de care nu mă despart – firescul. Atât cât se poate el manifesta în meseria mea. Atât cât poate fi el lăsat să iasă dintre pereţii vieţii personale. Am avut manifestări nesăbuite, dar şi victorii meritate. Am ajuns într-un punct din care pot privi cu mare atenţie în afara mea. Mi-ajunge ceea ce am, dar nu-mi ajunge ceea ce am înfăptuit. Viaţa mea e lipsită de probleme financiare, dar nu şi de griji, de probleme omeneşti. Celebritatea nu te imunizează, nu te apără de îngrijorare, de boală, de eşec sau de răutate.

Am început, când toate stelele s-au aşezat favorabil pentru mine, să ajut oamenii care au nevoie, care se zbat între neputinţă şi disperare sau care nu-şi pot împlini un vis. De la victimele inundaţiilor până la bătrâni ajunşi de umilinţă, de la copii săraci până la cei foarte bolnavi, de la tineri talentaţi până la tinere în care mă regăsesc – am băgat adânc mâna în buzunarele mele sau ale

altora ca să le fac un bine. Asta ne deosebeşte, până la urmă, de oamenii răi. Un om bun ştie că, dacă dăruieşte, zâmbetul de mulţumire cu care se alege îl îmbogăţeşte cu adevărat. Onorariile mele pentru aceste articole au fost donate diverselor cauze umanitare, iar cele din ultimul an au fost direcţionate către Crucea Roşie, organizaţie al cărei voluntar sunt.

Poate că am îndrăznit mult scriind o carte. Dar lucrurile simple despre care vorbesc ne aparţin tuturor, ni se întâmplă tuturor, în forme mai grave sau mai incerte. Poate că, aşa cum s-a întâmplat cu multe dintre articolele publicate în *Elle*, cititorii se vor regăsi măcar în trăire, poate că vor afla un răspuns mai bun la o întrebare ce i-a zgândărit prea mult, poate vor găsi inspiraţie acolo unde speranţa agonizează. Nu sunt sfaturi de viaţă, ci păreri personale, cântărite bine şi mulate pe experienţe trăite. Sunt articole scrise în urmă cu şase ani, dar şi scrieri actuale. Cele mai multe au fost publicate, altele au fost scoase pe furiş din sertare şi introduse discret în această carte.

Îmi place să scriu – o foaie albă mă concretizează, mă face să mă exprim aşa cum n-o pot face vorbind liber. În toate momentele cu adevărat grave ale vieţii mele personale le-am scris oamenilor cu care nu mai puteam comunica. N-am îndreptat situaţia întotdeauna, dar am reuşit măcar s-o exprim real, crud, chiar dureros. Am reuşit să spun exact ce simţeam şi astfel m-am ajutat şi pe mine. Şi mai e ceva: îmi place enorm să vorbesc cu oameni pe care nu-i cunosc. O fac şi pe stradă şi, de ani de zile, stârnesc aceeaşi uimire: „Credeam că sunteţi altfel, mai încrezută, mai fiţoasă, mai inabordabilă – dar sunteţi aşa de normală…”. Nu vă închipuiţi ce voluptate îmi dau aceste vorbe simple, care spun despre mine mai mult decât toate cronicile, pozele, copertele, premiile, cifrele de audienţă sau aplauzele…

Nu mă voi îmbogăţi de pe urma acestei cărţi, dar pentru alţii va însemna ceva, cu siguranţă. În primul rând, pentru cei care vor fi ajutaţi de organizaţia caritabilă United Way Romania, căci lor le voi dona profitul obţinut din vânzarea cărţii. Apoi, poate cei care o vor citi vor găsi resurse pentru penele lor de inspiraţie existenţială. Iar cei pe care nu i-am convins îndeajuns vor afla despre mine că sunt o femeie a timpului meu, la fel de normală ca oricare alta – doar ceva mai cunoscută, pentru o vreme nedefinită, ca şi meseria pe care o practic. Lucrurile simple ne întregesc. Suntem fiinţe cu un mecanism atât de complicat de trăire, încât avem nevoie de protejarea lucrurilor simple, de provocarea bucuriilor mărunte, de minuţiozitatea alegerilor şi de rafinamentul detaliilor care fac diferenţa. Nu putem fi toţi geniali, dar putem fi mereu cu o treaptă mai sus decât am fost ieri. Fie şi la nivelul emoţiilor sau al aspiraţiilor.

Această carte este cadoul pe care i-l fac soţului meu, Elan, care împlineşte

40 de ani. Fără dragostea lui, inspiraţia mea ar fi fost inexistentă. Fără ceea ce simt pentru el, n-aş fi avut curajul să-mi public gândurile. Fără copilul pe care l-am făcut împreună, n-am fi pus atât preţ pe lucrurile simple care ne alcătuiesc viaţa…

Mihaela Schwartzenberg – sau Răduleasca, pentru cei care nu mă cunosc…

Pierdut vis. Mă declar nul…

> *Nu-i aşa că te-ai întrebat, măcar o dată, de ce unora pare să le reuşească tot ce-şi propun, iar altora nu le iese nimic?*

Cam aşa sună, la modul serios, multe dintre cererile pe care oamenii le adresează divinităţii. Nu-i nimic rău în a ne dori mai mult decât avem sau suntem, dar e mai la îndemână să invocăm Cerul decât propria persoană. Şi, pentru că ne este teamă să dăm vina pe Dumnezeu când nu ne iese ceva, plângem că n-avem noroc şi ne revoltăm pe bafta chioară a celor care reuşesc. Dar ce-ar fi să demontăm acest mecanism şi să ne gândim mai bine cum să ne împlinim visele?

Încă din copilărie ne stabilim parcursul în viaţă, măcar teoretic, atunci când răspundem la celebra întrebare: ce vrei să te faci când vei fi mare? Chiar dacă răspunsurile copilăreşti se modifică de la an la an până luăm hotărârea adultă de a opta conştient, o parte din visele copilăriei rămân în noi. De cele mai multe ori, ne luăm cu viaţa şi uităm de ele, ba nici măcar nu mai avem timp să ne fabricăm altele. Ne-am obişnuit să ne dorim „strictul necesar”, adică o familie, copii, o vilă, o maşină şmecheră, o firmă, nişte haine *cool* şi vacanţe exotice. Unii îşi bat capul cel mai tare să aibă o carieră reuşită, pe care să „lipească” viaţa personală, pe parcurs. Din cauza lucrurilor mari, uităm de cele simple, de micile bucurii pe care mintea noastră relaxată de odinioară le-a fabricat. Ştiu oameni care visează să scrie cărţi şi cărora li s-a tot spus că au talentul necesar, dar, cinstit vorbind, nici măcar nu i-a prins vremea în faţa vreunei pagini albe. Ştiu că alţii au talent la desen şi ar putea să-şi vadă visul pe pereţii unei expoziţii, dar nimic din ei nu-i ajută să se mobilizeze într-atât încât visul lor să fie înrămat… Mă ştiu pe mine, fascinată de poveştile indiene ale lui Eliade, care visam să realizez un traseu turistic prin care toţi cei interesaţi să poată vizita India urmând exact parcursul lui Eliade. Cum mi-am omorât visul? Neducând până la capăt o idee în care mi-am prins urechile, chiar dacă am găsit până şi autorităţi săritoare, gata să îmbrăţişeze demersul. Ca noi toţi, pot înşira fluvii de scuze şi motive pentru care visul meu a rămas într-un sertar. Norocul meu e că mereu am alte vise şi, odată cu înaintarea în vârstă, încep să-mi selectez

dorinţele, restrângând aria lor nu numai după criteriul unei mari probabilităţi de a se întâmpla, ci şi după cel al revelaţiei că, în afară de mine, pentru visul meu nu va lupta nimeni, iar dacă eu nu-i dau viaţă, el îmi va da frustrări şi regrete.

Am admirat oameni care şi-au împlinit un vis din copilărie şi am simţit fericirea lor întreagă, nevătămată de tăvălugul vieţii. Un prieten, D.G., ne-a adunat într-o zi şi ne-a spus că, pe când era în liceu, a visat că, atunci când o să împlinească 30 de ani, îşi va serba ziua pe un iaht. Nu ştiu dacă vă puteţi imagina strălucirea din ochii lui, dar şi ai noştri, ai prietenilor săi, când omul deschidea o sticlă de şampanie pe un iaht ce plutea pe Mediterană, exact în ziua în care împlinea acea vârstă magică. Sigur, pentru dorinţa asta aparent neînsemnată, omul şi-a pus la bătaie toată viaţa lui de până atunci. Toate reuşitele lui profesionale şi de familie l-au ajutat să aibă banii, starea şi determinarea necesare. Lecţia pe care am învăţat-o de la el? Să nu uiţi niciodată ce ţi-ai dorit când n-aveai nici măcar idee cum ţi se poate întâmpla asta…

Monica Bârlădeanu (astăzi Monica Dean) mi-a spus acum câţiva ani că ar vrea să încerce să fie actriţă, dar nu la noi, ci acolo, în ţara unde s-a inventat succesul. Şi că n-ar vrea să ajungă la pensie cu regretul amar că nici măcar n-a încercat să-şi ducă visul până la capăt. Mă uit la ea cu toată admiraţia şi ştiu că nu i-a fost uşor, şi ştiu cât munceşte pentru visul ei, şi am simţit că luarea de la capăt a vieţii, a prietenilor, a unei case şi a unor speranţe este o luptă aprigă şi tenace, în toiul căreia cei mai mulţi renunţă… Astăzi, Monica a jucat deja în aproape zece filme americane, printre care se numără şi două seriale de maximă audienţă în Statele Unite, a terminat o şcoală celebră de actorie, a fost la câteva festivaluri importante, a jucat în câteva seriale, filme româneşti şi străine. Singura treabă enervantă e că mereu se găsesc unii care să se laude tâmp că ei au construit-o, de parcă la castinguri au fost ei, de parcă nopţile de muncă şi lectură au fost ale lor… Dacă era vorba de altcineva, poate aş fi stat pe gânduri – dar e vorba de o Monica pe care o cunosc de când a început să urce scara propriei evoluţii. Nu ştiu multe fiinţe care au pus atâta „carne” pe un chip frumos de femeie, prea frumos… pentru superficialii nepregătiţi să admire şi conţinutul ramei…

Şi mai ştiu o groază de exemple de astfel de oameni pentru care viaţa nu e un stadion de fotbal, unde unii joacă după un regulament şi alţii privesc, manifestându-şi admiraţia faţă de învingători sau dispreţul faţă de învinşi. Câte lucruri nu visăm în taină? Câte planuri nu ne facem, pentru ca apoi să le ucidem din lene, delăsare, lipsă de consecvenţă sau preocupări zilnice? Ştim că putem face şi altceva decât ceea ce ne asigură traiul zilnic, dar ne e frică să ne exprimăm, ne e frică de gura lumii sau, pur şi simplu, ne e frică de un eşec

dureros. Uităm adesea că uşa aia trântită în nas e mai degrabă prilej de amplificare a ambiţiei decât renunţare, într-o lume a succesului. Uităm că eram pasionaţi de fotografie sau pictură, poezie sau sculptură, istorie sau grafică, natură sau muzică, şi trăim regulamentar, conform agendei, fără să îndrăznim să trecem reperele sufletului: ora 16.00 – întâlnire cu mine!

O să îmbătrânim toţi într-o bună zi şi o să ne uităm în oglindă cu stupoare, constatând că fiecare rid e mai degrabă un vis neîmplinit, un an care a mai trecut fără să facem ce simţim, ce suntem, ce am visat cândva! Cine ne împiedică să facem o facultate la vârsta la care alţii vorbesc deja de nepoţi? Cine ne împiedică să luăm lecţii de pictură sau de dans, de pian sau de chineză? Cine ne opreşte să debutăm la 30 sau la 40 de ani în muzică, actorie sau televiziune? Cine nu ne lasă să scriem cartea pe care am scris-o cu mintea o viaţă? Răspunsul unic la toate aceste întrebări? Noi. Noi suntem singurii duşmani ai visului nostru, iar Dumnezeu există ca să ne aducă aminte că forţa noastră e infinit mai mare decât a lui, dacă descoperim credinţa în noi înşine. Nu Dumnezeu ne rezolvă angoasele, frustrările, lipsa de perspectivă sau lenea, ci mai curând subconştientul nostru, bine certat de conştient, de ceea ce a rămas întreg din noi după ce ne-am rupt viaţa în bucăţi utile doar pentru a completa puzzle-ul supravieţuirii.

Pune-ţi o dorinţă şi roagă-te la tine… Reperează nenorocul din viaţa ta, ca să înţelegi unde greşeşti, fă un plan şi un pact cu tine, nu cu divinitatea, şi cred că norocul va şti să te găsească… Ce vreau să spun, cu alte cuvinte, e să nu ne mai luăm atât de tare în serios, copleşiţi de importanţa funcţiilor pe care le avem sau de multitudinea de treburi zilnice, ci să ne „jucăm” puţin cu destinul nostru, modelându-l după forma perfectă a visului şi nu după tiparul anost al societăţii. Caracterul unui om e ceea ce face el când nu-l vede nimeni, dar toată lumea îi vede pe cei cu caracter. E la fel şi cu dorinţele noastre: ceea ce nu ştie nimeni despre noi că putem face s-ar putea să fie ceea ce lumea va ţine minte cel mai bine despre noi…

Serviciile secrete

Marea problemă a lumii în care trăim e că desenează cercul familiei prea mic…

Maica Tereza

Ştiu că v-ar fi plăcut să vă povestesc cum am băut o cafea cu James Bond sau cum m-am antrenat pentru a fi un bun lunetist. Sau cum fiecare deplasare în afara ţării e doar un pretext pentru a presta o activitate de spionaj… Ca să nu mai spun de câte ori mi-am imaginat că pot fi Lara Croft, cu condiţia să mă duc să învăţ arta saltului la trapez…

Serviciile secrete despre care vreau să vă vorbesc sunt acele operaţiuni pe care femeile le fac când ochii lumii nu sunt aţintiţi asupra lor, când „agenţii" sub acoperire nu le pot descoperi sau descifra.

Fiecare femeie e protagonista unei acţiuni secrete, măcar o dată în viaţă, oricât ar fi de serioasă, de mamă, de soţie devotată sau de profesionistă. Cele mai multe păcătuiesc cu gândul, cu privirea sau cu vorba, fără a avea curajul să „tragă" cu muniţie adevărată. Ca să nu vă mai ameţesc, mă refer exact la ce v-aţi gândit şi voi: la aventurile unei femei, la viaţa ei secretă care se manifestă la diverse intensităţi. Culmea e că n-o să pot da exemple, deşi îmi stau pe limbă, pentru că aş strica regula jocului de-a agentul secret.

Oricâtă pace ar fi în casa şi în sufletul unei femei, ispita sălăşluieşte şi în cele mai neprihănite cv-uri. De multe ori, femeile care par cele mai uşuratice sunt începătoare la capitolul aventuri, în faţa mult mai experimentatelor femei deştepte, poate mai puţin spectaculoase la trup, dar cu mult mai dornice la păcat. Nu vorbesc din cărţi sau filme, ci din spectacolul la care asist şi, da, chiar din experienţe personale pe care le-am trăit, odinioară.

Ce caută femeile în taină? De obicei, exact ce nu au acasă şi, mai concret, exact ce au în minte. Un soţ – oricât de bun şi de bine încadrat în ideal ar fi – nu mai vede în femeia de lângă el, cu care s-a obişnuit pe termen lung, ceea ce vrea femeia să-i arate. De aceea, când un alt bărbat îţi face exact complimentul după care tânjeşti cu limba scoasă, aventura e ca şi ambalată. Acceleraţia se apasă până la fund, se încalcă mai toate regulile de circulaţie socială, adrenalina

şi foliculina izbucnesc în lacrimi de plăcere şi frâna se foloseşte doar când ce ai acasă e, totuşi, mai convenabil şi mai trainic decât varianta adulterină. Fiecare femeie are vocaţia Anei, care acceptă să fie zidită de un Manole, pentru plăcerea lui, dar şi pentru că ştie sigur, în adâncul ei, că doar de ea depinde să dărâme zidul şi să-l lase pe Manole cu mistria dezamăgită.

Oricât ne amăgim că femeia e cucerită de spiritul, mintea, talentul sau romantismul unui alt bărbat interzis, deznodământul conţine sex. Bine, dragoste făcută cu disperare, cu minuţiozitate şi chiar perversitate. Când e rost de aventură, nimic nu te mai opreşte să fii exact opusul femeii blajine şi decente pe care o ştiu familia, colegii şi vecinii. Femeile sofisticate nu povestesc din aşternut, însă ar avea cele mai năucitoare poveşti. O minte deschisă, cu o inimă încinsă de amor, e în stare de orice în materie de dorinţă, sex, gest curajos sau minciună dusă la perfecţiune. Probabil că şi bărbaţii care poftesc la o femeie angajată într-o relaţie, măritată chiar, ştiu că de acolo vor obţine maximul de profit erotic şi teribila medalie de „armăsar perfect” pe care o vor purta, o vreme.

Bărbaţii pleacă de acasă sau pendulează între două budoare cam din aceleaşi motive, formulate altfel în mintea lor. Femeile îşi sprijină pofta de aventură pe motive ca plictiseala, banalizarea, dezinteresul bărbatului, vârsta şi, de ce nu, dorinţa de a-şi trăi viaţa mult mai intens decât oficial. O femeie care are o aventură sau un amant este deja antrenată pentru diversiune, interogatoriu, viaţă dublă, trăire multiplă… Serviciile secrete ar trebui să angajeze numai femei care au performat în aventuri nedescoperite, pentru că jumătate din antrenament l-ar avea deja făcut. Duplicitatea unei femei e mult mai elaborată decât cea a unui bărbat, poate şi pentru că gheişa din fiecare femeie o face să poată susţine mult mai performant orice privire acuzatoare, căreia i-ar întoarce cea mai candidă şi mai jignită privire care s-a inventat.

Femeile au, ca şi bărbaţii, pofte dintre cele mai diverse – de la bărbaţi mai tineri sau mai în vârstă până la gigolo sau poeţi abstracţi. Infuzia de altceva decât doza zilnică de acasă face din femeile cele mai de nebănuit amantele cele mai înfocate şi mai devastatoare. Cu cât ochelarii femeii sunt mai vizibili pe nas, cu atât s-ar putea să descoperim o încălcare mai spectaculoasă a preceptelor morale. Nevoia de aventură, dorinţa de a fi… dorită există în orice femeie, chiar dacă mărturisirea li se pare mai păcătoasă decât sexul oral sau în grup. Şi culmea e că dacă astfel de femei ar fi prinse asupra faptului, aproape nimănui nu i-ar veni să creadă că ceea ce vede este adevărat. Aparenţele înşală mai bine decât nevestele disperate, totuşi…

Aţi simţit vreo undă de dispreţ sau de înfierare? Sper că nu, pentru că nu-mi

doream aşa ceva. Femeile sunt la fel de libere ca şi bărbaţii să simtă, să mângâie, să guste, să primească, să trăiască… Păstrez echilibrul temei şi nici nu le laud pe cele care au apucat-o pe „căi greşite”, dar le aduc aminte că la capătul fiecărui drum vor da… de ele. Şi, dacă sunt pregătite pentru confruntare, n-au decât să facă ce vor şi, mai ales, ce simt.

Ce pierzi pe un astfel de drum e, de multe ori, mai greu de îndurat decât ceea ce câştigi, aşa că o grijă în plus nu strică, oricâte lucruri trăsnite ar spune inima…

La 30 de ani… femeie

> *Când aveam 15, 16, 20 sau chiar 25 de ani, mi se părea că, orice ai face, la 30 de ani se termină tinereţea. Îmi venea să le numesc „doamne” pe toate cele de 30 de ani – şi, dacă mă deranjau cu ceva, le ziceam precis, în gând, „babe”.*

Femeile se judecă prea mult unele pe altele. Şi, de câte ori o fac, răutăţile preferate sunt aproape întotdeauna legate de vârstă. Bărbaţii deştepţi au stabilit însă, de multă vreme, că femeia este… 100% FEMEIE abia în jurul vârstei de 30 de ani.

Sigur, în viziunea bărbaţilor, există nenumărate teorii (şi practici!) despre femeile ideale. Dar nu cred că asta ne-ar interesa, ci mai degrabă care e culoarea acestei vârste, care este parfumul ei şi care este abordarea ideală.

Am întâlnit şi am auzit de multe tinere speriate numai la gândul că vor împlini 30 de ani. Am să le dau câteva veşti bune. Iar asta cu atât mai mult cu cât şi eu am fost în situaţia lor. Nu dispare farmecul, ci, dimpotrivă, multe s-ar putea să descopere că au mult mai mult succes la bărbaţi sau sunt şi mai invidiate de „prietene”. Explicaţia e simplă. Se acumulează experienţe, femeia învaţă să-şi descopere feminitatea, are noţiunea exactă a defectelor – pe care acum ştie să le ascundă – şi nu ezită în faţa nici unui mijloc de evidenţiere a punctelor forte. Teribilismul, deseori necontrolat, de la 20-25 de ani se transformă în siguranţă de sine, încredere şi mult mai mult discernământ în toate privinţele.

La 30 de ani, femeia poate deveni irezistibilă fără a mai fi doar o făptură drăgălaşă. Ea se poate folosi acum şi de alte „unelte” – mai complicate, dar extrem de performante –, cum ar fi conversaţia, ţinuta, privirea, mâinile, parfumurile, bunele maniere, preocupările din timpul liber şi încă multe altele.

Numai o tinereţe prea zbuciumată poate oferi o altă imagine a femeii la 30 de ani. Prea multe nopţi nedormite, alcool consumat frecvent şi în exces, somnul cu machiaj pe faţă, lipsa oricărei preocupări cosmetice, lipsa unui sport practicat regulat, drogurile, ţigările, stresul, prea mult plâns, lipsa unor preocupări constante – acestea sunt cele mai nesuferite motive pentru care fete

de 25, 26 sau 27 de ani arată ca la 40, şi orice încercare de a recupera e pierdere de vreme sau necesită operaţii estetice costisitoare. Nu cifra în sine e de speriat, pentru că nu ea îţi reprezintă vârsta. Teme-te de urmele care se văd în privirea ta, nu pe chipul tău…

Este, fără îndoială, vârsta cea mai frumoasă a unei femei. Acum ea adaugă peste prospeţimea nepreţuită de la 20 de ani feminitatea desăvârşită, sofisticarea (poate cea mai agresivă formă de feminitate!), maturitatea şi, dacă este şi mamă, împlinirea totală. La 30 de ani, femeia şi-a găsit identitatea, iar dacă nu şi-a găsit bărbatul potrivit, acum îl va găsi cu siguranţă, pentru că va şti unde să-l caute.

Orice bărbat care e iubit de o femeie de 30 de ani se simte cu adevărat BĂRBAT, pentru că EA a învăţat cam tot ce trebuie să facă pentru ca EL să fie fericit. În plus, orice femeie, la 30 de ani, ştie la rândul ei care sunt lucrurile de care are nevoie pentru a fi fericită. Este vârsta la care mai toate femeile au deja o carieră conturată, multe au deja o familie, deci cel puţin au toate motivele să se bucure de cea mai frumoasă etapă din viaţă. Eu una sunt convinsă că asta e abordarea ideală, iar „femeia la 40 de ani” va fi o temă şi mai clară, pe care o voi aborda, cu siguranţă.

Despre femeile teribil de deprimate n-aş vorbi, pentru că nu cred că trebuie încurajată nici măcar ideea că motivul disperării lor ar fi vârsta de 30 de ani. Acolo e mai degrabă vorba de insatisfacţie profesională, griji materiale, nefericire în dragoste, poate chiar singurătate – pe scurt, o lipsă totală de siguranţă şi de încredere, o rătăcire ca un alint tembel. Fiecare aspect în sine merită o dezbatere, iar dacă simţiţi nevoia să ieşiţi din astfel de stări, vorbiţi cu cineva apropiat sau cu un specialist, poate aflaţi răspunsul pe care, în condiţii ideale, l-aţi găsi în voi…

Încă de la început mi-am propus să aleg o culoare şi un parfum pentru vârsta de 30 de ani. Fără ezitare optez pentru culoarea roşie, pentru toate elementele care-i dau înţelesuri de forţă, patimă năvalnică, seducţie şi siguranţă. Parfumul… Ceva ce conţine prea multe esenţe ca să poată fi descoperite într-o viaţă şi, dintre toate, doar câteva pot fi desluşite: cele de flori de primăvară, învăluite în miresme orientale, de la mosc până la santal, iasomie, apă de mare, frunze de mentă zdrobite în palmă, lavandă şi regina-nopţii, iarbă proaspăt cosită şi ploaie de vară… Depinde de imaginaţia fiecărui bărbat care are privilegiul de a iubi şi a fi iubit de o Femeie de 30 de ani!

Wonder Woman

> *Tot mai multe femei îşi doresc o carieră solidă, independenţă financiară tradusă în siguranţa zilei de mâine şi, la un moment dat, o familie reuşită şi fericită.*

Trebuie să admitem că pentru situaţia inversă – adică femei care încep prin a-şi construi o familie şi abia apoi se ocupă de carieră – sunt mult mai puţine exemple. Dacă suntem cinstite cu noi înşine, recunoaştem că e al naibii de greu să faci un copil sau chiar doi şi apoi să-ţi dezvolţi o carieră de invidiat, păstrând armonia familiei tale.

Nu ştiu dacă are cineva dreptul să judece alegerea unei femei, când în balanţă sunt cariera şi familia. Nu ştiu cu ce instrument se poate măsura performanţa femeii ca mamă sau în carieră. Pentru unele, împlinirea maximă e prin copii. De aceea, orice realizare a copiilor – în principal pe plan profesional – este, în fapt, a ei, a mamei care şi-a sacrificat tinereţea pentru ca ei să ajungă „cineva”.

Pentru altele, mai ales dacă provin din familii sărace sau din zone limitate ca oportunităţi, cariera devine cel mai important ţel în viaţă. La fel stau lucrurile şi pentru fetele cu o educaţie şi o pregătire solide, dublate de ambiţia de a fi cineva. Mai rar şi pentru cele care provin din familii foarte înstărite, dar care vor cu orice preţ să-şi demonstreze aptitudinile şi capacitatea de a fi pe picioarele lor. A devenit, dacă vreţi, o modă – şi femeile, mai cu seamă, vor să fie în pas cu tendinţele mondiale. Iar pasul, în ţările foarte dezvoltate, e… pas alergător! Ritmul vieţii femeilor a devenit mult mai trepidant, mai ales când vor să le facă pe toate. Rezistă cine poate şi înţelege că, având doar o singură viaţă, e bine să-ţi stabileşti o sumă de priorităţi şi să le bifezi pe toate, cu răbdare şi încăpăţânare, astfel încât să poţi spune, într-o bună zi, că ai trăit din plin, ai trăit demnă şi iubită, ai trăit cum ai vrut şi cu cine ai vrut…

Mi se pare demodat să nu-ţi doreşti decât să fii soţie şi mamă – evident, dacă ai minim trei copii, sunt gata să retrag ceea ce am spus! Sigur, pe cele care au copii le respect cu sfinţenie, dar pe cele care nu trăiesc decât întreţinute de bărbaţi nu le pot respecta – le-am numit „femei-rucsac”, pentru simplul motiv că stau mereu pe spinarea cuiva şi nu vor decât să le umpli cu câte ceva, ca să-şi

justifice existenţa. Aceste femei sunt o categorie specială şi nu vreau să le acord mai multă importanţă, pentru că-şi acordă ele destulă.

O altă situaţie destul de frecvent întâlnită este cea în care femeia este nevoită să aleagă între carieră şi familie. Acest lucru i se poate cere fie de la serviciu, fie de către soţ, fie pur şi simplu apare ca o condiţie existenţială. Este o alegere terifiantă – şi, oricare ar fi direcţia, femeia e nefericită. Cazul cel mai frecvent, după alegere, este cel în care femeia îşi continuă cariera, renunţă la soţ, dar nu la copii, pe care şi-i creşte cu toată responsabilitatea şi dragostea. Este, dacă-mi permiteţi să-l interpretez, gestul unei femei puternice, hotărâte, care vrea să facă ceva cu viaţa ei şi care, cu siguranţă, nu va rămâne singură.

Atunci când, dimpotrivă, femeia renunţă la carieră şi se dedică cu totul familiei, avem de-a face, tot în opinia mea asumată, cu o abdicare, cu o retragere de pe câmpul de luptă – din lehamite, din lipsa dorinţei de a lupta până la capăt sau, poate, dintr-o dragoste ce merită cu adevărat acest sacrificiu neiertător!…

Dacă aş şti cum, le-aş învăţa pe toate femeile să se respecte întâi pe ele, să-şi creeze înainte de toate o carieră de invidiat şi apoi să-şi găsească jumătatea care să închidă cercul armoniei – şi, în nici un caz, să-l distrugă. Nu cred că vreun bărbat are dreptul de a toca munca şi visul unei femei. În lumi corect alcătuite, are obligaţia sau instinctul de a o susţine. Şi în carieră, şi acasă, în familie.

Concluzia mea e conţinută într-o singură idee: da, cred că le poţi face pe amândouă, cu condiţia ca acela cu care îţi întemeiezi familia să aibă o carieră solidă, să câştige mai mult decât tine (ca să nu-i răneşti orgoliul…) şi să-şi dorească, la fel ca şi tine, să fii o mamă extraordinară, o soţie minunată şi o femeie extrem de capabilă.

Altfel spus, o femeie le poate face bine pe amândouă, dar totul depinde, până la urmă, de el! Când toţi bărbaţii vor învăţa să fie mândri nu numai de coapsele, sânii şi buzele iubitei, ci şi de *business*-ul pe care-l conduce ea, de funcţia pe care o are, de banii pe care îi aduce în casă, de profesia ei, oricare ar fi ea, atunci, da, femeile vor putea să aibă şi carieră, şi familie, chiar la superlativ. Şi, surprinzător pentru mulţi bărbaţi, femeile capabile au o energie uriaşă, care generează forţe uluitoare, dar şi satisfacţii greu de povestit, fie că acţiunea se desfăşoară în bucătărie, la birou, în dormitor sau pe o potecă de munte.

Adio, dar ne mai întâlnim…

Unii spun că, dacă s-a ajuns la despărţire, n-a fost niciodată vorba de iubire adevărată…

Nu ţin morţiş să contrazic pe nimeni, mai ales că astfel de argumente pot veni doar de la cineva care iubeşte şi căruia îi doresc să nu cunoască nicicând despărţirea.

Din păcate însă, lumea reală conţine mai multe cupluri care nu rezistă, care ajung, într-o zi tristă, să se despartă, decât iubiri nepieritoare. În jurul acestui punct voi desena cercul analizei mele – care, poate, este unul mic, necuprinzător, dar are obiectivitate, pentru că m-am aflat în punctul acela. Iar dacă ar fi trebuit să scriu despre asta în momentul în care trăiam o despărţire, ar fi avut şi subiectivism. Slavă Domnului, acum iubesc şi sunt iubită. Dar dacă va veni şi ziua aceea? Eu pun întrebarea doar de dragul dezbaterii, pentru că, de când mă ştiu, gândesc pozitiv, iar de politica drobului de sare mă lipsesc.

La 16-18 ani, când te desparţi prima dată de cel pe care-l iubeşti, trăieşti cele mai „dramatice” momente şi nimeni nu te înţelege. Dacă eşti prea sensibilă, vrei să te sinucizi, dar numai demonstrativ. Dacă eşti mai cinică, vrei să te răzbuni, ieşi cu prietenul lui… E prima iubire, cea pe care nu o uiţi niciodată – nu pentru că el ar fi bărbatul vieţii tale, ci pentru că atunci faci primele descoperiri despre sentimentele tale, despre bărbaţi, despre cuplu, sex, mângâiere, despre tremuratul genunchilor…

Când te-ai îndrăgostit repede de altul, teoria despărţirii se îndulceşte – dar când te-a schimbat el pe alta, începe să te doară. Începi să formulezi definiţia despărţirii de bărbatul iubit cu amărăciune, îndoială, dispreţ şi multe alte ingrediente care-ţi înnegresc sufletul, mintea… Definiţie pe care o modifici după ce ai mai trecut prin 2, 3 (sau câte-or fi…) despărţiri de antrenament, cam între 20 şi 30 de ani. De pe la 30 definiţia despărţirii se scrie cu ceva mai multă tristeţe, cu prea multe lacrimi şi cu un început de disperare – de multe ori, nejustificată.

Simptomele sunt diferite, în funcţie de temperamentul fiecăreia, de situaţie, de angoasele specifice… Atât de multe lacrimi care ne dau doar cearcăne şi nici

un fel de satisfacţii… Urmează mutatul înapoi la tine sau la mama, împărţitul lucrurilor, întocmirea listelor de reproşuri, durerea amintirilor frumoase etc.

Cum ar trebui evitat tot acest „dezastru”? În nici un caz prin compromisul de a rămâne împreună „orice ar fi”, dacă demnitatea voastră a fost deja nimicită şi dacă firul iubirii s-a îngustat într-atât încât îl cârpiţi zilnic.

Eu cred foarte mult în tactica americană, care probabil e şi a multora dintre femeile cu personalitate, cititoare de *Elle*. Teoria lor spune că nici un bărbat nu e de neînlocuit. Suferinţa o tratezi prin muncă dublă şi o grămadă de alte preocupări şi pasiuni care apar din senin. Faci precis o vizită la coafor, ca să-ţi schimbi părul şi… moralul! Seară de seară, nu stai acasă să priveşti pozele cu voi doi în vacanţă, ci ieşi cu prietenele în cele mai zgomotoase locuri, exact locurile în care nu călcai până atunci. Îţi faci curaj şi intri în vorbă cu tipul care s-a uitat la tine mai devreme. Dacă e cu cineva, măcar mai ai un amic, mai cunoşti şi pe alţii din gaşca lui. Dacă ai rămas tu în casă şi el s-a mutat, e bine să schimbi decorul: mută mobila, înlocuieşte obiectele care-ţi spun prea multe poveşti despre el… Cel mai bine e s-o faci chiar tu, pentru că şi efortul fizic elimină suferinţa, zic specialiştii. Sau poţi începe să alergi zilnic, să-ţi scoţi din program cam tot ce avea legătură cu el şi să ai curajul să-ţi faci o agendă nouă. Ideea că dacă el te-a părăsit pentru alta înseamnă că tu eşti „defectă” e total greşită – repetă-ţi zilnic că eşti o femeie minunată, care are o mulţime de calităţi şi un singur defect: s-a înşelat în privinţa lui!

Chiar dacă teoria pare simplistă, vă asigur că dă rezultate excepţionale. Cele mai multe femei care au aplicat terapia sunt acum deja angajate în altă relaţie fericită. Cel puţin aşa spun cercetătorii americani sau studiile britanice.

Cele mai stupide „apucături” după o despărţire sunt demonstraţiile de iubire până la moarte şi răzbunările. În prima situaţie, nimeni nu-ţi va ridica statuie – şi în nici un caz el. În a doua, vă pierdeţi timpul total aiurea şi, ca să vă tai cheful, vă reamintesc proverbul „răzbunarea e arma prostului”. Energia negativă care înconjoară răzbunarea nu-ţi va fi niciodată fereastră deschisă, ci un zid de care te vei buşi mereu, cu toate speranţele tale de a-ţi reveni.

Un lucru e sigur. Despărţirea e mult mai greu de suportat pentru o femeie. Aţi observat că nici n-am îndrăznit să abordez problema cuplurilor care au şi copii. Acolo, nici teoria americană şi nici de altă naţionalitate nu e valabilă. „Jocul” acela e mult mai dur. N-am pronunţat nici cuvântul „divorţ”, pentru că deja este un alt subiect complex. N-am analizat nici fenomenul trist al femeii de 45-50 de ani care se desparte de soţ pentru că el a plecat cu o tânără de 22 de ani…

Şi nici nu vreau să mai analizăm şi să comentăm despărţirea. E suficient de

neplăcută atunci când o trăieşti, când sertarele sufletului tău sunt golite dintr-odată şi te plimbi prin camera goală a sentimentelor tale uitându-te cu ciudă sau mirare la nişte amintiri agăţate parşiv pe pereţi… Curăţenie generală – asta e singura şansă de a aspira la o nouă viaţă în doi, dusă cât mai departe.

Statornicia sentimentelor are totuşi avantajul că le cimentează şi le sporeşte valoarea…

Bârfa ca subiect de bârfă (I)

Un studiu asupra bârfelor şi scandalurilor nu e niciodată la fel de interesant ca scandalul în sine.

Sigur că, pentru sociologi, fenomenul e complex şi categoric are parte de analize mult mai profunde, cu concluzii pertinente, aplicabile în varii domenii. Îndrăznesc să simplific cazuistica şi să ating doar câteva puncte sensibile, pornind chiar de la definiţii.

Ce înseamnă a bârfi? A vorbi de rău, a ponegri, a defăima, a cleveti, a flecări, a îndruga verzi şi uscate… Mai scrie în dicţionar că etimologia cuvântului este necunoscută. De oriunde ar veni cuvântul acesta, n-a avut niciodată vreun sens pozitiv, binefăcător, decât poate din greşeală. Toată lumea bârfeşte, indiferent de pretenţiile sociale, intelectuale sau financiare. Evident, în cantităţi diferite, cu voluptate sau din inerţie conjuncturală.

Pentru cele mai multe persoane, bârfa este singura posibilitate de exprimare în public, singura şansă de a acapara atenţia pe termen scurt, în general, cât durează băutul cafelei sau conversaţia telefonică. Cei mai mulţi o confundă cu *small-talk*-ul, care ar fi mult mai inocent dacă n-ar conţine persoane ca punct de pornire în dezbatere.

Nu ştim de unde provine cuvântul, dar ştim precis care sunt ingredientele unei bârfe perfecte: invidie, prostie, neputinţă, lipsă de identitate socială, lipsă de cultură, răutate, nesiguranţă, lipsa unor preocupări majore sau… pasiune. Bârfitoarele „profesioniste” ajung să inventeze poveşti şi despre persoanele pe care nu le cunosc, nu numai despre cele pe care nu le suportă. În majoritatea situaţiilor, tehnica e aceeaşi. Se începe cu „ai auzit că…?” şi se presară elemente persuasive: „mă jur pe viaţa mea!” sau „ştiu sigur, dar nu pot să-ţi spun de unde am aflat”, sau se mai introduce un personaj cu prezentarea „întreabă-l pe X, dar nu-i spune că ştii de la mine…”.

Sunt femei – chiar şi bărbaţi – care te privesc în ochi ca şi când ţi-ar fi prieteni de încredere, îţi ascultă destăinuirile şi apoi pleacă să le „verse” în urechile altora, deşi tocmai i-ai rugat „să rămână între noi”. E doar o chestiune de caracter, de educaţie şi de… ipocrizie. Mai sunt şi cei care se justifică sub

lozinca „eu spun exact ce gândesc, eu am curaj să spun lucrurilor pe nume”, dar numai după ce au fost prinşi şi ţintuiţi la stâlpul infamiei pentru inepţiile debitate.

Bârfitorii sau bârfitoarele cu carte de muncă n-au ruşine, ci numai riduri abjecte. Şi abjecţia nu are rafinament, iar bârfa te transformă în ceea ce eşti de fapt, nu în ceea ce vrei să pari. Mai ales la femei, răutatea, invidia, prostia se văd, oricât de *cool* ar fi înveşmântate, fardate şi coafate. Falsitatea dobândită prin practicarea obsesivă a bârfitului se simte ca un miros de transpiraţie. Dar ca să-l simţi, trebuie să fii tu însăţi „curată”, să gândeşti frumos şi să ai preocupări serioase.

N-am auzit până acum de bârfitoare cărora să le fi mers bine până la capăt. Undeva, pe drum, cineva le-a mirosit, poate chiar dintre cei mai apropiaţi, cum ar fi soţul, iubitul, prietena cea mai bună sau şeful… Din bârfe se naşte scandalul, adică zarva, vâlva produsă de o faptă reprobabilă, întâmplarea care tulbură ordinea publică, fapta urâtă şi ruşinoasă care provoacă indignare. Aşa zice dicţionarul – iar realitatea completează definiţia, de la caz la caz.

Despre cum ne afectează scandalul, de la scara de bloc până la nivel naţional (ştiri de prima pagină), voi mai scrie. Până atunci, hai să ne vedem fiecare de vieţile noastre, să-i respectăm pe cei de la care avem ceva de învăţat, să-i admirăm pe cei care merită, să-i lăsăm în pace pe alţii şi să ne bârfim pe noi înşine. Ne-am face un mare bine şi viaţa noastră ar fi mai bogată, prietenii mai dornici să ne aibă în preajmă şi, precis, realizările noastre ar fi mai importante, pentru că le-am acorda mai multă atenţie.

Bârfa urâţeşte, îmbătrâneşte sufletul şi consumă cantităţi preţioase de energie. Oamenii nu se judecă prin lupa bârfei, ci prin puterea caracterului şi a faptelor lor.

„Telefonul fără fir” este abecedarul bârfei, dar copiii îl folosesc ca metodă ludică, nu ca ticăloşie matură. Şi, nu ştiu dacă aţi observat, persoanele pe care le bârfeşti sunt întotdeauna mai relaxate, mai luminoase, miros frumos şi le merge foarte bine. Trageţi concluzia şi spuneţi-o prietenelor! Asta nu e bârfă!

Bârfa ca subiect de bârfă (II)

Scandalul rămâne o afacere profitabilă, şi în România…

Am scris cu patimă despre bârfă şi adepţii ei. Nu ştiu dacă se va schimba ceva, dar ştiu sigur că articolul a fost citit de foarte multe persoane şi a fost cel mai comentat dintre toate cele pe care le-am scris până acum… Am promis acolo că voi adăuga punctul meu de vedere la teoria cuprinzătoare a… SCANDALULUI! Nu am încotro şi voi începe cu… scandalul de presă, cel în care protagonişti sunt celebrităţile. Absolut la întâmplare, aleg câteva scandaluri celebre, din lumea întreagă şi de la noi:

– femeia în pantaloni – Coco Chanel
– delirul fustelor mini – semnul victoriei feminităţii
– Madonna goală (prima apariţie!)
– Demi Moore – prima poză nud a unei gravide
– Michael Jackson şi… copiii – ai lui sau ai altora…
– scandalul Monica Lewinsky – Bill Clinton
– Rona Hartner – preşedintele Constantinescu
– scandalul *Hustler*
– bileţelul de la Cotroceni
– Moga şi piesa lui de la Eurovision etc.

Scandalul de pe prima pagină a vândut dintotdeauna ziarul. Am auzit (şi vorbesc din proprie experienţă) că şefii îţi cer să inventezi un scandal, dacă nu ai unul la îndemână, fiindcă altfel ziarul nu se vinde. Partea cu propria experienţă se referă la nefericitele situaţii în care m-am trezit implicată, fără să fi provocat vreodată vreun scandal despre mine sau despre alţii. Am aflat din ziarele cu neprofesionişti angajaţi ca „ziarişti” că m-am despărţit de iubitul meu (cam de vreo trei-patru ori), că mă mărit cu doctorul Stan (îmi pare rău, prietene, şi să mă ierte familia ta), că mi-am cumpărat lenjerie intimă de 5.000 de dolari (sper că aveţi simţul realităţii şi al cantităţii!!!), că am contract prenupţial cu soţul (?!…), că eu şi Andreea Marin ne-am războit pentru Ştefan sau din nenumărate alte motive, că am avut un conflict cu Maia Morgenstern pe

platourile de filmare de la *15*, filmul lui Nicolaescu (pe Maia o ador, o cunosc personal şi nu ne-am întâlnit niciodată pe un platou de filmare…) – şi câte şi mai câte…

Vânzări foarte bune pentru publicaţiile anemice, patru procese câştigate pentru mine, împotriva ziarului patronat de Patriciu, pierderea credibilităţii pentru publicaţii de prestigiu şi… o imagine „ciudată" pentru cine stă să-i mai creadă. Îmi spunea un important gazetar român că, în cazul meu, s-a produs efectul invers. Unii din presă au scris într-o vreme cu atâta răutate despre mine, mi-au fost inventate atâtea scandaluri, încât lumea care contează a înţeles că sunt inventate. Acelaşi gazetar remarca faptul că, în România, scandalul de presă este foarte diferit de cel din America, să spunem. Acolo este cercetat, documentat bucată cu bucată, legea nepermiţându-ţi să baţi câmpii, pentru că te poate costa foarte scump. La noi este bazat pe libera imaginaţie colectivă, rareori pe dovezi de necontestat – iar dacă totul se dovedeşte o greşeală, nu se străduieşte mai nimeni din presă să-i repare imaginea victimei. În America, scandalul eronat, nedovedit, naşte eroi naţionali şi oameni care se îmbogăţesc din despăgubiri!!!

Există şi situaţii în care ziariştii sunt derutaţi, fals informaţi, pentru că – şi la ei, ca şi la noi – există „artişti" care nu se pot face remarcaţi decât inventând sau provocând scandaluri. În alte părţi, scandalul distruge reputaţii, cariere; la noi, legea e şubredă şi presa cu specializare în scandaluri nu are atâta greutate, tocmai pentru că nu toţi ştiu să se facă respectaţi prin profesionalism şi fairplay.

La scara mai mică a interesului general, orice persoană necunoscută poate fi afectată de un scandal în care este implicată. Un om îşi poate pierde slujba, altul poate divorţa, altul îşi pierde respectul subalternilor, colegilor ori prietenilor. Chiar dacă scandalul acela nu va ajunge niciodată pe prima pagină a ziarelor, viaţa lui va fi profund marcată. Pentru a repara sau atenua consecinţele, e nevoie de multă răbdare şi înţelegere din partea celor dragi. „N-ai decât să crezi ce vrei" este o replică de individ sigur pe el, care ştie că scandalul va fi mereu gata să intre în viaţa lui – dar existenţa sa are şi alte compartimente mai interesante şi mai ofertante, salvatoare pentru situaţii de criză.

Vreţi scandal? Încercaţi la chioşcul de ziare. Vreţi realitate, informaţie verificată?… Tot la chioşcul de ziare, dar oferta e muuult mai restrânsă. Vreţi să ieşiţi din mocirla asta? Cărţile, filmele, spectacolele de teatru, concertele, expoziţiile, prietenii buni, preocupările acaparante sunt o soluţie minunată.

Elanul pe care şi-l iau unii în a dezbate subiecte la modă, dar despre care nu ştiu nimic în esenţă seamănă cu încercarea de a sări peste o groapă după ce un „coleg" ţi-a legat unul de altul şireturile de la tenişi. Finalitatea e previzibilă: te

faci de râs răsunător, cazi nu numai în groapa peste care voiai să sari, dar şi în groapa ridicolului, derizoriului şi a ruşinii. Cel mai bine ar fi să ne informăm copios înainte, să ascultăm oferta de păreri şi abia apoi, dacă ghesul ne macină, să folosim dreptul la opinie, la libera şi deşteapta exprimare. Datul cu gura – de la piaţă până la analiza politică – derutează, dacă nu are parte de adevăr, deşi acesta pare cimentat din plin în mintea relaxată a multora… Doar că este adevărul lor strâmb, proiectat în mintea celor care au uitat de ei…

Poţi să visezi cu ochii deschişi
şi să iubeşti cu ochii închişi.
Am verificat

Cred că orice femeie s-a îndrăgostit măcar o dată de o himeră, de un actor ce-l juca pe bărbatul visurilor ei, de un cântăreţ ce-i cânta exact starea sufletului… Mi s-a întâmplat şi mie, nu numai când eram elevă de liceu. Am avut norocul să consum îndrăgosteală doar la nivel mental, în zona fanteziilor cuminţi sau obraznice, fără să am, concret, vreo pornire obsesivă de a contacta… himera. Cazurile serioase, de femei care se încumetă să atace himera cu scrisori de dragoste, telefoane, vizite etc., au consecinţe grave, dar sunt rare şi, cel mai adesea, comice, cel puţin pentru himeră.

De pildă, pentru un tip cum e Gabriel Byrne, un actor britanic foarte special, am fost în stare – cu gândul, fireşte – să plec până în Anglia, să-l întâlnesc, să-i spun ce simt şi să-l sărut nebuneşte. E o fantezie pe care o retrăiesc de câte ori văd un film cu el… Culmea e că, prin ’96, la Festivalul de la Cannes, am dat nas în nas cu el! Îi luam un interviu lui Kevin Spacey, partenerul lui din *The Usual Suspects*, şi am fost atât de emoţionată, de pietrificată că-l văd în realitate, încât atunci când Kevin m-a întrebat dacă vreau să-i iau un interviu şi lui Gabriel, am spus „nu”! N-am să înţeleg niciodată de ce femeia din mine n-a reuşit să fie învinsă de reporterul care eram atunci, dar pun totul pe seama unui sentiment păcătos de slăbiciune muierească, absolut de necontrolat şi de neînţeles. N-am reuşit să-mi repar nesăbuinţa, n-am mai reuşit niciodată să-l întâlnesc şi să-i iau un interviu… Îl ador mai departe, şi soţul meu, evident, face glume pe seama mea de câte ori ne uităm la filmele cu el…

(Dacă vă regăsiţi în povestea asta, n-am nici o vină, ok?)

Am făcut toată introducerea asta ca să vă povestesc despre dragostea mea pentru Florin. Cu alte cuvinte, am luat-o pe după plop ca să ajung la… Piersic!

Pentru că eu cred că iubire se cheamă ceea ce simt pentru Florin Piersic, de vreme ce am următoarele simptome:

– îmi tremură genunchii de câte ori îl întâlnesc…
– îmi dau lacrimile când mă uit în ochii lui…
– mi-aduc aminte, zâmbind, cum mă alintau părinţii mei când eram mică – îmi

ziceau „Piersicuţă” (să mai spună cineva că nu trebuie să crezi în semne sau în coincidenţe!)…

– mă topesc când îmi spune că mă adoră, deşi ştiu sigur că asta le spune, de-o viaţă, tuturor femeilor care-i zâmbesc ca mine…
– mă despart de el şi rămân ore-n şir cu gândul la el…
– mă tulbură, mă răvăşeşte, mă copleşeşte de câte ori îl văd jucând în filmele tinereţii lui…
– mă cucereşte cu farmecul său unic de a povesti cele mai interesante nimicuri, mă face să râd cu poftă, mă înseninează cu fiecare glumă pe care o spune…
– când mă ia în braţe, dacă închid ochii (şi am făcut-o de câteva ori, pe furiş), trăiesc o viaţă întreagă cu el…

Toată istoria iubirii mele cu Florin Piersic s-a petrecut în mintea mea, în inima mea şi în privirea pe care i-o dăruiesc de câte ori îl văd. În total, ne-am văzut de şapte ori. Numai în timpul unor emisiuni. Nu l-am sunat niciodată, nu l-am deranjat nicicum, nu l-am asaltat cu nici un soi de aere de domniţă îndrăgostită. Continuu să-l iubesc, să-l admir şi să mă laud că sunt una dintre sutele de femei cărora le-a dăruit un sentiment…

Nici soţia lui minunată, nici soţul meu drag n-au ce să facă într-o astfel de situaţie, decât să accepte „trădarea”. Pe Florin Piersic are voie să-l iubească oricine – e un bun naţional şi va trăi veşnic din iubirea femeilor ca mine…

De dragul lui, am plantat în grădina mea un singur piersic. Îmi place să mă aşez la umbra lui şi să închid ochii…

Colorata, mâine-i gata!
Eu sunt gata?!

Mă pregătesc pentru o şedinţă foto. Nu e prima oară când mi se întâmplă (chiar, prima oară… ar fi o poveste interesantă) – am un fel de ritual pus la punct, aşa încât nu intru în panică, ci doar în „cantonament". În astfel de situaţii, îmi imaginez că trebuie să-l înnebunesc pe bărbatul pe care-l ador, deci trebuie să fiu impecabilă, foarte sexy, proaspătă, să am pielea cea mai fină şi subtil parfumată, o mină sănătoasă, un păr strălucitor, manichiură şi pedichiură fără cusur, nici un fir de păr în plus, un ten curat şi o formă fizică… de competiţie!!! Toate astea sunt percepute de… EL, cu toate simţurile tăcerii: tactil, gustativ, olfactiv, vizual… La o şedinţă foto contează mai ales ce se vede – dar pentru ambele situaţii mă pregătesc până la cele mai neaşteptate detalii. Niciodată nu ştii ce captează aparatul sau care este poziţia de satisfacţie maximă pentru… fotograf!

Unii realizatori de coperte sau de pagini de interior te vor dezbrăcată. Pe aceştia îi refuz mereu, pentru că nu cred în „intimitatea publică". Am refuzat să apar în *Playboy* sau *Maxim*, şi n-am nici un regret – ba chiar cred cu tărie că locul meu nu era acolo, deşi revistele mi se par foarte în regulă. Când Cristina Stănciulescu, redactor-şef la *Viva*, mi-a propus o copertă în care să apar „nud…", m-am blocat preţ de câteva secunde, până s-a rostogolit şi cuvântul „artistic" – adică un nud în care să nu se vadă nimic din ce i-ar face pe părinţii mei să intre în pământ de ruşine. Am pus la punct toate detaliile, am stabilit că lucrez numai cu fotograful meu preferat, Marius Bărăgan, că manichiura şi pedichiura mi le va face Sorina de la Yoko Studio, că machiajul îl va face numai Alexandru Abagiu sau Anca Rădulescu, cei mai talentaţi make-up artişti pe care îi cunosc, şi că de coafura mea se va ocupa acelaşi Cornel Saru, care îmi aranjează părul de ani buni, sau Geta Voinea, de la care au învăţat toţi meseria de artişti ai coafurii. Felul în care-mi stă părul mă face să mă simt (sau nu) în siguranţă.

După grija constantă pentru igiena personală, grija pentru felul în care mă arăt lumii a devenit un sport de performanţă – nu numai pentru că sunt femeie, dar mai ales pentru că sunt persoană publică. De la produsele cu care mă spăl

sau îmi regenerez părul vopsit (toate de la Pantene, pe vremuri, dar completate în timp cu noi descoperiri, cum ar fi John Frieda sau Imperial, Bumble and bumble sau Scandalous) şi până la stilul pe care decid să-l abordez pentru fiecare şedinţă foto sau filmare, toate detaliile sunt atent controlate. Îmi tund vârfurile regulat, folosesc măşti pentru întreţinerea părului şi am grijă să nu-l încarc excesiv cu fixativ sau lacuri. Părul meu are deja faima lui, dar motivul principal pentru care-l îngrijesc constant şi temeinic e că… mă simt cea mai în formă şi mai frumoasă atunci când faţa îmi este încadrată de un păr sănătos, bogat, lucios, unduitor…

Şi când Cristina zâmbea fericită că totul se întâmplă conform planului, i-am pus o ultimă condiţie: nu fac poza „nud artistic" până nu semnăm o înţelegere prin care o parte însemnată din încasările pentru acest număr va fi donată în scop caritabil. Era o situaţie nouă şi pentru cei de la *Viva*, dar au acceptat condiţia mea şi banii au ajuns la Asociaţia persoanelor hipoacuzice din România. Am găsit astfel o soluţie de a nu-mi mai folosi imaginea doar în beneficiul meu sau al revistelor, ci şi al celor nefericiţi, săraci, neputincioşi… Aşa am procedat cu toate celelalte reviste şi am consemnat nu numai o premieră ca procedură, ci şi satisfacţia că ideea mea funcţionează şi ajută.

Am făcut deja sute de *shooting*-uri şi deţin, încă, recordul de apariţii pe coperte, dar şi de vânzări. Mai sunt proşti care cred că pe coperte apari cu pile sau pe banii cuiva. Ei bine, nu-i aşa. O dată, doar o dată, poţi fi pe o copertă printr-un aranjament de PR. Dar dacă numărul cu pricina are mai multe retururi decât vânzări, nu mai pupi a doua copertă nici dacă-i plăteşti în aur pe *publisher*-ii ei. Contează enorm cum arăţi, dar şi cât de interesant este interviul cu tine, cu ce vii nou, ce poveste interesantă ai de spus. De femei frumoase e plină lumea, dar suntem uşor în deficit la capitolul femei expresive, cu conţinut şi realizări profesionale sau personale. Desigur, un brand manager ar putea construi o imagine vandabilă, dar nici îndepărtarea prea forţată de realitate nu e cea mai bună soluţie, căci cititorii nu-s proşti şi nici orbi.

Unii m-au vrut foarte îmbrăcată (ceea ce nu prea mi s-a întâmplat!?!), majoritatea preferând imaginea mea de femeie sexy, sportivă, modernă, mamă, *wonder woman*, bla-bla-bla… După ce am căzut de acord în privinţa *look*-ului şi a vestimentaţiei, aflu cât timp am la dispoziţie ca să arăt ca „zâna-zânelor"! De obicei e vorba de doar câteva zile. Aşa încât încep programul de urgenţă.

Înainte de orice, mănânc mai puţin şi mai sănătos: 1-2 kg în minus fac întotdeauna bine, oricui. Mă odihnesc opt ore în fiecare noapte, fac sport în fiecare dimineaţă, beau sucuri naturale şi siropuri vitaminizante, naturale, cum este cel de cătină sau de brad, mă cremuiesc bine după fiecare duş. Îmi

programez acţiunile necesare în aşa fel încât să fiu gata până-n ziua dinaintea şedinţei foto. Nu e un soi de „îngrăşare a porcului în ajun”, dar e un program accelerat şi dublat faţă de cel normal în viaţa mea.

Încep cu părul de pe corp. Nu cred că o femeie care vrea să fie sexy are voie să aibă păr pe picioare, braţe, burtă, piept sau mai ştiu eu pe unde. Indiferent de metoda folosită, rezultatul înseamnă o piele care, mângâiată, sărutată sau doar privită, înfierbântă privirile oricărui bărbat normal. Am mai văzut (la noi, ce-i drept!) fotografii de modă cu superbe fete blonde care nu şi-au epilat părul de pe braţe pentru că nu se vedea cu ochiul liber. În fotografie însă, mai ales cu o lumină de contur, mâinile se văd păroase şi strică toată munca şi chiar cheful privitorului. Am un noroc chior – cea mai mare cantitate de păr o am pe cap, deci am scăpat de nişte chinuri pe care multe femei le îndură…

Îmi fac timp să mă duc la coafor pentru un tratament de revigorare a părului, vopsit sau tuns capetele. Ca toate femeile, mă simt extraordinar după ce mi-am făcut ceva la păr, dar n-am încercat niciodată extreme şi nici nu înţeleg la ce ajută să ai părul în prea multe culori sau tunsori alambicate. Naturalul mi se pare cea mai câştigătoare opţiune, câtă vreme e uşor controlat de specialişti, nu de ideile tale bizare.

Manichiura şi pedichiura sunt prioritare – pentru că oricând îţi poate apărea în poză o mână în detaliu sau un picior încălţat cu sandale foarte decupate. Dacă stilistul revistei nu vrea o culoare anume, optez fie pentru un lac natural, fie pentru stilul *french*. Nu-mi plac unghiile false – n-am purtat niciodată şi cred că unghiile prea lungi (chiar naturale) şi prea rotunjite sunt fie vulgare, fie demodate. Cele mai îngrozitoare lucruri la o femeie, vorbind despre unghii, mi se par unghiile lăsate lungi la degetele de la picioare (cel mai ascuţit prost gust!) şi unghiile cu oja crăpată, sărită. Deşi nu ştiu toţi să o spună, bărbaţii acordă foarte multă atenţie mâinilor partenerelor. Nu uit nici de un tratament cosmetic integral, în care îmi pensez sprâncenele (de fapt, le menţin forma, pentru că nu-s foarte stufoase), îmi scot punctele negre, fac mai multe tipuri de masaje faciale, îmi hidratez pielea zilnic, o demachiez cu sfinţenie… Bineînţeles, la un cabinet specializat, dacă apuc. Dacă nu, mă descurc binişor şi singură, acasă. Cinstit vorbind, am ajuns foarte rar pe mâna cosmeticienelor, nu din lipsă de încredere, ci de timp.

Cu o zi sau două înainte de şedinţa foto intru în cadă având la îndemână un tub de cremă exfoliantă pentru corp. Îmi dau toată silinţa să elimin toate celulele moarte şi să am pielea fină ca a unui bebeluş. Nu uit niciodată să stau, la sfârşitul duşului, un minut sub un jet de apă rece. Mă trezesc, mă tonific, cânt arii din opere ca să rezist (sau hip-hop!) şi am idei strălucite despre viaţă! După

fiecare duş mă ung cu ulei pentru copii, cu aloe vera, dar şi cu o cremă pentru care aş face orice sacrificiu – *Crème de la Mer*. Pentru faţă, folosesc câteva picături de ulei esenţial, produse SkinCeuticals şi în general creme simple, fără parabeni şi chimicale, doar hidratante. Mă tamponez cu prosopul şi mă pregătesc pentru acţiunea la care îmi pot da doctoratul: bronzatul artificial, cu cremă. Am încercat zeci de mărci de creme până le-am găsit pe cele care mă bronzează frumos, fără pete. Am grijă să aplic crema perfect uniform, începând de la picioare, chiar de la degete, până la faţă. După gomaj, duşul rece şi uleiul de corp, autobronzatul acţionează impecabil (Mousse Clarins e câştigător până acum – e cam singurul care nu miroase ciudat pe piele, ca mai toate autobronzantele). Este postura în care mă simt atrăgătoare – lucru pe care, de altfel, l-am şi… verificat! Evit astfel arsurile şi efectele nocive ale soarelui sau ale camerelor de bronzare cu ultraviolete şi obţin cea mai exotică piele pe care aş putea-o avea. Dacă repet operaţia şi a doua zi, arăt ca şi cum aş fi venit din Caraibe. Merită să-ncercaţi! Un amănunt foarte important: nu uitaţi să vă spălaţi pe mâini imediat după încheierea operaţiei sau să folosiţi mănuşi. În plus, aşteptaţi goală, cel puţin o jumătate de oră, înainte să vă îmbrăcaţi.

E bine să ţineţi cont (eu fac asta!) şi de ceea ce mâncaţi în ziua cu şedinţa foto (sau întâlnirea, petrecerea sau spectacolul la care mergeţi…), ca să nu aveţi burta plină, să nu fiţi balonată.

Un abdomen plat, bine lucrat, atrage privirile şi este… o grijă în minus. Aşa că cerealele sau salatele, fructele sau iaurturile sunt de bază, cel puţin pentru mine. Şi cantităţi uriaşe de ceai verde.

După toate astea sunt gata… să încep să mă pregătesc de şedinţa foto, unde urmează să intru pe mâna stiliştilor care mă coafează şi mă machiază. Ca să le uşurez munca, vin cu părul spălat şi descâlcit, demachiată total şi fără nici un fel de bijuterii. Am grijă să nu port, de acasă şi până la locaţie, haine cu elastice sau capse care mi-ar putea lăsa urme pe piele. În plus, am grijă să vin mereu binedispusă, pentru că reuşita fotografiei are mare legătură cu starea de spirit. Dau muzica tare în maşină şi cânt până ajung la locul faptei. Când începe şedinţa foto, sunt ascultătoare şi mă las pe mâna profesioniştilor cu care lucrez. Îmi place să pozez, dar numai când e vorba de ipostaze naturale, care mă reprezintă. Când încep „stările”, mă crispez şi nu mai dau randament. Dar asta s-a întâmplat rar şi numai la unii fotografi, cu care nici n-am mai lucrat după aceea.

Sigur că toată strategia se poate aplica şi pentru o simplă ieşire în oraş, la o petrecere, la un spectacol. Sigur că poţi aduce importante îmbunătăţiri imaginii tale în doar câteva zile, dar cel mai bine este să ai grijă de tine constant. Şi să nu

invoci în neştire lipsa de bani, căci nu e musai să pui pe tine cosmetice scumpe – să nu uitaţi că şi doamnele acelea celebre şi pline de bani, pe care le vedeţi în filme, îmbătrânesc la fel şi le expiră termenul de garanţie cam la fel ca şi nouă.

Strategia pe termen lung dă rezultate pe termen lung. De aceea, mai renunţăm la dulciuri, la grăsimi, la pâine, la tutun, la alcool, la nopţi pierdute, facem gimnastică acasă, pe podea, dacă nu avem timp să mergem la sală, mergem regulat la coafor, la cosmeticiană, suntem calde, zâmbitoare, iubim, facem dragoste…

Şi uite-aşa putem arăta fantastic într-un banal instantaneu, în vacanţă, la mare, şi nu musai pe copertă! O femeie frumoasă nu e neapărat cea mai dichisită, cel mai bine îmbrăcată şi cea mai coafată din încăpere, ci aceea care radiază şi miroase a curat, a proaspăt şi a iubire…

Întâi ne vedem
(abia apoi ne auzim,
ne cunoaştem, ne mirosim,
ne pipăim, ne întrebăm…)

Într-o lume în care totul e de vânzare, imaginea poate fi cheia succesului sau telecomanda viitorului…

Despre imagine cred că se poate vorbi din două unghiuri diferite de abordare: imaginea „oglindă”, care „povesteşte” exact realitatea, şi imaginea „ambalaj”, inventată pentru atingerea imperioasă a unor ţeluri bine determinate.

Imaginea „oglindă” este rareori întâlnită. Puţini oameni sunt exact ceea ce par a fi. Cel mai cinstit ar fi să recunoaştem că nu avem întotdeauna suficiente elemente ca să-i putem „desena” pe cei pe care îi vedem la televizor în dezbateri politice, competiţii sportive, prestaţii artistice sau, pur şi simplu, vorbind în faţa noastră.

Imaginea „ambalaj” (am numit-o aşa pentru că ambalajul vinde marfa, dar şi pentru că e mereu aranjat, frumos colorat şi greu de desfăcut) este cel mai des întâlnită. Fie că e vorba de showbiz, de politică, de televiziune, fiecare încearcă să-şi construiască o imagine în deplină armonie cu obiectivul vizat. Până aici, nimic rău. Problema începe atunci când fiecare crede că ştie exact ce-i trebuie şi că n-are nevoie de sfaturile nimănui. Iarăşi pare în regulă, atâta vreme cât cei care în America se numesc *image-maker* încă nu există la noi, cu acte şi credibilitate în regulă. Totuşi, sunt tentată să cred că unii candidaţi din ultima campanie electorală au apelat la serviciile unor specialişti, probabil din străinătate, cel puţin la capitolul vestimentar.

Şi bine au făcut, pentru că ani de zile m-a urmărit imaginea unui distins parlamentar român, reprezentant al ţării noastre la Strasbourg. Călătoream în acelaşi avion, eu cu două rânduri mai în spate. Îi vedeam şosetele de nailon rărite la călcâie, iar când a adormit, o mână i s-a lăsat peste scaun: purta ghiul şi avea o unghie lungă la degetul mic…

Exemple de prost gust sunt peste tot. Ba mai mult, ziariste cu pretenţii de critici de modă laudă, în rubricile lor, toate ţoapele vestite ale ţării – şi când, în

sfârşit, cineva apare îmbrăcat după cele mai sofisticate trenduri internaţionale, e catalogat ca prost îmbrăcat. Între timp s-au mai schimbat şi lucrurile, şi comentatorii de modă, au mai apărut stilişti ca Dana Budeanu, Maurice Munteanu, Domnica Mărgescu, Ovidiu Buta…, au mai apărut *trendsetter*-ii autentici…

Capitolul vestimentar este un element important al imaginii. Dar contează şi cum te coafezi, cum te fardezi, ce bijuterii porţi, unde eşti văzută, cu cine, despre ce vorbeşti, ce preocupări ai în timpul liber… Vreţi imagine? Una bună? Aveţi de muncit.

Pentru că la noi… sunt codri verzi de brad şi fetele mai merg încă la discotecă în taior, ca să arate ce „doamne" sunt. Mai sunt, încă, bărbaţi distinşi cu şosete albe la costum negru. Doamnele mai poartă cocuri din „epoca de aur" sau se oripilează la vederea unor blugi sfâşiaţi asortaţi la o bluză elegantă. O ziaristă cu vechime – dar şi cu mult praf în ochi – comenta negativ ţinuta Loredanei Groza la o petrecere mondenă tematică (anii '80), fără să priceapă că e singura care nu dă greş niciodată când iese din casă, când apare pe o scenă, la o emisiune, într-un nou videoclip. Aceeaşi cronicară-„buticară" zicea însă că Bianca Brad avea o coafură „foarte elegantă", când de fapt noi vedeam o varză aşezată în moalele capului şi tăiată fideluţe pe margini, ca la agapele de după congresele măreţului partid.

M-aş opri cu exemplele, pentru că nu e domeniul meu de exprimare, ci doar lumea în care muncesc. Vă atrag însă atenţia că nici Dana Budeanu, nici Raluca Bădulescu, nici Ovidiu Buta nu au ceva personal de împărţit cu vedetele pe care le critică, ci doar cu ţinutele lor eronate sau anacronice. Dar starurile de astăzi mai au timp să înţeleagă şi, sper, vor găsi şi timpul necesar să-şi revizuiască abordarea vestimentară. Le-aş face multor vedete abonament la revista *Elle* şi nu le-aş lăsa să apară în lume decât după ce şi-au angajat un stilist veritabil – că, har Domnului, există câţiva şi la noi…

La prima vedere – cu mici excepţii, lăudabile, dar neînţelese –, imaginea, în compartimentul vestimentar, se zbate, în lumea showbiz-ului autohton, între două stiluri: „sexy-bătător-la-ochi" şi „musai-elegant". Confuzia purtătoarelor de astfel de ţinute e maximă, ca şi confuzia privitorilor. Iar cei care află că, pe alte meleaguri, fanii îşi copiază idolii sunt năuciţi de oferta de pe piaţa românească: să-mi pun un năvod pentru peşte dacă-mi place Anda Adam, să mă îmbrac sobru şi elegant dacă-mi place Paula Seling? Să port rochiţe de epocă, cu crinolină şi pantofi albi dacă-mi place Andreea Marin, să-mi cumpăr materiale de la raionul de feţe de masă dacă-mi place Marina Almăşan, să mă îmbrac de la atelierul de fierărie dacă o admir pe Marinela Niţu, să nu mă

îmbrac mai deloc dacă-mi place Daniela Crudu?! Şi cine ştie câte zbateri de genul acesta or fi în creierele fanilor, care, până la urmă, se îmbracă tot ca… Madonna, Sarah, Sienna, Kate Moss, Victoria, Loredana *and so on*…

Dacă nu mai vreţi să treceţi neobservate şi aţi ales să ieşiţi în evidenţă, ocupaţi-vă de imaginea voastră. Chiar dacă nu sunteţi o persoană publică. De multe ori, soţiile personalităţilor de la noi sunt deficitare la capitolul imagine, considerând că „e numai treaba lui”. Greşit! Ba mai mult, l-aţi ajuta considerabil dacă v-aţi strădui mai serios să aveţi o apariţie demnă de remarcat şi dacă nu l-aţi lăsa să iasă din casă în cazul în care cravata şi cămaşa constituie un cuplu insuportabil…

Şi mai uitaţi-vă puţin la câteva femei care ştiu ce înseamnă imaginea, ce înseamnă să fii la modă, să te adaptezi la împrejurări. N-ar strica s-o urmăriţi pe Loredana sau Corina, care îndrăznesc să abordeze stiluri vestimentare inedite, dar foarte reuşite, pe Andreea Esca, ce-şi conservă minunat imaginea complexă de femeie de carieră şi mamă, pe Roxana Voloşeniuc, care pare să fi inventat nu numai acurateţea stilului personal, dar şi dependenţa de specialistul în modă… Dana Budeanu vă dă acum sfaturi şi idei grozave de pe platforma www.22foryou.co, unde scriu şi eu o pagină de opinii… Probabil că există multe alte exemple pe care le-am omis – dar, cu certitudine, acestea sunt câteva repere de la care puteţi porni construcţia propriei imagini. Ele ştiu ce se poartă, ştiu ce au de făcut, ştiu ce li se potriveşte. Ele au personalitate. Şi atitudine. Şi stil.

Şi încă o dată: imaginea pozitivă nu te face mai bun. Dar te ajută să fii mai vizibil şi să arăţi şi altora cine eşti cu adevărat. Şi asta e foarte important, în anumite contexte…

Despre ex, numai de rău, cu dragoste…

Notăm cu „ex” tipul despre care vorbim urât când încă suntem singure după despărţirea de el sau despre care vorbim cu condescendenţă când avem deja un nou iubit sau soţ. Să nu-mi spuneţi că aţi auzit vreodată o femeie afirmând, cu sinceritate, că ex-ul e un om minunat, de vreme ce a părăsit-o pentru prietena ei sau pentru colega aceea de la birou, mai tânără cu vreo zece ani!

În general, ex-ul este pomenit la întâlnirile dintre fetele prietene cu „fosta” şi care au aflat cine este „actuala”. Ca un făcut, noile iubite ale tuturor ex-ilor au toate defectele din lume sau măcar câte puţin din fiecare. Sau, cu şi mai multă perversitate, sunt descrise ca nişte fiinţe minunate, care arată bine, au o ocupaţie serioasă, sunt amabile, bine-crescute, dar… Şi aici urmează o aplecare către urechea prietenei de bază (pentru că „nu pot să vă spun în gura mare ce-am aflat!!!”), mişcare ce dă startul unor răutăţi de neimaginat pentru urechile fin educate. Principiul vaselor comunicante se aplică în cercul fetelor „drăguţe” şi informaţia va „curge” curând spre restul urechilor curioase. Ex-ul rămâne un băiat extraordinar, iar ea, noua iubită, o greşeală genetică. Şi tu, fosta, îţi iei rămas-bun de la prietene, te ridici, în toată splendoarea, bunul-simţ, cinstea, modestia, fairplay-ul şi înţelepciunea ce te caracterizează, şi pleci, fiindcă eşti foarte prinsă cu problemele de la serviciu şi n-ai timp de prostii…

Situaţiile fericite, în care ele vorbesc frumos de ex-i şi ex-ii despre ele ascund, cred, o mare nefericire, la cel puţin unul din capete, căci mereu cineva a iubit mai mult. Toţi cei pe care i-am auzit exprimându-se aşa sunt, de fapt, nişte oameni deosebiţi, cu mult bun-simţ, care au iubit şi au fost iubiţi, dar s-au blocat într-un punct, s-au despărţit şi au înţeles că, atât timp cât ai trăit lângă cineva câţiva ani, e urât să-l vorbeşti de rău, pentru că te descrii şi pe tine cu aceleaşi vorbe urâte şi greu de reparat…

În ceea ce mă priveşte, cu unii ex-i sunt chiar în relaţii de amiciţie; evident, după o anume perioadă de graţie, când nu a mai părut ciudat că ieşim la aceleaşi mese cu cei cu care ne împărţim acum viaţa; dar există şi excepţii, ca la toată lumea, şi oricât am încercat să păstrez o relaţie civilizată, am eşuat, nu din vina mea…

Cum abordează celebrităţile relaţia cu ex-ul? Din ce ne lasă ziarele să ne imaginăm, nimeni nu mai vorbeşte cu nimeni sau fiecare se răzbună cum poate. Unele se mărită repede cu altul de piatră, mai tânăr şi mai frumos, iar altele o iau… la vale în materie de *box office*, pentru că au ajuns acolo, sus, doar pe umerii lui. Altele îşi continuă cariera nestingherite, pentru că le susţine propriul talent şi… norocul chior. Al Bano şi Romina Power au divorţat, dar au tras şi obloanele, nemaicântând împreună. Seniorul Florin Piersic a reuşit să fie cel mai iubit dintre ex-i. Le-am auzit pe fostele lui soţii sau iubite descriindu-l în cele mai calde cuvinte, în limba română sau maghiară. Imediat după el s-ar putea situa Dan Bittman, despre care, de asemenea, n-am auzit o vorbă rea de la fostele iubite; nu ştiu dacă am cunoscut suficiente ca să pot avea o bază reală de calcul, dar bravo lui că se poate pupa şi azi cu toate.

Există oare ex-ul perfect? Presupunând că da, mi-l imaginez ca pe un prieten de nădejde în orice situaţie, invitatul obligatoriu la orice eveniment important (cu condiţia să nu se şifoneze actualul…), cel care-ţi dă cel mai bun sfat, îţi împrumută bani dacă ai nevoie, vorbeşte despre tine numai de bine, îţi spune mereu că ai fost singura lui iubire, îţi spune că nu te-ai schimbat deloc, vine de oriunde şi de lângă oricine dacă ţi s-a întâmplat o nenorocire, nu uită niciodată de ziua ta, de Crăciun şi de… florile tale preferate.

Mi-ar fi plăcut să scriu despre relaţia cu ex-ul din filmul *Undeva, cândva*, când el se întoarce în timp pentru că se îndrăgosteşte de ea, care-i zâmbea fascinant dintr-un tablou realizat în urmă cu 50 de ani. Adică, la scena despărţirii, ex-ul nici nu se născuse şi era cel mai minunat bărbat, pentru că nu exista – dar când a apărut în viaţa ei, ea a înţeles că el nu-i va putea fi niciodată ex, pentru că iubirea lor era imposibilă, nefiind sincronizată în timp… Nu căutaţi logica descrierii – vă sfătuiesc să vedeţi filmul şi veţi înţelege mai bine. O să vă ajute teribil şi muzica ce răsună în secvenţele-cheie, poate cea mai sfâşietoare melodie de dragoste, compusă de Paganini, rescrisă de Rahmaninov, în acordurile căreia se consumă unica poveste de dragoste absolută dintre o femeie şi un ex dintr-o altă viaţă…

Somewhere in time…

Viagra sau gerovital?

Cele mai comentate cupluri, după cele care conţin cel puţin o celebritate, sunt cele în care diferenţa de vârstă este vizibilă, la ambele capete. „Ea, mai tânără cu mulţi anişori” este cazul cel mai frecvent şi îl voi comenta fără zgârcenie, mai cu seamă pentru că am jucat în… filmul ăsta. Din perspectiva tinereţii care clocotea în mine, viaţa cu un bărbat cu 14 ani mai în vârstă părea atunci singura alegere rezonabilă spre a avea o relaţie serioasă. „Puştii” de aceeaşi vârstă cu mine erau, bineînţeles, imaturi, limitaţi în gândire şi preocupări, nu-mi ofereau nici un soi de perspectivă, se gândeau, cel mai profund, la sex, haine, muzică, *party*-uri, noi combinaţii şi mici ciupeli. Nu exclud posibilitatea ca ei să fi fost perfect normali şi sincronizaţi cu vârsta reală şi bioritmul aferent. Nu pot omite nici părerile specialiştilor referitoare la astfel de cazuri, în care ea e mult mai matură şi nu are satisfacţii decât în comunicarea cu oameni mult mai în vârstă. Sau e prea fragilă şi are nevoie de ocrotire calificată, de răsfăţ total şi siguranţă. Sau ea are un model remarcabil în persoana tatălui, cu care se înţelege atât de bine, încât el, iubitul, trebuie neapărat să-i semene. Sau tipul ei de frumuseţe – de multe ori clasică – nu este remarcat de puştii superficiali, ci doar de bărbaţii maturi. Căci da, rafinamentul bărbaţilor „copţi” este inegalabil; pentru ei, importante nu sunt tatuajele, hainele *supercool* şi muzica din maşină. În schimb, o gleznă fină, o piele catifelată, un amestec ameţitor de mirosuri discrete, un profil cu personalitate, un calm rasat, o ţinută regală, o naturaleţe impecabilă, o strălucire a privirii, o decenţă a vocabularului, o poziţie nestudiată, dar sălbatic de feminină a picioarelor, mâinile îngrijite şi expresive, diplomaţia în împrejurări speciale, ştiinţa de a asculta şi de a vorbi doar când e necesar, arta de a nu fi stridentă în nimic sunt elemente strategice în codul lor de punctaj. Nu mă înţelegeţi greşit! Şi în perechile cu vârste apropiate aceste observaţii au sens. Doar le accentuez pe cele din cazul cuplurilor atipice, ca să avem la ce să ne gândim, despre ce să comentăm…

Cu ce vin în apărarea femeilor care iubesc bărbaţi mult mai vârstnici? Cu argumente suficiente cât să le ierte şi taţii lor, supăraţi că ginerii sunt, în multe situaţii, cu câţiva ani mai mari decât ei! Bărbaţii aceştia vor să fie mereu tineri, au, categoric, multe de oferit, fac cele mai considerabile gesturi (flori, surprize, tandreţe, poezie, bijuterii…), sunt cel mai bine-crescuţi, au sfaturi pentru orice

tip de situaţie, caută să-ţi îmbogăţească existenţa (în toate direcţiile)… În general, nu vor decât binele femeii de lângă ei… Sună a talangă de fericire – şi chiar aşa este, cu condiţia ca ea să nu simuleze „orgasmul” şi să-i ofere, în schimb, ce nu i-au oferit, la un loc, toate femeile din viaţa lui, mult mai cuprinzătoare decât a ei, referindu-ne la ani, desigur. Ei nu-i mai rămâne decât să fie femeie la superlativ şi frumoasă… definitiv.

Când Julio Iglesias se căsătorea cu Miranda (care avea cu 40 de primăveri mai puţin) şi Miranda mai şi făcea patru copii, toată lumea a înţeles că-i dragoste adevărată (sau nu, căci toată lumea se împarte cel puţin la doi…). La fel şi la Sergiu Nicolaescu, despre care se spune că ar fi făcut multe femei tinere fericite, dar care, la peste 70 de ani, s-a căsătorit cu o frumoasă de nici 30, care nu vrea să joace în filme, care nu stă din vreun interes cu el, ci, cu tot firescul, îl adoră. Când am întâlnit-o ultima dată pe Manuela Hărăbor, în timpul emisiunii mele, îmi povestea, glumind, despre succesul ei la bărbaţii în vârstă. În discuţie a intervenit doamna Stela Popescu: „Păi, sigur, dragă, pentru că îi sperii pe cei tineri cu frumuseţea şi maturitatea ta!”… Cătălina Mustaţă întăreşte rândurile femeilor fericite alături de astfel de bărbaţi, relaţia ei cu actorul Florin Zamfirescu rezistând, chiar sub lupa publică, foarte decent. Vreo 20 de ani să tot fie şi în sclipitoarea relaţie dintre Irina Movilă şi Dan Piţa, al căror scenariu de viaţă ar putea probabil să devină film de dragoste… Ilie Năstase dă un exemplu de curaj în faţa opiniei publice şi se însoară cu Amalia, care-i face două fete frumoase şi care-i dirijează viaţa inteligent şi cu mare fineţe. Mie mi se pare că în toate situaţiile e o chestiune de curaj şi din partea femeii, dincolo de dragostea care le ia minţile. Nu pledez împotriva acestor întâmplări de viaţă, căci ar însemna să admit că dragostea suportă limite, ceea ce mi-ar contrazice principiile. Şi, în plus, amorul e o chestiune serioasă, la orice vârstă; nimic nu e previzibil dacă ai studiat fenomenul dragoste la „universitate”. De aceea e bine să ştii să te descurci şi cu mişcările haotice de hip-hop, dar şi cu fandarea provocatoare a tangoului. Sau şi mai clar, să ştii că şi la bal, şi la spital trebuie să te fardezi, să te parfumezi, să zâmbeşti şi să scapi batista, din „greşeală”… Poate ţi-o ridică un domn amabil, abia îndrăznind să te privească, sau poate tânărul dement de pe hol, care s-a trântit pe burtă ca să-ţi ridice batista, îţi scrie numărul de telefon, mail-ul şi ora la care vrea să ţi-o… înapoieze. Alegerea e numai a ta, dacă nu cumva a făcut-o el deja!

Când Demi Moore s-a căsătorit cu mult mai tânărul Ashton Kutcher, lumea s-a grăbit să le prevadă un sfârşit imediat – dar anii au trecut, şi toţi în favoarea lui Demi Moore, mai sexy ca niciodată. La noi, Ingrid Vlasov s-a îndrăgostit fulgerător de Marian Nedelcu, diferenţa de vârstă dintre ei fiind insesizabilă,

mai ales la capitolul iubire. Ingrid e mai inspirată ca oricând, rochiile create de ea ajungând să fie vândute şi la Paris, pe Avenue Montaigne, iar copilul lor e dovada că iubirea nu are legătură decât cu sufletul şi patima lui…

Cine vrea să cunoască dragostea adevărată ar trebui s-o caute doar în ochii partenerului, nu în buletin sau în gura lumii. Dar bănuiesc că ştiţi deja asta şi că nu faceţi greşeala de a nimici o iubire doar pentru că… „nu se cade”, vorba bunicii – a altei bunici, pentru că a mea s-a recăsătorit ultima dată la 70 de ani!

Dulap de unică folosinţă

„N-am cu ce să mă îmbraaaac!” – cea mai rostită frază a femeii zilelor noastre…

Când nu ai bani prea mulţi, încerci să-ţi cumperi exact acele obiecte vestimentare cu care „te scoţi” în orice împrejurare, câte una bucată pentru fiecare situaţie socială şi meteorologică. Iar când ai prea mulţi bani, te dezlănţuieşti la *shopping*, astfel încât ai mereu tot ce e la modă şi ţi-e foarte greu să stabileşti cu ce ieşi din casă, pentru că ţi-e groaznic de teamă să alegi. Nu-i uşor în nici una dintre ipostaze, şi nu glumesc! În ce mă priveşte, am trăit ani în şir prima variantă şi doar de câţiva anişori mă lupt cu privilegiul celei de-a doua, şi descopăr că tot ce mi-am luat anul trecut nu mai e valabil anul acesta, ba chiar se demodează de la o lună la alta!!

Aşadar, vorbim despre ce trebuie să avem, OBLIGATORIU, în garderobă, ca să nu ne prindă descoperite nici o invitaţie. Femeia la care mă gândesc când încerc să fac lista este neapărat tânără (de la 16 la 50 şi ceva), are personalitate cât cuprinde, ştie să fie frumoasă şi sexy fără să folosească cuvinte pentru asta, iubeşte sau caută iubirea, e ocupată şi cu mintea deschisă şi vrea multe de la viaţă. Şi le vrea acum, căci mâine s-ar putea să aibă alte treburi!

Încep înşiruirea fără să ţin cont de vreo ierarhie a evenimentelor la care viaţa ne trece pe lista invitaţilor de onoare!

Blugii, cu cât mai simpli şi mai uzaţi (dar foarte curaţi), cu atât mai nepreţuiţi, în toate împrejurările. Nu strâmbaţi din nas, căci doar bluza, pantofii, cureaua şi poşeta mai contează ca să faci diferenţa între *casual* şi *cool*…

Tricouri, multe tricouri de bumbac (sau caşmir…), de preferat simple sau cel mult cu lozinci în care vă regăsiţi, dar fără culori ţipătoare, fără nestemate sau desene care nu vorbesc despre voi.

O bluză asimetrică, o bluză pe gât şi fără mâneci, o bluză decoltată, cât mai elegante şi simple cu putinţă.

O fustă scurtă, o fustă lungă şi lejeră, o fustă până la genunchi (de birou) şi o fustă sexy, al cărei model să se înscrie în cerinţele sezonului.

Un costum cu sacou şi pantaloni drepţi, cât să ne ajute la toate întâlnirile

serioase şi la care doar bluza de sub haină să joace rolul feminin – subtil-provocator.

Un taior, cu haina croită pe talie, că nu se ştie niciodată când trebuie să faci o impresie bună cuiva foarte clasic în gusturi.

Nu se poate trăi fără rochiţa neagră, cea mai sexy pentru fiecare. Adică ai un spate frumos şi nu trebuie să porţi sutien? Trebuie să ai o rochiţă foarte decoltată la spate. Ai un decolteu incitant? Rochiţa e musai decoltată fără timiditate. Ai un corp subţire, o talie bine marcată? Aşa va fi şi rochiţa ta neagră, mulată, simplă. Ai picioare frumoase? Atunci să se vadă – fie de tot, cu o rochie scurtă, fie pe alocuri, cu un şliţ considerabil. N-ai cele mai frumoase picioare? Atunci rochiţa e lungă, unduitoare, cu accentul pus pe ce-ţi place la tine. N-ai picioare foarte lungi? Atunci talia porneşte, cu cusăturile ei cu tot, de sub sâni. N-ai sâni mari? S-au inventat atâtea sutiene cu perniţe, *push-up* şi *wonderbra,* încât nu trebuie să-ţi mai faci probleme – doar să găseşti dozajul potrivit între ficţiune şi realitatea pe care o va descoperi el, târziu, în noapte!

Cămăşi albe (OBLIGATORIU!), negre şi măcar una roşie ca sângele. Cu cât mai mulţi nasturi, capse nenumărate sau alte sisteme de închidere-deschidere care pun răbdarea la mare încercare! Şi din materiale fine, irezistibile la pipăit, pe care să le porţi cu mânecile suflecate şi în combinaţii inedite, contrastante, ca să pară că vrei să spui cât mai mult despre tine, pentru amatorii de decriptări vizuale.

Curele, căci nu le-a trecut vremea. Late, înguste, asimetrice, lăsate pe talie sau urcate pe ea, dar numai dacă vă sunt *flattering*. Inutil să adaug că, dacă aveţi o burtă proeminentă, cureaua vă este duşman. Poate doar un corset să vă apere onoarea…, câtă vreme nu lasă şuncile sugrumate la vedere…

O rochie de cocktail, în care să se vadă mai degrabă personalitatea pe care o aveţi, şi nu modelul rochiei…

Un pardesiu până la genunchi, pe talie sau pe lângă, care să-ţi asigure o intrare elegantă oriunde, pe vreme rea.

Chiar şi o rochiţă cu floricele, volane, dantele, căci nu se ştie când dă romantismul peste voi…

Două-trei seturi de lenjerie (oricât de mare ar fi sacrificiul), care să-ţi stea nepermis de bine şi în care să fii ilegal de indecentă, atâta vreme cât, atunci când erai îmbrăcată (cu câteva minute mai înainte), erai foarte cuminţică!! Sau, măcar, fă rost de o cămaşă bărbătească, albă, care să-ţi fie mare şi la care să nu ştii să închizi decât un nasture! Merită Oscarul pentru cea mai sexy lenjerie de damă!!

O pereche de pantofi cu toc înalt, sexy, fără platforme, de preferinţă negri, o

pereche de sandale cu barete fine, subţiri, de asemenea cu toc înalt, o pereche de pantofi fără tocuri, o pereche de cizme scurte, de vară, o pereche de cizme înalte şi elegante, fără blană sau alte adaosuri, o pereche de pantofi cu un toc comod pentru plimbări neprevăzute… Dacă moda platformelor rezistă, probabil că nu vei rezista nici tu să porţi aşa ceva. Iar dacă te simţi în stare să rezişti presiunii mulţimii, ia-ţi şi o pereche de cizme îmblănite UGG cu care să mergi relaxată vara, pe plajă… Şi nişte bascheţi Converse, cu care să nimiceşti o ţinută prea pretenţioasă.

Un pulover de aruncat pe umeri, care să-ţi fie mare, în care să pari neajutorată. E o abordare câştigătoare, credeţi-mă…

O poşetă mare, cuprinzătoare, pentru toată ziua şi una mai pretenţioasă, mai fină, mai mică, mai ciudată (nu prea tare, ca să nu se prindă toată lumea că e tot aia), pentru orice ieşire pe-nserat.

O şapcă şuie, una clasică, vreo beretă simpatică sau vreo pălărioară haioasă te fac, cu siguranţă, mai puştoaică, mai bine coafată şi mai *cool*, căci se poartă peste tot.

Maieuri albe, negre, bej, elegante sau sport, cu care să realizaţi contraste surprinzătoare.

M-aş opri, căci de aici încolo nu e decât o chestiune de tuşă personală şi de anotimp. Ce e la modă, citiţi în *Elle* şi adăugaţi din mers, dacă vreţi să treceţi toate examenele de exigenţă. Şi, mai ales, alungaţi din dulapuri toate bluzele strâmte, cu vedere la buric, toate hainele vulgare şi nedrept bătătoare la ochi şi toate strasurile nefericit regăsite pe blugi, bluze sau sacouri… Şi gusturile pot fi discutate, oricât de clasice în păreri aţi putea fi…

Filosofie mondenă

Că viaţa mondenă are o filosofie şi un set de legi proprii, asta e clar. Cum sună ele şi ce trebuie să faci ca să nu le încalci… – aici e o lungă discuţie.

Cred că oricine citeşte această pagină a fost sau va merge la un eveniment monden. Pentru multe dintre femeile moderne, cocktailul, recepţia, aniversarea, lansarea sau spectacolul la care au primit o invitaţie reprezintă un prilej de a vedea şi de a fi văzute. În astfel de împrejurări, cam toate femeile arată… trăsnet. Cel puţin din punctul lor de vedere. Sigur că principala componentă a oricărei manifestări de acest gen este… comentariul abundent pe seama participanţilor. Motivul care ne adună contează mai puţin, din păcate…

Totuşi, lumea bună ţine cont de anumite criterii: unde are loc, cine mai vine, care este nivelul eleganţei… Şi, de aici, începe căutarea pentru cea mai eclatantă apariţie. Dacă petrecerea e tematică (*flower-power*, anii ’50, kitsch etc.), îi poţi vedea pe unii compatibili cu cerinţa organizatorilor şi pe alţii prea serioşi ca să aibă pofte vestimentare exhibiţioniste.

Dacă se precizează că ţinuta e obligatorie, încep marile dileme. Ce-o vrea să zică poetul-organizator – o fi de rochie lungă, de spate gol, de laméuri, de negru, de taior?!…

Până la urmă, fiecare femeie stabileşte ce-i aia şi apare la petrecere, impecabilă. Acolo însă, constată că „impecabilul” ei ar fi putut fi îmbunătăţit. Doamne fereşte să constate că cineva ar avea ceva identic sau profund asemănător în picioare, la gât, la poşetă sau la haine. Lucru care se petrece destul de des, dacă mă gândesc câte poşete Dior se găsesc la romance, pe metru pătrat! Sau bijuterii Cartier şi Chopard, sau blugi Seven sau… Dar nimic rău până aici, bine că avem de unde!…

Dacă ieşi frecvent la mondenităţi, constaţi că există un nucleu bine format de persoane publice, la care se adaugă, în funcţie de natura evenimentului, câteva… rarităţi, adică personaje scumpe la vedere. Unii merg de plăcere, alţii că n-au ce face, unii merg din obligaţie, alţii sunt mereu în căutare de ceva, fie că e vorba de pereche, *job* sau un nou contract. Bianca Brad mergea la toate… Andreea Esca şi Alex Eram sunt cuplul cel mai tonic şi mai invidiat, care

reuşeşte să bifeze şi câte două evenimente într-o seară, dacă e cazul… Cătălin Botezatu stârneşte necontenit bârfe şi pasiuni, dar rămâne bărbatul cel mai bine îmbrăcat, cel mai avangardist. Pe Oana Roman o acuză toţi de prezenţa excesivă la evenimente, neavând habar că ăsta e *job*-ul ei şi trebuie să participe la ele, chiar şi la cele pe care nu le organizează ea. Dan Negru e foarte normal, şi probabil de aici porneşte farmecul lui. Huidu şi Găinuşă înveselesc orice tristeţe de petrecere mondenă, fie şi pentru faptul că cei pe care-i taxează în *Cronica* lor simt nevoia să se bage în seamă, ca şi cum n-ar fi ofticaţi… Tania Budi arată din ce în ce mai bine, deşi n-a arătat niciodată rău. Mona Nicolici e mereu sinceră, real simpatică şi vine doar acolo unde e motivată prezenţa ei. Marius Tucă apare rar, dar n-ai cum să nu-l observi. Nu e genul care se omoară cu hainele, dar nici nu dă greş. Sigur, peisajul petrecerilor mondene e populat şi cu o „faună" care se prezintă negreşit, doar pentru a apărea în poze mari din reviste mici, la rubrica „şi ei au fost acolo"… Dacă vin manechine, ceea ce se întâmplă rar, deja remarci o prospeţime şi o îndrăzneală vestimentară, fie că e vorba de Lili Stan, Oana Kogălniceanu, Simona Haraga, Valentina Pelinel, Catrinel Menghia şi atâtea altele. O doamnă ca Mihaela Mihai nu poate fi decât extrem de rafinată, în taioare sau costume cu pantaloni şi eşarfe asortate. Dacă se remarcă vreo starletă în blugi, cu o bluză tare elegantă, cu o poşetă din alt film şi aproape fără machiaj, prima tentativă a „clasicelor" este să o desfiinţeze. Deşi ea nu face decât să fie foarte relaxată şi în pas cu tendinţele mondiale. Puţine se străduiesc să fie doar corect îmbrăcate, nu să iasă musai în evidenţă. Dar scopul e susţinut cu mijloacele fiecăreia şi cu intenţiile… profesionale.

După ce am terminat de comentat rochiile, pantofii, bijuteriile, poşeta şi cuplurile formate ad-hoc, putem arunca o privire peste atmosfera generală. Cam toată lumea e zâmbitoare, aparent relaxată, cu gesturi controlate şi preocupări sofisticate, cum ar fi vorbitul la mobil, fumatul sau… susţinerea unui pahar fin. „Ce bine arăţi!", „Vai, de când nu te-am văzut!", „Cum îţi merge?" şi încă puţine alte variante alcătuiesc dialogul general. Nu poţi să-i acuzi pe toţi că sunt falşi, căci ar însemna să anulăm noţiunile moderne de PR şi pe cele mai vechi de protocol şi educaţie. Poţi doar să te bucuri de încă o ieşire în lume, de încă o poză în revistele care comentează evenimentul şi de încă o toaletă afişată cu succes.

Întrebările care te frământă când mergi la *party*-uri de soiul acesta ar fi cam următoarele, ca să concluzionăm, în folosul aspirantelor, căci profesionistele n-au nevoie de sfaturi:

– care e tema?
– cine mai vine?

– care e codul vestimentar?
– ai cărţi de vizită?
– ai farmec, naturaleţe, eşti relaxată?
– ai vreun motiv să fii acolo?
– ai confirmat sau ai dat telefon să te scuzi că nu poţi onora invitaţia?
– cu cine vii?
– eşti în regulă la toate punctele vizibile (unghii, păr, machiaj)?

Dacă ai răspuns corect la toate întrebările, te poţi duce liniştită, căci nu-ţi faci nici un rău. Dar dacă n-ai avut timp să mergi la coafor şi ţi-a sărit oja, n-ai apucat să te schimbi de hainele în care eşti de dimineaţă la serviciu, n-ai dormit destul şi ai cearcăne, eşti răcită, n-ai chef, eşti nervoasă etc., mai bine stai acasă decât s-o dai în bară. Ştii ce răi pot fi invitaţii? Ştii ce deserviciu îţi faci? Sper că ai înţeles că ei nu au altă treabă acolo decât grija ta! Alegerea e a ta… şi a lor.

Cultura socială e o componentă solidă a vieţii oamenilor publici – este aproape imposibil să nu mergi niciodată la un eveniment monden, oricât de scorţos, intelectual şi ascet te pretinzi a fi. Şi, la urma urmei, nu-i chiar o corvoadă, iar la multe evenimente ai toate şansele să te simţi chiar bine. O seară plăcută, oricare ar fi invitaţia!

Un rid râde, altul plânge…

Nu e uşor să iei decizia de a apela la chirurgia estetică. Dar ce e mai greu de înfruntat, propriile temeri sau comentariile celor din jur?

Un nas mai mic, mai drept, buze mai cărnoase, sâni mai mari sau mai fermi, ochi fără riduri, ochi migdalaţi, ochi fără cearcăne sau pungi, pomeţi mai pronunţaţi, urechi mai mici şi mai lipite de cap, lipoaspiraţii de peste tot, talie mai fină, piele întinerită… cam acestea sunt procedeele de bază cu care se laudă chirurgia estetică. Dar tot acestea sunt şi dorinţele ascunse ale femeilor din toate timpurile…

Oriunde în lumea civilizată, aceste „apucături" fac parte din aceeaşi categorie cu mersul la coafor, la cosmeticiană sau la sală. Nu se mai teme nimeni de ele şi tot ce poate fi corectat este supus chirurgiei estetice, dar şi procedurilor de înfrumuseţare fără chirurgie (peeling superficial, peeling pe tot corpul, injecţii cu botox sau colagen etc.).

Ştiu foarte multe românce care şi-au făcut câte ceva. Şi arată acum cu mult mai bine decât înainte. Dar nu cumva exact acesta era scopul? Nu ţi-ai propus să aduci un plus imaginii tale sau să scapi de un complex ori de un element din cauza căruia nu poţi fi… specială?! E adevărat, am cunoscut şi femei care au exagerat sau au ajuns pe mâna unor doctori nepricepuţi, şi care arătau după aceea ca nişte păpuşi defecte. Michael Jackson poate fi încadrat la această categorie, chiar dacă rămâne unul dintre cele mai mari staruri ale muzicii mondiale.

Însă majoritatea celor care au apelat la intervenţii de chirurgie estetică arată muuuuult mai bine!

În showbiz, nici un sacrificiu nu e prea mare pentru a reuşi să placi, să vinzi, să cucereşti, să câştigi, să ai succes şi să-l menţii. De aceea, în această lume veţi găsi cea mai mare aglomeraţie de sâni puşi, buze mărite, liftinguri discrete sau ţipătoare, intervenţii mai mici sau mai mari ale chirurgului estetician. Imaginea o ia, de multe ori, înaintea talentului şi tinerele debutante fac mai degrabă coadă la astfel de cabinete în loc să stea la uşa vreunui profesor de canto. Nu ştiu dacă sânii naturali sunt pe cale de dispariţie, dar ştiu că îi

întâlneşti la tot pasul pe cei „adoptaţi”, gata să apară pe scene, pe micul sau marele ecran, în reviste sau la cafenelele din Dorobanţi. Şi aici, ca şi în multe alte privinţe, exagerarea dăunează grav şi distruge orice intenţie bună a bisturiului. Dar dacă simţul măsurii a funcţionat ireproşabil, rezultatul devine spectaculos şi aducător de beneficii pe multe planuri (mai ales pe cel orizontal…).

Kylie Minogue, pe care astăzi o admirăm cu toţii ca pe un sex-simbol, datorează plusul de tinereţe şi de prospeţime numeroaselor injecţii cu botox şi colagen, făcute la buze, pometi, frunte, ochi. Dintr-un interviu al vedetei, apărut în *Harper’s Bazaar*, am înţeles că n-a folosit bisturiul, ci doar aceste spectaculoase injecţii. Unii s-au trezit spunând că şi funduleţul supersexy al starului australian ar fi avut parte de ceva retuşuri. Ea le-a răspuns delicat că posteriorul ei e pur şi simplu… aşa cum e de la natură, de la mamă şi de la gimnastică. Eu o cred, pentru că fundul nu poate fi ridicat şi bombat chiar aşa de frumos, oricât de geniali ar fi chirurgii. Pentru această zonă, mersul pe jos şi exerciţiile specifice de gimnastică sunt singurele care au efect. Cu condiţia să ai şi ceva în… pachetul genetic.

Cele mai la îndemână proceduri rămân liposucţiile, care te scapă de aripioare, burtă, colăcei şi alte depozite nedorite de grăsime. Nu sunt foarte recomandate la vârste înaintate, când pielea nu mai are aceeaşi elasticitate. Dacă totuşi se fac, atunci trebuie intervenit şi cu bisturiul, pentru a mai tăia din pielea care atârnă inestetic. Vine o vreme când, oricât sport am face şi oricâte cure de slăbire am ţine, aripioarele sau şunculiţele se instalează enervant. Salvarea vine de la acest tip de intervenţie, cu condiţia să fie făcută de un medic care are o acurateţe deosebită în a găsi proporţia cea mai bună între „înainte” şi „după”…

Chiar şi pentru femeile cu gambe şi glezne groase există soluţii. Am văzut acest tip de transformare şi am sesizat trecerea de la eternii pantaloni şi fuste lungi la fustiţe mini, pe care nici nu-şi imaginau că le vor mai putea purta vreodată.

Liftingurile, atât de obişnuite în alte ţări, au început să aibă adepte şi la noi. În sfârşit, femeile moderne au înţeles că nu trebuie să se lase învinse de vârstă, viaţa complicată şi rutina de a te dedica numai celor din jur. Un soţ, obişnuit deja cu ideea că femeia cu care s-a căsătorit de mulţi ani a îmbătrânit, se transformă odată cu transformarea radicală a femeii curajoase care şi-a „tăiat” brusc vreo zece ani printr-un lifting reuşit. Chiar dacă bărbatul e primul care zice că e o prostie să te tai, tot el va fi primul care se va mândri atunci când toată lumea îi va admira soţia.

Sigur că decizia de a face o operaţie nu este una uşoară. Ai de înfruntat propriile temeri, dar şi comentariile amestecate ale celor care te cunosc bine, exact aşa cum arăţi. Trebuie doar să ştii ce vrei, să afli dacă într-adevăr ai nevoie de o schimbare şi dacă merită să mai păcăleşti puţin trecerea timpului. A-ţi recăpăta siguranţa de sine şi a avea la îndemână posibilitatea de a elimina complexe stăruitoare (riduri, colţurile căzute ale gurii, pometii lăsaţi, aripioare, o talie prea masivă, glezne şi genunchi groşi, sânii mici sau foarte lăsaţi, un nas borcănat, lung sau strâmb, urechile clăpăuge sau nişte aluniţe inestetice, pete pe faţă sau cicatrice urâte de la operaţii din copilărie etc.) reprezintă o provocare pe care femeile moderne o abordează cu ştiinţa unui luptător învingător… Chirurgia estetică rezolvă aproximativ orice tip de problemă cu care te-ai săturat să te confrunţi sau pe care n-ai putut-o transforma într-o calitate… Depinde de tine, de ceea ce vrei de la tine, de ce meserie ai, de un doctor bun şi de sprijinul moral al câtorva oameni dragi din jurul tău… Sigur, mai are legătură şi cu banii pe care eşti dispusă să-i plăteşti pentru renovarea ta, deşi România încă n-are preţuri americane la acest capitol, dar are performanţe comparabile, indiferent care ar fi zona delicată ce te enervează şi te indispune când te uiţi în oglindă sau în ochii celor care te privesc… Dacă n-ai nevoie de nici o schimbare, atunci eşti cea mai fericită şi mai… perfectă femeie care a existat vreodată, cea mai iubită şi cea mai împăcată cu ceea ce are în interior. Dacă nu te încurcă aspectul exterior şi pledezi doar pentru frumuseţea interioară, ai două şanse: să fi găsit deja bărbatul uluitor care să te iubească până la capăt ca-n prima zi şi care să-ţi mângâie fiecare rid cu o tandreţe copleşitoare sau să suporţi un banc cu tâlc – dacă e atât de frumoasă pe interior, de ce n-o întoarcem mai bine pe dos?!…

Pe mine vă rog să mă treceţi doar la operaţia de mărire de sâni – am apelat la dr. Stan pentru a-mi rezolva un complex major şi n-am regretat niciodată, ba chiar am şi alăptat fără probleme, şase luni. Sper să renunţaţi la bârfa aceea sinistră despre coastele pe care mi le-aş fi scos, ca să am talia mică – e nu numai o aberaţie, dar şi o idee tare proastă, care vă deturnează atenţia de la grija mea pentru o alimentaţie corectă, de la sfaturile mele bune despre mişcarea pe care trebuie s-o facem constant. În loc să credeţi într-o tâmpenie, v-aş dărui cu drag disciplina mea de viaţă, cheful meu constant de sport şi… sinceritatea cu care vă livrez nişte informaţii, spre a vă fi de folos.

Ochii văd, inima cere, conştiinţa nu sau… da?

Care o fi cea mai sigură metodă de a nu fi înşelată niciodată?! Cum arată, cum se poartă şi cum reacţionează femeia „de neînşelat”? Dar bărbatul care nu înşală, bărbatul ideal, adică?

Ca să revenim totuşi la realitate, mai bine comentăm uşor pe lângă subiect – căci, sunt convinsă, tema asta nu are reguli… Există nişte elemente comune mai multor cazuri, dar diferă finalul, reacţia, modul de abordare şi chiar… scânteia care declanşează pornirea spre… adulter.

Cică femeile care iubesc simt când sunt înşelate. Unele exagerează şi ajung să piară pe limba lor spurcată, ca păsările (care o fi temeiul zicalei?! – cred că are legătură cu vânătoarea). Altele au o abordare neromanţată: îşi fac bagajele şi pleacă sau îl alungă pe el. Direct, ca şi cum relaţia ar fi fost tăiată cu foarfecele destinului, doar dintr-un „harşti” lipsit de orice logică şi sensibilitate. Acţiunea dragostei lor se încheie precum şliţul de la pantalonii lui, în dormitorul alteia, înainte să vină înapoi acasă…

Cam de la toate femeile aflate în această situaţie auzi aceleaşi aprecieri: „Cu urâta aia, strâmba aia, proasta aia… Păi, aia a fost cu toţi, e o nespălată” etc. Propria neputinţă nu te lasă să ai aprecieri pozitive la adresa… monedei tale de schimb. El, minunatul şi unicul de până mai ieri, devine un impotent, un prost, un nesimţit şi… ce-ţi mai vine la gură, în scopul de a-ţi vărsa găleata de nervi în ghena comună.

Câteodată, privind în urmă, descoperi că marea ta iubire care te-a înşelat cu o colegă e un ratat – şi te uiţi spre cer, mulţumind că n-aţi rămas împreună. Alteori însă, descoperi că ceea ce părea o aventură de-o noapte a iubitului tău (pe care, de altfel, l-ai părăsit fiind convinsă că se va întoarce la tine) a devenit o frumoasă şi trainică relaţie matrimonială, soldată cu doi copii şi o subtilitate din priviri cum rar ai văzut la alte cupluri.

De multe ori te priveşti în oglindă şi te întrebi ce n-ai tu şi are… ea, cealaltă, din cauza căreia eşti nefericită. Rareori răspunsul tău e sincer şi drept. Rareori dai vina pe tine, căci vinovăţia lui e mai simplu de speculat. Câte femei îşi reproşează că au pierdut un bărbat pentru că n-au ştiut să fie, pur şi simplu, femei?… Să aibă căldură, tandreţe, dedicaţie către tot ce are el nevoie, în aşa fel încât el să nu-şi dorească altceva… Cele mai multe îşi amintesc cum s-au

sacrificat, cât i-au spălat hainele, cât au gătit, cât au strâns după el şi câte economii au făcut ca să nu-i lipsească lui nimic… (Oare ei ce-şi aduc aminte?!)

Înşelatul are farmec atât timp cât i se întâmplă oricărei alte persoane în afară de tine. Cele mai penibile secvenţe sunt acelea în care, în grupul tău de prieteni, cineva iese într-o zi cu amanta, a doua zi cu nevasta pe care toţi ceilalţi o cunosc. Nimeni n-are curaj s-o sune pe nevastă, nimeni n-are curaj să-i spună „taurului comunal" că nu-i frumos. Eu, una, simt nevoia să mă ridic brusc şi să fug, pentru că mă înspăimântă două idei: una, că m-ar putea întreba nevasta omului dacă am fost şi eu la masa la care a ieşit cu amanta… Şi a doua, că mi s-ar putea întâmpla mie…

Îmi place să văd iubirea, îmi place s-o trăiesc, îmi place să-i admir pe cei care o preţuiesc, dar nu suport duplicitatea. În nici o direcţie, aşa încât mi-e tare dificil s-o tolerez la cei din jurul meu. O atitudine înţeleaptă ar fi să-ţi spui în gând că nu e treaba ta, nu te bagi. Cum procedezi, însă, când prietena ta, nevasta celui care are o amantă, te întreabă, cu sufletul îndoit de tristeţe, dacă ştii ceva… De partea cui eşti? Cum rezolvi cu aşa-zisa înţelepciune de a nu te amesteca sau cu teama că ţi se poate întâmpla şi ţie într-o zi să fii singura din comunitate care nu ştii că soţul tău are o amantă? Greu de zis, greu de făcut faţă, greu de trăit o asemenea stare idioată. Uşor de comentat însă şi de dat sfaturi, câtă vreme, repet, li se întâmplă altora…

Metode specifice de apărare nu cred că există. Veleităţile de detectiv ale unor doamne suspicioase cad în ridicol, iar „gingăşia" cu care ei se împart în două, egal, e dezarmantă… Rămâne doar să constataţi că asemenea meteoriţi i-au pocnit în cap şi pe alţii, şi au supravieţuit. Ba chiar şi-au găsit alte jumătăţi, mult mai potrivite… Înşelatul e o iubire falsă descoperită la timp, cred…

Ca să nu par nedreaptă şi inocentă, am să extind comentariul şi asupra femeilor care fug de acasă, pe ascuns, la întâlniri de taină şi de păcat. Doar că – şi poate e doar o senzaţie – parcă ele o fac mai discret, nu au nevoie să demonstreze vreo potenţă sau plurivalenţă anume, ci îşi consumă o nevoie pur personală, fie de tandreţe, fie de regăsire, fie chiar de iubire imposibilă. Nu le găsesc mai multe scuze femeilor, dar le înţeleg, până la un punct, mai mult decât pe bărbaţi, măcar pentru că vremea lor trece mai aprig…

Şi totuşi, dacă simţi nevoia să fugi din când în când de lângă perechea ta, e cert că ceva e putred, chiar dacă ţi-e greu să admiţi, să te rupi definitiv şi să faci alegerea de suflet. Puţini dintre noi îşi împachetează viaţa într-o valiză şi pleacă la sufletul pereche, descoperit ulterior relaţiei în care s-au angajat pe termen lung. Cei mai mulţi (şi cele mai multe) aleg cu mintea, lăsând sufletul într-o comă din care rareori îşi mai revine…

Îmi place la nebunie să aud (să citesc, să văd în filme şi chiar să trăiesc) poveşti adevărate de iubire ce s-au petrecut peste limite de înţelegere, peste rigori sociale, peste principii desuete, peste ani de aşteptare şi de dorinţă… Îi ador pe oamenii care s-au încăpăţânat să nu iubească decât o dată, pentru totdeauna şi până la plăsele…

Despre lucrurile simple

Dacă am trăit numărând de câte ori am respirat, am trăit degeaba… Dar dacă am adunat o seamă de momente în care ni s-a tăiat respiraţia, am trăit cu adevărat… (A zis-o cineva mai deştept decât mine.)

– Când copilul meu se trezeşte dimineaţa, prima dată râde. Când eu mă trezesc dimineaţa, prima dată mă uit strâmb la ceasul deşteptător…
– El se joacă la masă, eu înfulec din mers…
– El e fericit că-l aşteaptă aceleaşi jucării, eu sunt stresată că trebuie să mă întâlnesc cu oameni noi…
– El adoarme la prânz, mie doar mi se face somn…
– El poate repeta un cuvânt de zeci de ori din plăcerea de a-l pronunţa, eu am ticuri verbale…
– El se bucură când latră câinele, eu îi zic câinelui să tacă…
– El rupe florile ca să mi le dea mie, eu le sădesc ca să aibă ce rupe…
– Eu îi arăt orizontul, dar pe el îl fascinează buburuza…
– Eu îi explic totul în zeci de cuvinte şi înţelege pe jumătate, iar eu înţeleg totul dintr-un singur cuvânt de-al lui sau dintr-un gest…
– Eu vorbesc cu tot felul de oameni din obligaţie, iar el e fericit că-l ascultă un ursuleţ de pluş…
– El e încântat când vede o poză cu mama într-un ziar, eu mă întristez când citesc inepţii, dar sunt fericită că el nu înţelege încă…
– Zâmbeşte unor oameni şi e suspicios faţă de alţii… Începe să învăţ de la el, căci are mereu dreptate…
– Câtă vreme copilul e prin preajmă, toţi suntem buni, haioşi, civilizaţi, înţelepţi, delicaţi, zâmbitori, chiar dacă ne mai şi prefacem… Ceea ce înseamnă că şi copilul ne educă, de fapt…
– Eu îi spun o poveste şi el adoarme fericit… Mie mi se întâmplă să aud poveşti din cauza cărora nu mai pot să dorm…
– Mulţi dintre anii lui următori sunt previzibili, pe când ziua mea de mâine e mereu schimbătoare…
– Până ajunge lacrima lui la colţul gurii, reuşesc deja să-l fac să zâmbească.

Nici cu mine, nici cu vreun alt om mare n-am reuşit asta…

– Atât timp cât după fiecare căzătură se ridică şi o ia de la capăt, îmi spun că şi asta e o informaţie genetică pe care i-am transmis-o inspirat…
– Eu nu reuşesc să-l aleg întotdeauna pe el, când îmi fac agenda zilnică. El mă alege pe mine fără nici o ezitare, în fiecare clipă…
– E fascinat de televizor, telecomandă, computer, telefon mobil şi încă nu ştiu cum să-l fac să priceapă că oamenii mari aproape numai cu astea se joacă, în loc să trăiască…
– A învăţat care e stânga şi care-i dreapta, dar tot eu trebuie să-l învăţ drumul înainte…
– Abia aştept să mă întrebe de ce nu cade soarele de pe cer…
– Vreau să fiu o mamă bună, o soţie la fel şi vreau să-mi fac şi meseria… Cum ar fi să-mi spună şi el: „Mama, n-ai voie să…”?
– Mi-am sărutat soţul şi copilul a început să plângă… Nici o altă gelozie nu m-a înduioşat într-atât încât să opresc sărutul…
– Înainte judecam oamenii mari în funcţie de comportamentul copiilor lor. Acum judec doar mamele…
– Mă întreb mereu cu ce-mi umpleam timpul înainte să mă joc atât cu fiul meu şi ce era în capul meu când contau lucrurile şi persoanele de care nu-mi mai amintesc?!…
– Mi-e frică de bone. Prefer bunicile. Aş angaja o bonă doar dacă aş pune pe urmele ei toate serviciile secrete şi i-aş citi dosarul în fiecare seară copilului meu… Dacă n-ar avea coşmaruri, poate bona ar avea o şansă. Paranoia mamelor e, totuşi, o formă de iubire…
– Încerc să-l învăţ diferenţa dintre realitate şi imaginaţie. Plec într-o zi la muncă, îi spun că mă voi întoarce în câteva ore şi copilul meu îmi răspunde: „Mama, cât eşti plecată, eu îmi imaginez că tu nu eşti plecată”…
– Am observat că cea mai mare eficienţă o am când copilul doarme, la prânz sau noaptea. Atunci pot să scriu gânduri ca acestea, pentru că doar atunci am timp să realizez ce minune mi se întâmplă. Când el doarme, mă trezesc că… am revelaţii…
– Ce ciudat e ca o mamă să-şi înveţe fiul să spună cuvintele „iubire” sau „dor”, când el le ştie sensul… dintotdeauna – şi când îţi arată asta în fiecare clipă, mult mai convingător decât rostindu-le…
– Toată agitaţia din jurul unui copil, toată dezordinea pe care o face îţi pune viaţa în cea mai perfectă ordine…
– Cum faci din băiatul tău bărbatul care să iubească o femeie exact aşa cum ţi-ai dorit toată viaţa să fii iubită?

Ce fără rost pare tot ce-am scris dacă n-ai un copil… Sau poate te îndeamnă să ţi-l doreşti, ca să pricepi că, dăruind o viaţă, ţi-ai făcut ţie rost de una mai bogată, singura care va lăsa urme… Când ai un copil, eşti deja nemuritor, cred…

Colecţia de pasiuni

> *I want to be with those who know secret things, or else alone…*
>
> Rainer Maria Rilke

Mă uitam cu drag la colecţia mea de aparate vechi de fotografiat şi de filmat şi încercam să-mi amintesc de unde am pornit…

Cei mai mulţi dintre noi colecţionăm ceva. Am văzut colecţii fabuloase de tablouri, dar şi de trenuleţe electrice, la oameni în toată firea! Aparate vechi de radio, sifoane, bibelouri, fotografii vechi, bijuterii, ceasuri, medalii, păpuşi de porţelan, măşti etnice, filme, plăci de gramofon, becuri, pixuri, brichete, pipe, bărci sau avioane în miniatură, cărţi în ediţii liliput, pantofi, potcoave, obiecte din vremea comunismului, icoane, cărţi, cd-uri sau dvd-uri, cutii de chibrituri, pliculeţe de zahăr, şerveţele, obiecte de ceramică şi de folclor, instrumente muzicale, instrumente de navigaţie, claxoane, medalii, maşinuţe sau chiar maşini de epocă, arme de vânătoare, săbii, uniforme militare, magneţi de frigider, căni inscripţionate şi câte şi mai câte se găsesc în casele noastre, în locuri preferate şi asupra cărora revărsăm o grijă aparte. Probabil că orice colecţionar poate fi portretizat în funcţie de ceea ce adună în ani, chiar dacă tema colecţiei nu are legătură cu meseria lui.

În spatele colecţiei pot fi vise neîmplinite, pasiuni mocnite, atracţii fatale către epoci apuse sau simplă excentricitate. Bucuria colecţionarului care descoperă o piesă nouă are culoarea inocenţei şi strigătul autentic de bucurie al copilului care e cadorisit cu ceea ce şi-a dorit cel mai tare.

Nu cred să existe colecţionar care să nu-şi susţină cu poveşti uluitoare motivaţia iniţială şi consecvenţa cu care îşi completează colecţia. Am o prietenă care călătoreşte mult şi din fiecare oraş îşi ia câte un tablou kitschos, care să aibă neapărat ceva din specificul local. Pe pereţii care sprijină scara interioară sunt cele mai înfiorătoare „opere de artă”, dar care, în contextul plin de bun-gust al casei şi al fiinţei despre care vorbesc, aduc exact nota de umor şi de poveste necesară admirării unei asemenea colecţii. Cred că asta înseamnă să fii *cool* autentic – să ai o conexiune solidă cu trecutul, ca să ştii după ce strigă

prezentul. Doina Levintza şi Dan Coma sunt cei mai *cool* prieteni ai mei.

Pe Dan Chişu îl ştiu colecţionând măşti din toată lumea şi nu m-ar mira să aud un psiholog spunând că „pacientul” e pasionat de misterul, de adevărul pe care-l ascund măşti fabulos realizate…

Despre Sergiu Nicolaescu am auzit că ar colecţiona arme de război, săbii şi alte obiecte ce l-au conectat cu trecutul pe care l-a descris în atâtea filme emblematice…

O colegă de-a mea adună de peste tot pliculeţe de zahăr. Asta ce-o mai însemna? Nevoia de provizii?! Frica de raţionalizare?! Sau simpla bucurie de a se prosti ca un copil şi de a se bucura de fiecare nou ambalaj simpatic sau atipic. (Are şi pliculeţe confecţionate din foiţă de lemn sau de tablă!…)

De la Alex. Leo Şerban am aflat despre colecţia lui adorabilă de sticluţe vechi de parfum. M-am prins! De acolo îi vine… inspiraţia! Vă daţi seama? Doar închizi ochii, inspiri profund ce a mai rămas pe pereţii unei sticluţe şi simţi fragilitatea sau dezmăţul unor vieţi îndepărtate de domniţe sofisticate, ce mânuiau cu aceeaşi graţie evantaiul sau inelul cu otravă…

Îmi place să descopăr colecţii în casele în care intru, îmi plac poveştile obiectelor adunate şi, măcar în gândul meu, îndrăznesc să descifrez omul cu astfel de preocupări. N-am cultura specialistului care ar diagnostica precis omul din spatele fiecărei colecţii, dar în mintea mea îi privesc cu duioşie şi cu interes pe toţi cei care îşi cultivă o pasiune, căutând nu numai cantitatea, dar şi calitatea, autenticitatea, datele exacte despre obiectele adulate.

Fiecare aparat vechi de fotografiat şi de filmat pe care l-am găsit prin lume m-a făcut să-mi imaginez femei, bărbaţi, copii care au zâmbit în faţa lor, care şi-au păstrat amintiri de nuntă, de iubire, de naştere, de sărbătoare datorită lor. Nu exclud varianta ca aparatele mele să fi surprins războaie, suferinţă, orori, lacrimi, despărţiri, dar ştiu că simpla lor atingere mă înfioară şi mă face să-mi imaginez vieţi, destine, sentimente, momente… Câteva dintre aparatele mele de filmat mai funcţionează, cu peliculă de 8 mm. M-aş chinui să o găsesc şi să filmez o secvenţă din viaţa mea, doar cu sentimentul că aş completa şi colecţia de imagini surprinse în zeci de ani…

Colecţionăm obiecte, însă le privim cu bucurie în suflet, cu interes, cu nostalgie şi multă închipuire. Colecţionăm, practic, stările noastre pe care rareori le putem îndrepta spre cele prezente zilnic în viaţa noastră.

Cea mai frumoasă colecţie pe care am admirat-o a fost cea din filmul *Cinema Paradiso*, colecţia de săruturi cenzurate din filmele vremii, ca să nu lezeze privirile spectatorilor ipocriţi. N-am auzit să-i fi dat cuiva prin cap şi la noi să colecţioneze şi să ne prezinte bucăţi cenzurate din filmele făcute pe

vremea comuniştilor. Din ele, puse cap la cap, am obţine, probabil, unul dintre cele mai bune filme făcute vreodată în România.

Cred în minuţiozitatea şi seriozitatea colecţionarului înrăit, care ar pleca şi la capătul pământului pentru un nimic extrem de important, care povesteşte cu patimă şi emoţie despre fiecare întâlnire cu piesele colecţiei sale şi care e în stare să inventeze scenarii halucinante în care să joace piesele principale din colecţie. Cred sincer că aceştia sunt oameni care dau importanţă nu numai pasiunii năvalnice, ci şi lucrurilor simple peste care alţii trec grăbiţi şi impasibili. Cred că aceşti oameni simt nevoia să se conecteze nu numai la prezent, ci, neapărat, şi la trecut, cu speranţa că în viitor, pentru urmaşi, colecţia va fi o amintire duioasă şi nemuritoare… Dorinţa de a lăsa ceva în urmă ne bântuie pe toţi, iar nevoia de a avea ceva care să ne amintească de cei dragi ne emoţionează şi ne cuprinde… O colecţie e o joacă serioasă a unui om mare, pregătit oricând să fie amăgit de lume, dar niciodată de colecţia lui.

Dacă aţi şti deja ce vă place, aţi putea începe chiar de mâine o colecţie. Răbdarea, curiozitatea, stăruinţa sunt doar câteva puncte de pornire. Iar dacă nu aveţi nici o idee despre ce-ar putea conţine viitoarea voastră colecţie, e posibil să nu ştiţi încă ce vă atrage, ce vă place, ce vă emoţionează, ba chiar cine sunteţi. Merită încercarea, măcar pentru a vă face o impresie mai bună despre voi şi pentru a activa niscaiva sentimente ce riscă să moară nefolosite…

Cartea câştigătoare

Oamenii de televiziune ar trebui să-şi folosească influenţa pentru a-i reîmprieteni pe tineri cu cartea şi pentru a-i despărţi, măcar câteva ceasuri, de televizor…

Daţi-mi voie să vă povestesc cum am ajuns… intelectuală. Da, nu vă miraţi, aşa cred că se cheamă ce-am „păţit” eu. La lansarea colecţiei „Raftul Denisei”, a Editurii Humanitas, am făcut parte din „prezidiu”, împreună cu Gabriel Liiceanu, Denisa Comănescu, Simona Kessler, Mihaela Spineanu şi Florin Iaru. Desigur, m-am simţit exact ca fata aia care trece prin ring, sumar îmbrăcată, şi anunţă runda următoare la un meci de box, unde toată lumea a venit să vadă… box, nu pe fata aia frumuşică. Şi-acum stau şi mă întreb ce căutam la acea lansare şi probabil că asta se întrebau şi cei din sala plină de critici literari, traducători de carte, jurnalişti, scriitori…

Răspunsul explicit nu l-a dat nimeni, dar l-am intuit şi am căpătat chiar şi curajul de a vorbi în faţa unei asemenea adunări pretenţioase. Ultimele statistici arată că românii citesc tot mai puţin şi preferă televizorul ca mijloc de legătură între starea de veghe şi cea de somn sau ca mijloc de informare, de educaţie, de relaxare, de emoţie… Aşa că soluţia asta aproape grecească de a mă invita ca pe un cal troian în cetatea oamenilor care iubesc cartea şi trăiesc citind pare o sclipitoare strategie de marketing. Misiunea mea de om de televiziune era aceea de a transforma măcar o parte din telespectatori în cititori, de a atrage atenţia fanilor mei că binele spiritual vine mai degrabă dinspre bibliotecă decât dinspre… telecomandă şi că un parcurs reuşit în viaţă nu se împlineşte decât făcând popasuri de lectură. E greu să le explici asta tinerilor cuplaţi la Internet sau adulţilor care gâfâie încercând să-şi plătească facturile – dar merită, mi-am zis, mai ales când am constatat ce eforturi fac editurile noastre pentru a aduce cărţi minunate în librării şi ce interesanţi sunt oamenii care au despre ce vorbi, care au un vocabular amplu şi savuros, care n-au limbariţă, ci coerenţă, care nu urlă, ci vorbesc decent, ascultându-i şi pe ceilalţi… Despre asta e vorba, până la urmă – despre frumuseţea oamenilor care citesc, despre frumuseţea femeilor care citesc… Gândiţi-vă numai la câteva aspecte: vara, pe plajă, o femeie superbă care se unge întruna cu uleiuri şi îşi schimbă poziţiile precum gândurile

ar putea fi „agăţată” de orice tânăr îndrăzneţ sau bătrân complexat, care pentru astfel de scopuri au venit în vacanţă. Aceeaşi femeie, cu o carte în mână, blochează pornirile golăneşti şi deschide apetitul mult mai de bun-simţ al unei elite de privitori. Cele mai multe femei frumoase pe care le-aţi cunoscut v-au dezamăgit la clasica deschidere a gurii spre a spune ceva interesant. Pe o scară de la 1 la 10, frumuseţea unei femei cu o lamentabilă expunere verbală scade până pe la 5-6 şi devine neinteresantă pentru perfecţionişti, dar uluitoare pentru cei care conduc maşini decapotabile.

Am văzut în televiziune zeci de fete frumoase care ar fi dat orice ca să devină vedete ale micului ecran şi nu pricepeau de ce au fost respinse la proba de vorbire… În mod tragic, unele au trecut această probă, dar mă liniştesc la gândul că au devenit doar cititoare de prompter sau au dispărut rapid de pe micul ecran.

La fel au dispărut şi emisiunile culturale, în marea lor majoritate. Am găsit şi explicaţia: emisiunile aduceau în prim-plan o elită care ignora publicul neiniţiat cultural şi se adresau… tot elitei, care, în mod cert, nu-şi îmbogăţea cultura de la televizor. Doar în momentul în care intelectualii au coborât de pe soclu şi s-au adresat mulţimii prietenos şi nesfidător au început să capete audienţă. Intelectualii nu acceptă uşor invitaţii la emisiuni, pentru că nu-şi pot acorda discursul cu buricele goale sau răcnetele unui public plătit. Şi atunci, cine să ne mai amintească de bucuria lecturii, de farmecul unui roman bine scris, de importanţa deprinderii de a citi de la vârsta minunată a copilăriei? Poate că noi, cei care facem emisiuni de televiziune, avem datoria morală să reechilibrăm balanţa. Noi i-am îndepărtat pe tineri de bibliotecă, aşa că poate ar trebui să ne folosim influenţa spre a-i împrieteni din nou cu cartea.

Auzim în jur oameni care se mândresc cu faptul că nu citesc şi că, totuşi, au reuşit în viaţă. Au casă, maşină, bani mulţi, succes la un public tembel şi nu văd rostul şederii cu o carte-n mână. E trist, e apăsător, e derutant – dar poate că trebuie să facem toţi efortul de a închide gurile urât mirositoare ale celor care umilesc cartea şi pe cititorii ei. Poate că nu e prea târziu să deschidem o carte, orice carte, spre a găsi răspunsurile la întrebările despre noi şi cei din jur. Poate că ne vom cântări altfel prietenii, valorile, timpul şi realizările. Poate vom fi mai frumoşi, mai bogaţi, mai receptivi emoţional. Poate vom redecora apartamentul în care trăim şi ne vom da seama că am greşit ascultând designerul care ne-a spus că nu se mai poartă bibliotecile… Poate că după cosmetică, masaje, sală, *shopping* vom pricepe că degeaba suntem la modă cu tot exteriorul nostru, dacă interiorul – creierul şi sufletul – este expirat, degradat, inert…

În momentul în care ajungi să citeşti doar etichete de pe haine şi instrucţiuni de spălare, înseamnă că interiorul tău nu mai există, iar în jur sunt doar oameni care îţi văd conturul şi pe care nu-i interesează cine eşti, ce simţi, ce visezi, ce poţi… N-ar fi rău să (te) închizi o vreme pentru renovare şi să începi să te preocupi de ultimele tendinţe în gândire, în vorbire, în gramatică, în inspiraţie, în cultura generală. Poate că în vacanţă vom face, în bagaj, mai mult loc pentru cărţi decât pentru farduri şi ţoale.

Poate că ultima modă e chiar asta – să fii văzută citind şi ascultată povestind şi altora despre ce ai citit… Poate relansăm o modă care a făcut furori, dar nu pe podium, ci în rafturile importante ale vieţii… Poate, trăind emoţiile personajelor din cărţi, vei şti să-ţi regizezi mai bine povestea şi vei şti care sunt eroii tăi preferaţi… O carte nu-ţi poate face rău niciodată, iar plânsul la care te-ar supune te-ar apropia cu un pas de fericire… Orice carte citită în plus te face mai frumoasă şi mai dorită. Nu credeţi? Încercaţi…

Iarba verde de acasă!?…

Bucureştiul este cea mai poluată capitală europeană. Aici, un copil din şapte se îmbolnăveşte de astm…

E vremea vacanţelor şi toţi căutăm destinaţia ideală, în deplin acord cu bugetul, cu nevoia de un anumit tip de relaxare sau zbânţuială, cu dorinţa de a vedea ceva nou sau de a reface puzzle-ul unor amintiri de suflet. Nu întotdeauna ce visăm e şi ceea ce primim şi, de cele mai multe ori, eşecul unei vacanţe are legătură şi cu mizeria, în doze mai mici sau mai mari. Am văzut (dacă nu chiar am şi practicat toţi, măcar o dată) cum oamenii aruncă hârtii, cutii, sticle, mâncare, resturi aproape oriunde şi de la orice tip de etaj social. În România, aproape că nu există „iarbă verde" fără relicvele grătarelor de weekend şi orice colţ de rai a fost pângărit de mitocani care au trăit clipa, au înghiţit micul şi berea şi au lăsat în urmă tot ce le alcătuieşte conţinutul moral – mizeria, nesimţirea, ignoranţa…

Poluarea aerului, a apelor, a pământului concurează acum şi cu poluarea fonică, pentru că pasărea, greierele, broasca, foşnetul frunzelor, valurile nu mai au nici o şansă în faţa manelelor sau a flegmelor elaborate grandios. Orice pornire romantică pe plaiurile mioritice trebuie calculată cu minuţiozitatea unui strateg militar, pentru că rişti enorm căutând refugiul în natură. Nu-ţi poţi tăvăli iubita prin iarbă, pentru că rişti să-i răneşti spatele cu un capac de bere, nu-i poţi spune vorbe frumoase, pentru că efectul lor poate fi invers dacă e sincronizat cu râgâiala turistului din boscheţii alăturaţi. Şi cum să-i mai simţi parfumul ameţitor, discret, dacă resturile de pâine şi mici au intrat în putrefacţie lângă pajiştea de margarete?… Nu-i nimic, zici, lasă că mergem într-un loc mai frumos, la mare, unde totul va fi perfect… Numai că plaja stă necurăţată de vreo săptămână şi mirosul înţepător de alge, de peşte te face să lăcrimezi acru. Vecinul meu de cearşaf tocmai îngroapă un cocean de porumb în nisip, iar fetiţa lui a terminat fericită îngheţata şi a găsit locul perfect pentru ambalajul rămas: în apă, la mal… Ce „drăgălaşă" e şi ce sinistru zâmbeşte tata, cu dinţii îngălbeniţi de porumbul rămas prizonier… Cu imaginea asta ar trebui să facem vederi pentru turişti – abia aşa am spune adevărul despre noi şi litoralul pe care-

l avem, şi poate abia aşa ne-am mobiliza să ne curăţăm viaţa, ţara şi societatea.

Mi-am cumpărat bicicletă şi am pornit voioasă prin oraş, mulţumită că ajung mai repede strecurându-mă prin aglomeraţie şi că fac mişcare, că muşchii mei de bază sunt din nou activaţi şi în formă. Atâta doar că mi-ar trebui o mască de gaze – dar nu-i nimic, zic, mă voi obişnui şi cu asta. Mai apare o problemă: acelaşi mitocan care aruncă gunoaiele pe jos face cele mai josnice comentarii la vederea unei femei pe bicicletă, cu toate că e decent îmbrăcată şi respectă toate regulile de circulaţie. Regulile lui de bun-simţ sunt altele şi pe acelea nu i le va schimba nimeni şi nimic. Fac o campanie prin care vreau să atrag tot mai mulţi oameni pe două roţi în loc de patru, tocmai ca să mai relaxăm puţin traficul şi aerul. Îmi dau seama că n-am, practic, nici o şansă câtă vreme primul semn de bunăstare la români e maşina pe care şi-o cumpără cu orice efort, înainte să aibă o casă, o şcoală, o meserie, o iubire. Maşina e totul – şi nu-i poţi da jos din ea cu una, cu două. Bicicleta li se pare umilitoare – nu mai vorbeşte despre ei, ci îi face de râs mai ales în faţa fetelor tinere care nu concep să fie agăţate de un… biciclist! Iar româncele n-au curajul asumării statutului de… bicicliste, pentru că urechile lor nu mai suportă atât dezmăţ verbal. (Oh, Amsterdam…)

Sunt destui cei care încearcă să mai repare câte ceva, să mai dreagă busuiocul mizeriei în care trăim, dar n-au nici un spor câtă vreme sunt mult mai mulţi cei cărora nu le pasă. Colegii mei de la Radio Guerrilla au avut ideea de a ieşi la strâns gunoaie prin cartiere, dar să nu vă imaginaţi că au schimbat ceva. În urma lor a rămas curăţenie lună până a doua zi, când aceiaşi locuitori cărora li s-a făcut un bine şi li s-a dat un exemplu bun şi-au reluat apucăturile nesimţite. Mizeria în care trăim e încă un exemplu că nu putem fi performanţi din punctul de vedere al civilizaţiei. Ocupaţia de gunoier ni se pare ultima frontieră a meseriilor, la fel de sinistră ca aceea de gropar… Şi totuşi, cred că gunoierii sunt cei mai utili oameni de pe planetă – imaginaţi-vă lumea fără ei… Sau imaginaţi-vă lumea şi pe noi toţi în locul lor, renunţând la nesimţire şi devenind obsedaţi de curăţenia corporală, de curăţenia de pe stradă, din oraş, din ţara noastră, din mintea noastră…

Vin din lume veşti despre lupta împotriva poluării, împotriva încălzirii globale, împotriva sacrificării animalelor pentru mofturile modei… Toate par ploi de vară, care vin în forţă şi se topesc la prima rază de soare. Poate că undeva, în lume, unii reuşesc să mai salveze câte ceva, poate că şi la noi efortul de a salva Delta Dunării sau Vama Veche va însemna un succes – dar e atât de puţin faţă de câte ar trebui salvate, e atât de neînsemnat protestul unora faţă de indolenţa generală…

Locuitorii planetei au devenit proprietari de pământ, de ape, ba chiar şi de

spaţiu aerian. Nimic n-a scăpat neatins de om, cu toate ale lui, bune, dar mai ales rele. Că situaţia e scăpată de sub control ştim cu toţii, chiar dacă nu reuşim să definim exact dimensiunea dezastrului ecologic. Intuim că s-ar putea să vedem, să auzim sau chiar să trăim din ce în ce mai multe dezastre naturale, pentru că stratul de ozon se subţiază ameninţător. Vrem să facem ceva, vrem să ne implicăm, dar ne luăm cu viaţa şi uităm ce hotărâţi eram să salvăm planeta, cu un minut mai devreme…

Aş fi vrut să închei pe un ton optimist, dar mă tem că nu am de unde să mă inspir şi constat cu amărăciune că specia cea mai ameninţată e omul cu bun-simţ. El e pe cale de dispariţie, ca şi responsabilitatea de a ne gândi la viitorul copiilor noştri. Ne preocupăm de educaţia lor, de viitorul lor material sau spiritual, dar nu de viitorul mediului în care vor trăi. Toţi trăim clipa – nimeni nu trăieşte viitorul…

Jurnalul unei femei grase

Nu-i învеţi pe alţii ce vrei, ci ceea ce ştii…

Cred că mi-am câştigat dreptul de a vorbi despre siluetă, diete şi soluţii de slăbit miraculoase, de vreme ce „ambalajul” meu a suferit o modificare substanţială de la sarcină. Cele 32 de kilograme pe care le aveam în plus, dobândite prin indolenţa de a mânca fără noimă, de bucurie că eram gravidă şi că aveam o sarcină fără probleme, mi-au schimbat întreaga abordare a… frigiderului, aragazului sau a dulapurilor cu provizii gospodăreşti. După ce a trecut euforia sarcinii şi minunea alăptatului (care, la mine, a durat şase luni), am realizat că… eram nu numai o mamă fericită, ci şi o… grasă nefericită. Toată viaţa făcusem sport de performanţă (gimnastică) şi nu refuzasem nici o provocare la alte întreceri sportive. Singurul capitol la care n-am avut nici o reclamaţie de când mă ştiu fusese silueta mea, corpul atletic, bine proporţionat, şi dinamismul cu care mă mişcam. Cu 32 de kilograme în plus, gazela din mine semăna mai mult cu o raţă legănată, ca să nu spun… balenă eşuată. Citisem destule articole despre diete, sănătatea trupului şi importanţa unei alimentaţii sănătoase şi, deşi le-am ignorat total cât am fost gravidă, mi-am propus să le invoc *in corpore* când am realizat că nu mai încăpeam în haine frumoase, în braţele soţului sau pe ecranul televizorului! Ca să fiu sinceră, nu mai încăpeam nici în ochiul meu critic, care-şi revenise primul după sarcină şi-mi transmitea, în direct, fără menajamente, că arăt oribil, că am mai multe şunci decât raftul de mezeluri din alimentară şi că în loc să mă mişc lejer, respirând aerul proaspăt al maternităţii, mă împiedicam în nasturi şi fermoare care refuzau să se închidă pe cale naturală, gâfâind în timp ce îmi legănam copilul…

Când am luat hotărârea că trebuie să fac ceva, că trebuie să-mi revin şi să slăbesc, am plecat direct către cabinetul unei prietene nutriţioniste, pentru că am realizat că am de făcut o lucrare grea şi că e total aberant să cred că voi putea să scap singură de balastul acumulat. Doctoriţa Mihaela Bilic mi-a compus un regim de viaţă pe care aveam senzaţia că-l cunosc, dar nuanţele făceau categoric diferenţa. Faptul că mi-a compus programe alimentare sănătoase şi eficiente m-a ajutat să înţeleg, în primul rând, cât de greşit mâncasem până

atunci şi ce consecinţe are alimentaţia haotică, de proastă calitate, pe termen lung.

Să nu înţelegeţi că făcusem o obsesie din recăpătarea siluetei, dar sigur devenise o preocupare constantă, pe toate fronturile. Mâncam exact ce-mi recomandase doctoriţa, fără nici o excepţie, făceam sport zilnic şi simţeam, destul de palid la început, că sunt pe drumul cel bun. Când mi-a spus să nu mă mai urc pe cântar zilnic, ci o dată pe săptămână, am căpătat şi mai mult curaj, căci kilogramele se topeau amical. Cât despre disciplina şi ambiţia mea, admit că n-au fost niciodată mai performante. Ştiam despre mine că am voinţă, dar n-o probasem nicicând atât de consecvent şi nu fusesem niciodată mai ascultătoare. Practic, nu ţineam nici o dietă frustrantă, ci mâncam sănătos, de mai multe ori pe zi, renunţând total la pâine, prăjeli, zahăr, amestecuri nereuşite de alimente incompatibile, sucuri din comerţ, mâncare de urgenţă, tip *fast-food*. În stomacul meu nu-şi mai făceau loc plăcerile de altădată, ci necesarul zilnic de proteine, carbohidraţi, vitamine, apă… Ziua mea începea, fără excepţie, cu alergare şi mişcări în forţă de gimnastică, pentru recăpătarea mobilităţii şi reactivarea muşchilor, continua cu activităţi de mamă sau de… vedetă – că, deh, începusem munca – şi se încheia cu un alt program de sport, de data asta de lucru cu anumite grupe musculare esenţiale. N-am lipsit nici o dimineaţă de la alergarea mea zilnică, de parcă îmi fugăream kilogramele, să dispară de pe mine. N-am lăsat în casă nici o urmă de alimente nesănătoase, care altădată îmi umpleau cămara şi frigiderul, masa şi poşeta… Odată cu mine au ţinut şi toţi cei din casă acelaşi regim şi, în loc ca soţul meu să simtă vreo frustrare, mi-a mărturisit, spăsit, într-o bună zi, că ar fi în stare să nu mai mănânce nimic dacă asta e soluţia ca eu să redevin o soţie rezonabilă în dimensiuni. Săracul de el, abia atunci mi-am dat seama cât de mare era suferinţa lui şi cât de mult se abţinuse să-mi spună ceva sau să-mi smulgă prăjiturile din gură, când eram gravidă!…

Obsesia pentru siluetă o au toate femeile, fie că trec printr-o sarcină sau nu. Puţine reuşesc să-şi menţină măsurile la haine pentru toată viaţa. Aud zilnic femei spunând că nu mănâncă nimic şi totuşi se îngraşă sau nu reuşesc să slăbească nici măcar un gram. Faptul că am ajuns din nou la măsura 26 la blugi n-are nici o legătură cu bisturiul, aşa cum le place unora să comenteze, nevenindu-le să creadă, probabil, că sunt în stare să am voinţă până la capăt. Şi capătul nu e nicidecum momentul când ai ajuns la greutatea iniţială – pentru că, dacă din acel moment începi iar să mănânci haotic şi te leneveşti, pui pe tine rapid cam tot ce ai dat jos. Nu e o chestiune de bani, ci doar de voinţă, autodisciplină şi echilibru. Îmi iubesc prea mult soţul ca să-l pun în situaţia de a

se resemna în braţele unei soţii plinuţe şi de a fi fericit în braţele unei amante perfecte. N-am cheltuit bani pe abonamente la săli scumpe, pentru că am făcut sport doar acasă, unde n-am nimic amenajat în acest sens. Poţi face sport în orice condiţii, dacă ştii cum să lucrezi, ce grupe musculare au nevoie de insistenţele tale şi cu ce tenişi să-ţi faci alergarea de dimineaţă, indiferent dacă te bate soarele sau ploaia. N-am călcat pe la nici un salon de frumuseţe, pentru că asta mi-ar fi ocupat un timp pe care voiam să-l petrec cu fiul meu, şi nici nu cred foarte mult în miracolele aparatelor. Disciplina pe care o am mereu la muncă am transferat-o cu succes şi în viaţa mea zilnică, şi a dat rezultate spectaculoase. N-am slăbit în timp record, cum li se pare unora, ci într-un an, aşa cum era normal, după planul nutriţionistei la care cred că e musai să apelezi în astfel de situaţii.

Şi am mai avut grijă de un aspect. Hainele mulate, foarte căutate de femeile lipsite de rafinament, au lipsit total din garderoba mea şi încă lipsesc, cu toate că acum le-aş putea purta fără remuşcări. Insistenţa cu care femeile îşi lipesc ca un adeziv toate hainele de trup îmi dă senzaţia că privesc baloţi, nu femei. În plus, cea mai neînsemnată şunculiţă se vede ca şi cum ar fi subliniată cu markerul vulgarităţii. Culmea e că moda de astăzi ne ajută să înţelegem ce sexy pot fi tricourile mai largi, rochiţele mai lejere, fustele-lalea… Când am îmbrăcat prima fustă mini sau prima pereche de pantaloni scurţi vara asta am simţit că urcasem pe podiumul învingătorilor. Munca mea nu fusese în zadar, picioarele mele au răspuns tuturor cererilor formulate prin sport, iar abdomenul meu înţelesese că nu mai e cazul să atârne, ci să stea ferm, pe poziţia unuia care e mândru că a purtat acolo un copil, dar a ştiut să revină în forţă şi să-şi arate din nou muşchii. Pielea mea a fost şi mai înţelegătoare şi s-a ţinut de promisiunea de a nu produce vergeturi, câtă vreme am inundat-o cu creme şi uleiuri, pe toată perioada sarcinii şi după. M-am oprit la 57 de kilograme şi acum sunt dispusă s-o iau de la capăt şi să mai fac un copil. Planul meu, de data asta, e să nu mă mai îngraş în halul acela, ci să controlez mai bine situaţia, acumulând doar strictul necesar sănătăţii mele şi a copilului. Citesc în ochii soţului meu aceeaşi dorinţă, de fiecare dată când vorbim despre un nou copil, şi-i promit, în gând şi în scris, că voi ţine seama de asta.

Acum nu mai cred că există femei care nu pot slăbi câteva kilograme, ci că nu ştiu cum să facă asta singure şi se pierd în diete prosteşti, auzite de la prietene. Şi mai cred că, în afară de voinţă în stare pură, doar disperarea sau pierderea unei iubiri te mai pot disciplina şi supune la cel mai aprig exerciţiu de voinţă de care ai fost vreodată capabilă. Am observat că femeile, când îşi pierd iubitul, abia atunci se mobilizează şi reuşesc să arate demenţial. Varianta ideală

ar fi să-ţi imaginezi, în timp ce faci sport sau înainte ca lingura plină ochi de amandine să-ţi intre în gură, că-ţi fuge soţul cu alta. Rezultatul poate fi spectaculos: faci sport cu şi mai multă energie, pui lingura la loc în farfurie şi bei un pahar mare cu apă, ca să-ţi speli păcatul poftei sau gustul amar al imaginaţiei. Ajută, credeţi-mă!…

Nu se mai poartă şuncile, ci voinţa de a ne respecta pe noi şi pe cei care ne-au cunoscut într-un fel, ne-au iubit, ne-au atins, ne-au mângâiat în anumite dimensiuni şi nu e cazul să-şi amplifice mişcările, ci să ne parcurgă trupurile cu dragostea lor în acelaşi interval de timp în care ne iubeau până să dăm cântarul peste cap… Orice kilogram în plus înseamnă o secundă în plus de mişcare şi, poate, nu toţi bărbaţii sunt dispuşi s-o facă atunci când sunt atâtea trupuri în jur ce se oferă gratis (mă rog…). Şi ştiţi ceva? Nu e un moft, o modă tâmpită sau un curent ce se va duce rapid, ci e vorba de sănătatea şi frumuseţea unor femei deştepte, mult mai iubite şi mai respectate decât cele care le comentează, din înţelepciunea şuncilor adunate cu migală în ani de frustrări. Şi mai e ceva: în loc să-ţi bagi un deget pe gât ca să te menţii la cotele de interes, mai bine pui degetul pe *i*-ul de la „iubire” şi îţi reorientezi poftele către inimă, care n-are nevoie de dulciuri, prăjeli, alcool sau haos, ci de dăruire, dedicaţie, dorinţă. Femeile, când iubesc şi sunt iubite, ţin, practic, cea mai importantă dietă a vieţii: îşi refuză orice le face rău şi se hrănesc sănătos cu dragostea la care au visat. O femeie tânără şi plinuţă nu are scuze – doar că n-a găsit încă motivaţia solidă de care să se agaţe ca să devină femeia vieţii cuiva. Sper că v-am enervat suficient încât să începeţi chiar de azi un regim sănătos de viaţă. Chiar dacă mă urâţi acum, mă veţi iubi peste un timp, când veţi constata că totul, de la angajare până la ejaculare, va deveni mult mai uşor de obţinut în viaţa voastră…

Copii de bani gata

Munceşte ca şi cum n-ai avea nevoie de bani…
Iubeşte ca şi cum n-ai fost niciodată rănit…
Dansează ca şi cum nu te priveşte nimeni…
…Şi încearcă să-l înveţi toate astea pe copilul tău…

N-am fost un copil de bani gata, dar am senzaţia că sunt mama unui asemenea copil. Mă uit la mormanul lui de jucării, la dulapul ticsit de hăinuţe, la casa în care stă şi-mi aduc aminte de casa copilăriei mele… De bucuria imensă cu care aşteptam Crăciunul sau ziua mea, singurele două ocazii certe de a primi… o jucărie sau hăinuţe noi. Mi le doream atât de mult, făceam toate demonstraţiile posibile de cuminţenie şi le preţuiam ca pe nişte exponate de muzeu. Sigur că sufeream când treceam prin faţa magazinelor, atât de anoste în comparaţie cu cele de azi, sigur că mă mai apuca plânsul de ciudă că nu pot avea ce vedeam la alţii. Dar reuşeam cumva să mă joc, tot atâtea ore câte se joacă fiul meu, cu… nimic. Cu imaginaţie, cu crenguţe, cârpe, boabe de fasole, păpuşi ieftine şi alte accesorii transformate în… orice. Sunt convinsă că bucuria o trăiam la fel, că dragostea o simţeam identic. Îndoielile mele încep din momentul în care-mi aduc aminte, ceva mai mare fiind decât e fiul meu astăzi, că lipsa anumitor lucruri mă făcea să mi le promit într-o bună zi. Poate că atunci, în acele condiţii, se năştea ambiţia mea de astăzi, voinţa, dorinţa de a ajunge cineva… În aceste condiţii, mă întreb sincer prin ce mecanisme îşi va dezvolta fiul meu sau alţi copii crescuţi în puf voinţa, ambiţia, dorinţa de a ajunge undeva?

Dacă ne uităm în jur, vedem că numărul copiilor de bani gata e în creştere. Asta înseamnă că se pregăteşte să se înscrie la cuvânt şi la viaţă o generaţie care va merge la grădiniţele cele mai simandicoase, la şcolile cele mai scumpe, care se va plictisi de toate jucăriile inventate, care va purta haine de firmă încă din faşă, care va fi făcut deja înconjurul lumii când va aduna toate vacanţele şcolare, care va merge la şcoală cu şofer, va sta pe *chat*, şi nu în faţa blocului, le va fi povestit mai multe bonelor, bodyguarzilor sau şoferilor decât părinţilor, va şti toate jocurile de pe computer fără nici o remuşcare că trece pe lângă clasicii din biblioteca prăfuită sau chiar inexistentă din casele de design, va avea o telecomandă în buzunar, şi nu o cheie legată la gât…

Sigur că nu-mi vine să-i transform viaţa fiului meu într-una de cazarmă, cu ore fixe, instrucţie şi privaţiuni, dar nu mă pot opri să mă întreb cum vor evolua aceşti copii, ce-i va face oameni, ce-i va mâna pe drumul reuşitei? Majoritatea oamenilor pe care-i cunosc, cel puţin de vârsta mea, au avut cam acelaşi parcurs cu al meu, şi rama socială în care trăiesc astăzi a fost construită cu migală, muncă, dinţi scrâşniţi, vise pe care le-au materializat pentru că au făcut tot posibilul ca ele să existe şi în realitatea lor. Nu exclud varianta ca unii să fie fericiţi că oferă copilului lor tot ce n-au avut ei, dar nu mă poate opri nimeni să-mi pun justa întrebare: ce fel de om va deveni un astfel de copil de bani gata? Lupta părinţilor de bun-simţ de a înghesui între preocupările copilului cititul, de exemplu, îmi aduce aminte de un puşti care se mira teribil că e pus să asiste la mulgerea unei ditamai vaci, care dădea câţiva litri de lapte, când frigiderul lui mult mai mic de acasă „dădea” o cantitate dublă de lapte?! Aberaţiile şi defazările dintre noi şi copiii de astăzi ne pun la grea încercare muşchii de părinţi. Ne încordăm să fim moderni, să-i învăţăm limbi străine, să-i plimbăm prin lume, să le aducem săptămânal o jucărie, ca să mai îndulcim lipsa de lângă ei, încercăm să fim de gaşcă, să înţelegem noile desene animate (odioase şi violente), să-i îmbrăcăm ca pe noi şi ne topim la drăgălăşeniile lor, amintindu-ne brusc că sunt şi ei nişte copii cum am fost şi noi.

Doar că ei nu vor merge în vacanţe cu cortul, nu vor dormi în maşină, ci în hoteluri de cinci stele, nu vor aştepta Crăciunul ca să mănânce o banană sau o portocală, nu vor păstra păpuşa sau maşinuţa, pentru că le va fi imposibil să facă o selecţie din… sute, nu vor striga de bucurie că văd marea, pentru că au văzut deja mări mult mai exotice, nu vor citi cărţi interzise, cu lanterna sub plapumă, pentru că vor fi văzut deja tot ce era de văzut pe tarabe, pe Internet sau la televizor… Nu-mi imaginez nici un copil din această viitoare generaţie dorindu-şi să se facă profesor, inginer, bibliotecar, biolog, centralistă sau vatman. Dacă s-ar face un sondaj între copiii de bani gata, care să răspundă la celebra întrebare „ce vrei să te faci când vei fi mare?”, nu m-aş mira deloc să aud că primele locuri vor fi ocupate de vedete, oameni de afaceri, politicieni şi, poate, fotbalişti. Aspiraţional, generaţia are puţine variante, dacă nu cumva şi puţine şanse, dar n-aş face abuz de pesimism, pentru că ador evoluţia şi deschiderea lumii în care vor trăi ei…

Vestea bună, ca să nu cad în ipocrizie, ar putea fi că tocmai această bunăstare în care ne creştem copiii îi va face să privească lumea dintr-o altă perspectivă, pe care noi, părinţii, neavând-o la vârsta lor, n-o înţelegem, n-o dibuim, dar suntem dispuşi să o învăţăm odată cu copiii noştri. Când le vom cumpăra prima maşină, pentru că nu ne va răbda sufletul să-i lăsăm să se

înghesuie în tramvaie, le vom povesti în ce condiţii, în câţi ani şi cu câtă trudă am avut noi prima maşină. Când ei îşi vor da ochii peste cap, plictisiţi să audă aceeaşi poveste pentru fiecare nouă achiziţie (casă, mobilă, ceasuri scumpe, haine, vacanţe etc.), vom realiza că suntem depăşiţi şi vom fi de acord şi cu cartea de credit pe care le-o vom oferi la timp, ca să nu se facă de râs în gaşcă. Vom face, mai mult ca sigur, toate compromisurile pe care jurăm să nu le facem, vom ceda tuturor presiunilor nou-apărute de a avea şi aia, şi aia, vom capitula în faţa oricăror dorinţe ale copiilor noştri, pentru că vom avea de unde, pentru că ne va fi jenă de părinţii prietenilor lor, pentru că vom simţi nevoia să facem mici demonstraţii de forţă financiară şi pentru că, undeva în sufletul nostru, vom spera că ei ne vor mulţumi, într-o bună zi.

Mi-aş dori să ajungem la performanţele educative occidentale, adică să ne trimitem copiii să lucreze pentru a-şi strânge bani de vacanţă, aşa cum se întâmplă în multe case de milionari. Dar mi-e teamă că până la rafinamentul celor care-şi educă astfel copiii trebuie să mai treacă o generaţie sau două care să cheltuie agresiv, pentru a putea pricepe sensul muncii, al banilor cinstiţi, al ambiţiei de a-şi construi, cu propriile puteri, o viaţă, o carieră, un prestigiu. Mulţi dintre părinţii copiilor de bani gata reprezintă prima generaţie în pantofi de firmă şi încă mai au nevoie să se ştie că au bani, să-şi arate casa, maşinile, angajaţii, etichetele. Copiii de bani gata, să ne înţelegem, n-au nici o vină. Copiii noştri vor fi exact ceea ce vom reuşi noi să facem din ei…

În timp ce copiii de bani gata cresc, poate n-ar fi rău să luăm în calcul varianta de a-i face să intre cât mai mult în contact cu realitatea de dincolo de vila, şcoala particulară, hotelurile de cinci stele sau magazinele de lux. Poate că o vizită la câteva case de copii i-ar face să înţeleagă că ursitoarele sunt nişte fiinţe superficiale şi simandicoase, care nu s-au obosit să ajungă decât în zonele de lux. Poate că puşculiţa de odinioară ar putea fi reactivată, pe proiecte mici, dar eficiente. Poate că, între două vacanţe exotice, n-ar strica să facă vizite în sate uitate de lume, unde copiii îşi duc toată existenţa pe uliţa satului, zilnic în aceiaşi nădragi, dar cu o poftă de viaţă mult mai amplă.

Dar poate că fiecare are deja metodele lui de a-şi salva copilul de bani gata, poate că insinuările mele nu fac nici cât o ceapă degerată. Nu strică totuşi, dacă tot aţi citit până aici, să vă reevaluaţi sistemul de abordare ca părinte al unui asemenea copil. Bănuiţi, desigur, că el va fi un copil excepţional, căruia nu-i va lipsi nimic şi care va avea o viaţă extraordinară. Ştiţi, desigur, că veţi face absolut orice pentru el. Dar n-aveţi de unde să ştiţi, desigur, ce va face el, fără voi… Căci va veni şi ziua aceea…

Un nou început

In the end, everything will be ok. If it's not, then it's not the end. It's just a new beginning…

Când te prinzi ce viteză are timpul, cât de ţanţoş trece prin faţa ochilor tăi şi ce plăcere sadică are privindu-te cum te lupţi cu el, înveţi să te aşezi o clipă, tu cu tine, la o discuţie serioasă despre… viitor. Prezentul se macină ca scrumul de ţigară şi orice plăcere de moment prost gestionată se transformă într-o boală incurabilă, pe care o duci… cât poţi.

Schimb repede tonul, că doar e un nou început şi nu vreau decât să facem acel exerciţiu banal de a ne contabiliza realizările, de a bifa reuşitele şi de a scrie răspicat, pe agenda anului care începe, ce vrem să facem, ce vrem să devenim, ce vrem să ştim, să înfăptuim, să acumulăm, să trăim…

Îmi fac timp pentru aşa ceva la fiecare sfârşit de an – mă ajută să mă evaluez şi să am curajul să-mi doresc şi mai multe de la fiecare an ce vine. De când sunt mamă, am forţa să renunţ, fără remuşcări, la tot ce înseamnă balast preocupaţional; îmi drămuiesc fiecare clipă, trăind-o aşa cum vreau eu, nu aşa cum trebuie. Mi-au murit anul acesta prieteni dragi, toţi tineri. Durerea şi revolta pentru dispariţia lor s-au transformat în dorinţa de a atinge cât mai multe dintre bucuriile vieţii, de a trăi cât mai intens viaţa pe care am primit-o într-o zi exactă, dar care-mi poate fi luată… în orice clipă. E unul dintre semnele clare ale maturităţii şi, oricât de înţelept ai fi, nu ai revelaţia asta decât atunci când trece un tren imaginar peste tine şi te spulberă, cumva… Încă ne mai pierdem hălci din viaţa asta scurtă cu prostii, tâmpenii, lucruri inutile, nervi irelevanţi, îndoieli şi alte fantome care ne bântuie şi ne ocupă TIMPUL. Încă avem vise paliative, care horcăie şi ar vrea să trăiască, dacă ar primi îngrijirea necesară. Mulţi dintre noi n-au aflat cine sunt, de ce au venit pe lume şi ce să facă cu existenţa lor. Pentru ei, dar şi pentru noi toţi, ar fi necesar un exerciţiu de sinceritate, în care să avem curajul să ne dezvăluim întru totul. Începutul de an, măcar ca reper dimensional, e un bun prilej de introspecţie şi o trambulină esenţială pentru evoluţie.

Mă întreba deunăzi jurnalistul Iulian Tănase dacă m-am realizat în viaţă…

Mă blochez mereu la întrebarea asta, al cărei răspuns vine aşa de răspicat din gurile altora. Ce înseamnă să te realizezi în viaţă? Pentru unii, familia e un motiv temeinic, pentru alţii, maşina din garaj şi casa, DVD-ul, plasma, mobilul şi laptopul, câteva plimbări în străinătate sunt suficiente pentru a sări cu mâna-n sus, sperând la nota maximă pentru acest răspuns corect. Pentru alţii, poziţia socială, localizarea pe harta zonei rezidenţiale, funcţia dobândită, şcolile parcurse şi terminate sunt tot atâtea motive de a se considera realizaţi în viaţă. Încă nu vreau să răspund la această întrebare, pentru că mă încăpăţânez să vreau mai mult, başca să-mi împlinesc nişte vise la care ţin enorm. Am realizat câte ceva, de vreme ce acasă mă aşteaptă zâmbind un copil şi un soţ, de vreme ce am putut să le cumpăr părinţilor mei o casă sau pot să-mi plătesc singură traiul, la o adică. Dar cine stabileşte dacă asta înseamnă să te fi realizat în viaţă? Cine decide şi pe ce criterii că un om singur, un ascet, de pildă, nu e mai realizat în viaţă decât noi toţi, prin simplul fapt că a descoperit esenţa vieţii, a fericirii, a cunoaşterii? Cine-l poate contrazice pe omul care n-a trăit decât printre cărţi, care şi-a cules toată seva din scrierile importante ale lumii, că e fericit aşa, fără garaj, vilă, mobil sau rate? Cine are curajul să închidă gura unei femei simple, care n-a cunoscut nici o ascensiune socială şi nici un privilegiu monden, dar care va închide ochii fericită că a crescut patru-cinci copii, ajunşi la casele lor, la familiile lor, la şansa lor? Criteriul după care fiecare se consideră realizat sau nu e atât de incert, atât de discutabil, atât de anevoios, încât nu merită judecat prin comparaţie, ci doar prin… sinceritate şi utilizând o singură unitate de măsură: propria mulţumire, împăcare cu sine şi cu ofertele destinului.

Metoda e simplă: împărţiţi o foaie albă, imaculată, în două. O jumătate va aparţine trecutului, iar cealaltă, viitorului an. Ceea ce veţi scrie pe foaia albă va deveni, numai în funcţie de dumneavoastră, gunoi sau… tablou. Poate nu de artă, dar de comandă în mod cert, pe care, cu siguranţă, veţi şti să-l manevraţi spre a lumina şi activa exact acele zone ale vieţii de care sunteţi îndoit, speriat, nemulţumit, nesigur. Puţină ordine în gânduri şi-n agenda următorului an prinde bine oricui, iar plănuirea destinului e, de multe ori, mai sigură decât contemplarea lui. Să aveţi un an bun, în care să vă îngrijiţi de sănătatea voastră – fizică, psihică şi socială – şi în care să aflaţi încă ceva despre voi şi… despre viaţă! Despre iubire, mai ales…

Bărbatul ideal

Câţi bărbaţi ideali există?…
Câţi bărbaţi există?…
Câte idealuri există?

Orice femeie deşteaptă are parte de un bărbat ideal. De unică folosinţă sau garantat pe viaţă. În fiecare moment de singurătate, de rătăcire, de regăsire sau de păcat…

Bărbaţii care poposesc mai puţin în viaţa unei femei par, la o analiză frivolă, a avea mai multe calităţi decât cei lângă care ne trezim zilnic, ne bem cafeaua, ne spălăm pe dinţi, plângem sau ne bucurăm.

Bărbaţii văzuţi de la distanţă, de obicei la braţul altor femei, par a fi mai competitivi, mai merituoşi decât cel pe care-l vedem lăsându-şi zilnic şosetele pe canapea. Bărbatul din lume e întotdeauna mai strălucitor decât cel din propria bucătărie, iar manşetele impecabile ale domnului de la masa vecină arată infinit mai bine decât coşul de pe spatele soţului. Diferenţa dintre realitatea pe care o trăim şi cea pe care o contemplăm cu suspine constă doar în superficialitatea de a nu pricepe la timp că un bărbat ţi se pare mai bun decât al tău doar dacă nu eşti fericită…

Dar dacă eşti? Dacă eşti îndrăgostită lulea de bărbatul tău şi îţi ajunge în toate privinţele?

Bărbatul tău e ideal pentru că ţi-a venit în întâmpinare cu tot ce a cerut sufletul tău.

Bărbatul tău ţi-a ieşit în cale cu pâinea şi sarea vieţii, îmbrăţişarea lui are exact forma zâmbetului tău, iar în ochii lui se vede norocul de a te fi întâlnit.

Lui nu trebuie să-i ceri nimic, pentru că-ţi dă totul.

Pe el nu trebuie să-l minţi cu nimic, pentru că înţelege orice.

Lângă el nu ţi-e frică de nimeni, pentru că eşti cel mai de preţ bun al lui şi nu va risca nimic ca să te piardă.

Acolo unde începe slăbiciunea lui, apare subtil forţa ta, iar situaţia inversă e motorul fericirii tale.

Bărbatul ideal e liber pentru că te-ai îndrăgostit şi de aripile lui, iar umărul lui e locul tău de spovedanie, de răsfăţ sau de alint. Lângă el, lumea e un spaţiu

mult mai prietenos, iar ploaia e mereu caldă.

Fiecare mişcare a lui e spectacolul tău preferat, iar grija pentru el e cea mai dragă îndeletnicire a existenţei tale.

Bărbatului tău ideal îi zâmbeşti şi-n somn, pentru că iubirea ta nu adoarme nicicând, iar respiraţia lui te sincronizează cu universul în care ţi-a fost dat să trăieşti.

Bărbatul ideal, după care eşti nebună, te învaţă să fii femeie, să-ţi arăţi interiorul cu aceeaşi graţie cu care mâinile tale îi cuceresc obrajii şi ochii, buzele şi gâtul…

Pe buzele tale ai mereu un sărut de rezervă, astfel încât să nu sufere nici una din părţile implicate în îmbrăţişarea vieţii în doi…

Bărbatul tău e ideal pentru că l-ai întâlnit exact în momentul în care nu mai visai la el şi va rămâne ideal câtă vreme îţi va ţine sufletul în palme.

Dacă sufletul tău nu e negru, ci atât de luminos încât să înţeleagă că iubirea înseamnă TOTUL, bărbatul ideal va fi mereu cel de lângă tine, şi nu cel de pe trotuarul de vizavi, de la braţul altei femei, de pe ecran sau din cărţi…

E posibil ca bărbatul tău ideal să fie plămădit din imaginaţie, din dorinţă, ba chiar din neputinţă – dar dacă lacrima ta se poate prelinge pe obrazul lui, înseamnă că el este, negreşit…

Dacă nu l-ai reperat în casa ta, e musai să-l găseşti. Bărbatul ideal nu se caută după o schemă anume, nu trăieşte într-o climă aparte şi nu răspunde doar la semnale specifice.

Poate că trece în momentul ăsta pe sub fereastra ta sau prin biroul tău, poate mâine va traversa strada odată cu tine…

Ridică ochii şi vei şti – nu mă întreba cum…

Poate că nu are ochii albaştri, 1,90 m şi muşchi de oţel, dar poate că are exact ce-ţi lipseşte ţie.

Sau poate vrei să ştii mai întâi ce-ţi lipseşte ţie…

Un prieten?

Un bărbat senzaţional în pat?

Un soţ?

Un partener de weekend?

Un munte de tandreţe?

Un intelectual rafinat cu care să te simţi înţeleasă şi subtilizată mediocrităţii?

Un artist care să-ţi iubească urma paşilor?

Un tip practic şi haios, cu care să te simţi în siguranţă şi cu care să nu te plictiseşti?

Un tip pe care să-l domini, să-l dirijezi, să-l formatezi şi să-l activezi după pofta inimii?

Un tip imprevizibil, care să te ţină în tensiune şi pe care să-l aştepţi cu sufletul la gură?

Unul care să te chinuie şi care să-ţi ofere doar un dram din ce meriţi?

Un bărbat identic în preocupări, vise, determinare şi talent?

Care dintre ei e idealul tău?

Ce şanse ai să-l găseşti?

Tare aş vrea să răspund la aceste întrebări, dar n-o pot face în locul altcuiva.

Singura certitudine la această loterie a vieţii e că, odată găsit, idealul n-ar trebui să mai suporte nici o modificare pe care am fi tentate s-o facem. Altfel, de ce naiba să-i mai spunem IDEAL?!?!

Dacă răzbim şi-l găsim, propun să-l iubim şi gata.

Restul ar fi pierdere de timp.

Şi de şansă…

Şi de tinereţe…

Şi de idealuri…

Decolteul adânc al politicii

Doar maternitatea mai face distincţia între femei şi bărbaţi… În rest, femeile au încălcat teritoriile lor în toate domeniile…
(Şi WC-urile încă mai fac diferenţa…)

N-am vrut şi nici nu mă bate vreun gând să intru în politică, dar nu pot să nu observ fenomenul, de pe marginea terenului, ca noi toţi. Şi nici nu pot să nu remarc prezenţa şi activitatea femeilor în acest teritoriu atât de populat şi stăpânit de bărbaţi. Mă întreb adesea ce şanse au şi dacă o femeie, pusă pe scaunul potrivit, ar fi mai eficientă, mai abilă, mai capabilă decât… domnul pe care l-ar înlocui.

Fără îndoială, cea mai vizibilă femeie din politică şi cea mai… atipică este Elena Udrea. E blondă, poartă tocuri ameţitoare şi decolteuri răvăşitoare, are unghii foaaarte lungi şi poşete scumpe. Nu seamănă cu nici o altă doamnă care a făcut sau face politică. Fiind prea blondă şi având prea multe atuuri fizice, e deseori poziţionată în derizoriu, pentru că parlamentarul misogin sau alegătorul rupt în fund nu este capabil să treacă peste contemplarea ambalajului spre a analiza conţinutul. Elena e tânără, şcolită, ambiţioasă, măritată, extrem de abilă şi relaţionată mai mult decât perfect cu instituţia cea mai înaltă din stat. Analişti, ziarişti, colegi de partid, dar şi adversari au stabilit la unison că nu e proastă deloc, ba dimpotrivă, că vorbeşte impecabil în apariţiile publice şi că punctează decisiv atunci când vine vorba de transmis mesaje cu manta, pornite din tacul prezidenţial. Nimic din ce face nu e la întâmplare şi tot ce spune e prelucrat neuronal – adică femeia nu bate câmpii, ci bate fierul, şaua sau cuie în talpa altora. Culmea e că şi bărbaţii o bârfesc aprig, dar şi femeile cu care se întâlneşte pe traseul profesional sau social. Ce şanse are Elena să meargă mai departe, mă tot întreb, într-o lume care nu e înnebunită după plasarea femeilor frumoase şi deştepte în zona decizională? Presupunând că, de mâine, Elena Udrea se va vopsi brunetă, îşi va tăia unghiile, se va închide până la ultimul nasture şi va porni spre Cotroceni în tenişi şi, eventual, cu tramvaiul, ce şanse i-ar da poporul? Tot alea, mă încumet să zic, fără ezitare – pentru că, deşi aceste date exterioare reprezintă tema suculentă a bârfelor despre ea, tot astea ne-au

atras şi ne-au făcut s-o urmărim cu privirea încă de la prima apariţie pe scena politică.

Şi ca să mergem cu analiza sinceră până la capăt, cel mai comentat subiect legat de Elena Udrea e presupusa legătură… atipică cu preşedintele Băsescu. Nimeni nu i-o spune verde în faţă, dar cei mai mulţi o presupun sau o insinuează. De ce? Din aceeaşi obişnuinţă balcanică de a comenta parcursul sau reuşita oricărei femei frumoase care se situează în imediata apropiere a unui bărbat puternic. Nimeni nu ne-a demonstrat cu fapte că vorbele sunt reale, nimeni nu i-a prins de mânuţă în parc şi nici un deget prezidenţial n-am văzut să atingă fundul foarte sexy al doamnei. Aşa că eu mă aliniez cu cei care, până nu văd, nu cred, şi merg mai departe cu analiza.

I-aş da Elenei toate şansele de reuşită în politică, dar alegătorul român e acaparat de faptele lui Becali (sigur, foarte conectate la divinitate şi campionat), de dosariadă, de intrarea în Europa, de cearta din coaliţie, de termopanele lui Năstase şi de alte mici probleme mari ale ţării. „Blonda de la drept” va rezista în politică, după mintea mea, atâta vreme cât va găsi echilibrul perfect între cum arată şi cum gândeşte. Şi sper să nu schimbe nimic din „ambalaj” (poate doar unghiile prea lungi…), tocmai pentru a putea impune în minţile tulburi ideea că femeia gândeşte, ca şi bărbatul, cu creierul, nu cu tocul, lacul de pe unghii sau fermoarul rochiei. Între timp, Elenei îi zâmbesc toţi, pentru că e grav s-o superi, dar ceva îmi spune că ea ştie să deosebească foarte bine zâmbetele false şi interesate de cele curate, de susţinere şi încredere. „Păcatul” de a arăta prea bine pentru o zonă în care se dezbat chestiunile cele mai serioase pentru ţară se plăteşte cu neîncrederea unora, care preferă să comenteze vestimentaţia doamnei în loc să se crucească de faptul că aleşii noştri dorm în Parlament sau că debitează tâmpenii zilnic, în timp ce noi îi plătim pentru asta… Poate dacă s-ar uita numai în ochii ei (deşi fuga spre decolteu este inevitabilă) şi ar asculta-o, ar înţelege că femeia ştie ce spune, ce vrea, de unde vine şi încotro se îndreaptă. Ceea ce o încadrează perfect în tiparul femeilor care reuşesc în carieră, în cele mai aprige lumi de bărbaţi.

I-aş da o şansă şi Laviniei Şandru, singura care a fost în stare să-l înfrunte şi să-l acuze pe un Vadim atât de turbat, încât a trecut peste toate bibliotecile pe care le-a citit şi a înjurat-o lamentabil, în direct, într-o emisiune a lui T. Dincolo de faptul că Vadim a înjurat la o oră de maximă audienţă şi la o emisiune fără bulină, să ne gândim puţin că a înjurat o femeie măritată, gravidă în luna a şaptea. Foarte „creştineşte”, foarte bărbăteşte şi foarte… derutant pentru cei care mai posedă încă bun-simţ şi decenţă. Lavinia pare un copil rătăcit pe culoarele politicii, dar discursul ei vine să compenseze aparenţele şi ne arată că

avem de-a face cu o femeie inteligentă, frumuşică foc, poate nu la fel de cochetă ca Elena, dar sigur la fel de ambiţioasă şi comentată. Din păcate, şi ea se înscrie în tiparul bârfelor, aşa încât soţul ei (ca şi al Elenei) trebuie să suporte ghilotina nesimţirii de a auzi că femeia trece şi prin patul şefului ei. Vine vremea să mă întreb de ce nu le arătăm încrederea noastră femeilor din poziţii înalte sau strategice, înainte de a le bănui de compromis, de adulter sau de superficialitate?… În România există, la ora asta, destule femei-şef, femei în posturi importante şi care au demonstrat din plin că sunt capabile şi pregătite pentru ceea ce fac. Dar câte dintre ele n-or fi şi la ora asta acuzate de relaţii dubioase, de reuşită pe baze oculte sau de port ilegal de haine scumpe şi foarte la modă, de picioare sau sâni de excepţie, din cauza cărora nu se mai văd diplomele de studiu?!…

Întorcându-mă la arena politică românească, le zăresc şi pe Daciana Sârbu, pe Raluca Turcan, pe Olguţa Vasilescu şi chiar pe foarte tânăra Elena Băsescu, proaspăt intrată în politică. Cu excepţia celei din urmă, toate celelalte au avut parte de aceeaşi întâmpinare mediatică sau de aceleaşi comentarii, deloc simpatice, cu privire la aceeaşi obsesie colectivă: cu cine s-au culcat ca să se trezească în Parlament?!… Mioara Mantale, prima femeie prefect al Capitalei, nu numai că a lansat moda ochelarilor cu ramă neagră, dar a şi demonstrat că mâna de fier poate fi şi una fină, care arată cu degetul exact acolo unde problemele rămăseseră nerezolvate de bărbaţii responsabili pentru asta…

Dacă le privim pe toate, ne uimeşte faptul că sunt tinere, arată bine şi vorbesc bine. Dacă îi ascultăm pe alţii, ne uimeşte faptul că toţi le caută nod în papură şi că îi cam apucă râsul când le văd având păreri pertinente şi iniţiative legislative. Poate că ar trebui să le luăm mult mai în serios şi să analizăm alternativa: ce avem de pierdut dacă mai lăsăm câteva din treburile ţării pe mâna unor femei frumoase şi deştepte? Vi se pare că am avut numai de câştigat bazându-ne pe bărbaţii aleşi ai ţării?!…

Nişte oameni mari…

Paradoxul e că oamenii MARI încap în suflete, pe când oamenii MICI nu încap nici măcar în ei înşişi…

Am primit zilele trecute o invitaţie la o cină, între prieteni. M-am trezit stând la aceeaşi masă cu Nadia Comăneci, Ilie Năstase şi Ion Ţiriac. Înainte să spuneţi „ei, şi?”, vreau să mă ascultaţi până la capăt. M-am aflat de multe ori în preajma lor, împreună sau cu fiecare în parte. I-am întâlnit în multe situaţii, i-am avut ca invitaţi la emisiunile mele, dar la cina cu pricina am avut o stare specială, vecină cu revelaţia şi, neapărat, cu un soi de emoţie cuprinzătoare… Nu numai că ne comportam toţi firesc, de la conversaţie până la „dă-mi salata”, „ia piureul”, dar atmosfera nu avea nimic spectaculos, ci, dimpotrivă, era străbătută de calm, de firesc, de banalitate, aproape… Numai că, în patul meu, acasă, cu ochii în tavan, m-am gândit că mă pot număra printre cei mai norocoşi oameni, printre privilegiaţii cărora li se întâmplă să… atingă „stelele”. Pragmaticilor li se vor părea vorbe mari, însă cei ca mine vor înţelege sau măcar vor ridica sprânceana de semnalizare. În nici un vis copilăresc de-al meu nu mi-am imaginat că voi sta la taclale, că voi mânca la aceeaşi masă cu Nadia, Ilie, Ţiriac. M-a emoţionat teribil prezenţa mea acolo, m-a făcut să trăiesc o stare de graţie pe care n-am avut curajul să le-o mărturisesc atunci… Când avem ocazia, batem muzeele lumii, răsfoim cu sfială albume scumpe, citim despre vieţile unor Mari Oameni şi ne minunăm de veşnicia lor, de năstruşnicia marilor fapte care i-au făcut să rămână în istorie. Ceea ce face admiraţia noastră necondiţionată, amplă şi răvăşitoare e faptul că toţi cei pe care-i contemplăm sunt… morţi. Practic, interiorul nostru este cu atât mai activ, mai receptiv cu cât insul pe care-l admirăm şi-l venerăm e mai… rece, (mai) mort… Trecerea lor în nefiinţă le-a sporit cumva faima, le-a mărit cota de piaţă şi a făcut mult mai interesant şi mai melodios corul celor care cântă „i-am cunoscut”, „am luat masa cu el”, „am o fotografie cu ea”, „am dat mâna cu el”, „părinţii mei erau buni prieteni cu el”, „m-a ţinut în braţe când eram mică” etc. Printr-o logică dezmăţată, îi regretăm la vedere pe cei pe care i-am ignorat în taină şi ne înghesuim în prim-plan ca să vorbim despre măreţia unui om aflat la orizontală,

depăşind cu naturaleţe penibilul de a nu-i susţine valoarea câtă vreme era vertical, cald, lângă noi… De la Brâncuşi încoace, n-am învăţat nimic la acest capitol sau am făcut progrese abstracte, admirând, lăudând, promovând, comentând celebrităţi efemere, de moment, de conjunctură şi, în ultimă instanţă, de abur… Cei mai mulţi dintre noi folosesc cu nonşalanţă procedeul tragerii de şireturi, mai cu seamă pentru că Oamenii Mari le îngăduie, prin firescul lor, să le respire aerul şi să-i tutuiască.

Mă întorc la cina mea. Faptul că am stat la aceeaşi masă cu Nadia Comăneci înseamnă, cel puţin pentru mine, un nod în gât pe care cu nici un chip nu i l-am putut mărturisi Nadiei. Toate lacrimile copilăriei mele din pricina ei, toată dorinţa mea de a face gimnastică, toate visele mele de a fi campioană, toată dragostea şi admiraţia pentru acest om care reprezintă singurul idol pe care l-am avut vreodată nu puteau fi spuse între felul unu şi doi, nu puteau fi nici măcar sugerate la desert – dar, dacă ar fi putut fi smulse din interiorul meu şi puse pe o farfurie mare în faţa Nadiei, aş fi fost cu adevărat fericită. Scuze că nu ne putem exprima sentimentele pe care le avem cu toţii, din plin, dar remuşcarea că ai fi putut s-o faci cumva e mai rară, însă la fel de nefolositoare. Nu ştiu dacă Nadia mai are nevoie să audă cât e de iubită, de admirată, cât de mult au însemnat performanţele ei, lecţiile ei de viaţă pentru oameni de pretutindeni, dar ştiu că n-ar strica să încercăm măcar să ne cultivăm admiraţia pentru cei ce merită şi care, din fericire, trăiesc, chiar printre noi. Spaniolii au decis că Nadia e cea mai mare sportivă a secolului – dar noi, românii, cunoştinţele, prietenii, colegii, autorităţile din ţara ei ce-am decis?! Să ne bucurăm mocnit, eventual să-i mai dăm o decoraţie prezidenţială şi s-o aplaudăm de pe scaune când intră într-o sală de spectacol. Lenea noastră admirativă, manifestată atât de palid, ne face să ne rătăcim criteriile după care judecăm valorile autentice, ne face să nu mai înţelegem busola importanţei lucrurilor şi mai ales a Oamenilor Mari. Ilie Năstase, cu sufletul lui de copil şi cu un bun-simţ aparte, cu o soţie ce l-a întregit minunat, te îmbie la împrietenire rapidă, te face să te simţi relaxat şi glumeţ în preajma lui, dar, la fel de rapid, te-ar putea face să uiţi ce înseamnă el pentru lumea tenisului mondial sau cât de simplu îi este lui să deschidă uşi încuiate complicat pentru alţii. Poate că tocmai firescul unui atât de mare şi unic campion se întoarce împotriva lui, deşi el nu greşeşte cu nimic. Poate de aici vine ignoranţa unora dintre noi, superficialitatea cu care le rostim numele, uitând cine sunt ei, prin ce ne-au ajutat pe toţi să avem o altă imagine în lume, prin ce mecanisme au întors lumea către noi cu un alt interes. Despre Ion Ţiriac se scriu multe, se comentează enorm şi se ignoră, cu aceeaşi meticulozitate, povestea extraordinară a reuşitei lui. La linia de pornire a vieţii lui exista

doar… orizont, adică nimic, nicidecum structura solidă şi meritorie pe care a construit-o azi în jurul lui. Un om care a plecat, ca şi Ilie Năstase, desculţ, dar care a lăsat urme mai adânci decât orice alt individ încălţat corespunzător, sprijinit de braţul protector al vreunui părinte bogat şi influent. Un om cu o asemenea poveste de succes ar trebui predat la şcoală, ca model de reuşită absolută, ca model de ambiţie, de voinţă, de depăşire a propriei condiţii şi a condiţiilor sociale în care a trăit, dar şi ca model de generozitate, prin ceea ce face pentru copiii orfani sau săraci. Dacă sunteţi luaţi prin surprindere de întrebări de genul „Care sunt performanţele lui Ilie, ale Nadiei sau ale lui Ţiriac? Ce au făcut ei pentru România?", răspunsurile vor veni, de la majoritatea românilor, cu stângăcia elevului care nu şi-a pregătit bine lecţia, dar improvizează salvator şi ia notă de trecere. Contemporaneitatea în care ne situăm faţă de ei, faptul că ei pot fi lesne întâlniţi la un colţ de stradă sau la un eveniment ne reduce curiozitatea de a-i cunoaşte, tangibilitatea ne distruge admiraţia autentică. Nu vom şti să răspundem, cei mai mulţi dintre noi, că aceşti trei oameni se află, până astăzi (deşi performanţele lor sportive şi-au ocupat de multă vreme locul în galeria legendelor), în atenţia societăţilor mult mai avansate la capitolul respect faţă de valoare, nu vom şti să povestim despre nenumăratele acţiuni caritabile în care sunt implicaţi, nu vom înţelege că simpla rostire a numelui lor în multe alte ţări nu numai că deschide uşi, dar face şi bagajele unor importante personalităţi ale lumii care-şi îndreaptă atenţia diplomatică, financiară sau caritabilă spre România, ţara din care ei au plecat şi în care se întorc mereu, cu încăpăţânarea, tenacitatea şi seriozitatea unor mari campioni. Deşi nu toţi putem avea în genă calităţi de mari campioni, putem activa, cu demnitate şi curaj, gena admiraţiei. Dacă fiecare dintre noi s-ar cocoţa pe o scară autentică de valori, nu ne-am mai frânge gâturile, nu ne-am mai rupe picioarele şi nici n-am mai putea face abstracţie de lungul nasului personal. Dacă i-am învăţa pe copiii noştri să respecte, să preţuiască numele unor Oameni Mari încă vii, cred că am putea cere mult mai mult de la ei înşişi, pentru că raportarea lor ar fi mult mai fericit îndreptată. În jurul nostru trăiesc şi se mişcă – atât social, cât şi cultural, sportiv sau artistic – câţiva Oameni cu adevărat Mari. Netrebnicia unora de a-i băga în oala generaţiei expirate pe unii care chiar nu merită e doar unul din etajele teribilismului social, mai jos de atât situându-se doar împroşcarea cu noroi de dragul vreunui subiect de scandal care să nu facă altceva decât bani pentru vreun patron de presă chitit pe profit şi pângărit de interese mârşave. Sau, şi mai jos de atât, am putea găsi culmea ignoranţei: să nu ştii, român fiind, cine sunt Ilie Năstase, Nadia Comăneci şi Ion Ţiriac… Cu cât urcăm mai mult pe scara valorilor autentice, cu cât ne sprijinim

admiraţia mai mult pe Oameni Mari, cu atât vieţile noastre ar putea avea o altă traiectorie, categoric mai interesantă şi mai profitabilă. Scara impostorilor nu va fi niciodată în spirală, căci nu poate atinge nici perfecţiunea, nici nemurirea, ci doar groapa în care vom sfârşi cu toţii, mai buni, mai răi, mai drepţi, mai culţi, mai ticăloşi sau mai miraţi… Pentru Oamenii Mari se vor găsi mereu rafturi privilegiate în bibliotecile lumii sau poziţii luminoase pentru statui, fie şi închipuite; dar pentru cei ce n-au ştiut să admire şi să respecte un Om Mare, indiferent de domeniul de exprimare, nu va mai fi loc nicăieri, nici măcar în memorie… Nu poţi fi Mare, dacă dimensiunea sufletului tău e neîncăpătoare pentru admiraţie, respect, curiozitate şi ambiţie… Sărut mâna pentru masă, Nadia, domnule Ţiriac, domnule Ilie Năstase…

Lista mea

Sunt oameni care contează pentru mine. Unii ştiu, alţii vor afla acum… Familia mea, cea în care m-am născut, dar şi cea în care sper să trăiesc până la capăt, reprezintă tot ce pot spune mai bine despre mine… Mama, Tata, Bunica Nuţi, Florin, Anca, Ioana – sunt familia cea mai frumoasă şi mai caldă, sunt ai mei, sunt a lor, şi chiar dacă nu am reuşit încă să am o familie a mea, de tot, îi am pe ei şi-i iubesc nespus…

În afară de ei, într-o ordine întâmplătoare, mă inspiră:

– Alex. Leo Şerban – pentru că e cel mai bun *link* între omul de cultură şi omul modern, pentru că are o dulceaţă care, culmea, îţi taie greaţa, prin concizie, pertinenţă şi sclipire a minţii. Mi-e dor de el, mi-e dor de zâmbetul lui, mi-e dor de mintea lui…
– Ion Ţiriac – nici nu vă trece prin cap cât de multe fapte bune face acest om bogat, pe care atât de mulţi îl consideră zgârcit! Eu le ştiu, pentru că, nu o dată, m-a rugat să fiu mesagerul unor ajutoare, mai ales pentru copiii bolnavi sau foarte săraci, nedorind să se ştie că el este… „magicianul”…
– Mircea Cărtărescu – pentru că dincolo de cărţile lui minunate am descoperit un om obişnuit. Şi asta îl face deja un om deosebit!
– Marius Ivan – una dintre cele mai filantropice persoane care există printre oamenii de afaceri de la noi. Dacă nu ştiţi cine e înseamnă că are încă o mare calitate…
– Olga Tudorache – n-am reuşit să-i iau un interviu şi rămâne cel mai mare regret al meu, ca om de televiziune, pentru că… o ador!
– Nadia Comăneci – am plâns, pentru prima dată, la televizor, din cauza sau… datorită ei. De câte ori mă întâlnesc cu ea, mă emoţionez atât de profund, atât de inexplicabil, încât cred că ea trăieşte undeva (şi) în mine, pentru totdeauna… Când mă doare ceva, când mi-e lehamite, mă gândesc la ea şi… pot orice!
– Sergiu Nicolaescu – pentru că este, în ciuda tinerilor grozavi şi furioşi, un regizor emblematic şi un bărbat de o forţă şi o tinereţe copleşitoare…

Pentru că a plecat din viaţă ca dintr-un cadru emoţionant şi m-a lăsat să-l aplaud, în picioare…, cu lacrimi peste zâmbet.

– Răzvan Mazilu, Monica Petrică – dansul lor îmi taie respiraţia, felul lor de a fi îmi activează inspiraţia…
– Maia Morgenstern – atât ca mamă, cât şi ca actriţă, e, pentru mine, definiţia cea mai exactă a CREATORULUI – a creat vieţi şi continuă s-o facă cu TALENT…
– Carmen Voinea – e prietena mea cea mai bună şi veche. Ea e singura prelungire a neputinţelor mele. La ea însă, au rezolvare, cumva… E sora mea mai mare, pentru că ne iubim ca într-o familie…
– Emil Brumaru – sufletul său are, în continuare, 16 ani, iar poezia lui mă-ntinereşte mereu…
– Gabriel Liiceanu – să nu mă condamnaţi! Undeva, în epoca în care domniţele se îndrăgosteau de scriitori numai citindu-i, aş fi făcut eforturi să-l cuceresc…
– Gheorghe Dinică – e unul dintre marile privilegii ale meseriei mele: să am acces la inima unor oameni senzaţionali…
– Ioana Băsescu – în nici un moment n-am simţit că e… „fiica preşedintelui”. Are cea mai firească alcătuire interioară şi exterioară, peste care am descoperit un om tare singur şi sensibil. Îmi face bine s-o întâlnesc, mă face să (mă) simt ca ea…
– Liliana Ştefan – pentru că nu ştiu vreo altă femeie, mamă a trei băieţi, care să iubească mai mult un bărbat şi care să-i demonstreze doar prin fapte, nu prin vorbe, că e femeia vieţii lui…
– Alice Năstase – când îi citeam articolele, mi se părea că n-are decât venin, pe lângă talent. Când am cunoscut-o, mi-am dat seama cât de mult greşim judecând oamenii după aparenţe… E scriitoarea mea preferată, care pune mult mai bine decât mine în pagină ceea ce simt (şi) eu…
– Simona Catrina – habar n-am ce fel de om este, dar e o scriitoare care mă cucereşte şi mă acaparează fără echivoc.
– Mariana Bitang şi Octavian Bellu – poate că asceza lor socială, din care s-au născut atâtea performanţe uluitoare, i-au făcut astăzi unii dintre cei mai respectaţi în societate…, cel puţin de către noi, cei care i-am descifrat şi i-am admirat constant.
– Marius Bărăgan – un fotograf datorită căruia am fost mereu o femeie frumoasă… Nu numai din acest motiv, e fotograful meu preferat…
– Nicu Alifantis – singurul artist de melodiile căruia mi-am lipit sufletul total…

– Dana Budeanu – o femeie cu ale cărei suflet şi creier comunic minunat. Copiii noştri sunt ca fraţii, iar împreună cu Dana scriu la o platformă care ştiu că vă place: www.22foryou.co. Dana e *Just Love*… şi *Part of My Family*…
– Oana Pellea – o fiinţă pe care o ador, pe care o caut oriunde joacă, scrie, vorbeşte. Am nevoie de ea, mai ales atunci când unii oameni îmi par prea urâţi…
– Cristian Ţopescu – de studiat la şcoala de jurnalişti! Caz „grav” de competenţă, rostire şi documentare impecabile şi neutralitate…
– Constantin Brâncuşi – am mers până acolo cu admiraţia, încât am rugat un artist să-mi facă o *Masă a tăcerii*, în curte. E locul meu „zen”, în care vorbesc doar cu mine…
– Alexandru Dinică – jandarmul care a salvat vieţi la inundaţii şi în atâtea alte situaţii. E tipul de erou autentic, pe care-l uităm prea repede, ocupaţi fiind cu mărunţişurile vieţii…
– Ion Cristoiu – n-am cum să nu îl aşez între oamenii pe care-i admir – este izvorul presei româneşti moderne şi ceva în plus: e garanţia că omul simplu, venit de la ţară, se poate lua la trântă cu toţi orăşenii importanţi, în cel mai elegant mod cu putinţă…
– Piloţii militari şi civili care m-au susţinut necondiţionat şi admirabil în campania umanitară „Vedete pentru sinistraţi”…
– Maria Dragomiroiu – nu m-aş fi încumetat să invoc muzica populară, ci doar omul frumos pe care l-am cunoscut, în afara costumului popular…
– Dida Drăgan – artistul care mă face să tremur. Emoţia care vine dinspre ea, când cântă în faţa ta, zguduie ca un cutremur fără victime. Rămâne doar spaima că şi ea este unică…
– Roxana Voloşeniuc – pe vremea când câştiga un concurs de miss, nu mi-aş fi imaginat-o conducând revista *Elle*… Printre puţinele femei frumoase şi deştepte, în cantităţi egale, pe care le-am întâlnit….
– Corina Stanca – e atât de vie în memoria mea, m-a durut atât de profund dispariţia ei şi m-a făcut să regret teribil că nu i-am spus niciodată că o iubesc…
– Ioan Nicolae – comandantul batalionului „Scorpionii Negri” – l-am cunoscut în Irak şi m-a făcut să respect fiecare militar român, indiferent de misiunea lui… de pace.
– Luminiţa Gheorghiu – a râs de moarte, a plâns de viaţă şi a jucat între ele tot… şi totuşi atât de puţin, faţă de câte ar putea dărui…
– Principesa Margareta a României – pentru multe motive, dar aleg unul: te

obligă să fii şi tu „alteţă”, măcar în preajma ei…

– Stela Popescu – e aşa un culoar lung şi liber în urma ei!… Ea este DIVA, în toate înţelesurile parfumate şi pline de substanţă, este cea mai bună coaliţie între frumuseţe, talent şi respect imens pentru public…
– Smaranda Jelescu – întotdeauna mi-a fost greu să aleg între ea şi Barbara Walters… Şi totuşi, de la Smaranda am învăţat mult mai multe…
– Cristian Tudor Popescu – nu cred că i-am ratat vreun editorial. Cred că am înţeles mai bine în ce lume trăiesc datorită lui…
– Marius Tucă – e jurnalistul atipic, care face show când vrea el, şi face un ziar cum am vrea toţi să citim… Mi-e dureros de drag când scrie poezii de amor…
– Tudor Gheorghe – are toate calităţile de Mare Om şi, mai ales, de Mare Artist… Bine, are şi un defect – mustaţa (?!). Un bărbat român emblematic.
– Angela Similea – despre ea, numai de bine, cu sfială! Îi înţeleg pe toţi bărbaţii care şi-au căutat femei care să-i semene… E atât de frumoasă, e atât de feminină, sunt atâtea de învăţat de la ea…
– Ion Caramitru – aproape am uitat ce mare actor e, de când mi-am dat seama că este cel mai sclipitor prezentator de spectacol şi cel mai preocupat ca teatrul românesc să nu fie atins de viruşi…
– Toate persoanele care au grijă de oameni cu handicap sever. Pentru mine, aceşti oameni sunt cei mai mari eroi…
– Marcel Iureş – are bunătatea şi candoarea unui Chaplin, dar nu vă lăsaţi păcăliţi de aparenţe! Poate fi orice, oricine, câtă vreme acţiunea se petrece pe scenă sau pe ecran… Ce minune că a plecat în lume!… Ce minune că se tot întoarce, ca să joace teatru în subsoluri… Cât de simpli sunt Oamenii Mari!…
– Nicu Covaci – din când în când, Nicu le aduce aminte tinerilor artişti că succesul are mare legătură şi cu caracterul, pasiunea şi… nemurirea…
– Dorina Cordoş şi Georgeta Dudici – profesoarele mele de gimnastică ritmică, datorită cărora am antrenamentul de a rezista la eforturi de tot soiul şi de la care am învăţat că performanţa se face repetând aceeaşi mişcare până la durere. Când ai reuşit să treci de „punctul mort”, începi să zbori, adică să practici perfecţiunea…
– Tudor Giurgiu – un regizor român pe placul meu, dar mai cu seamă un creator care a lăsat o urmă ce va duce departe – TIFF Cluj, cel mai reuşit festival românesc de film.
– Horaţiu Mălăele – păcat că tace, când desenează… Păcat că atunci când regizează, spectacolele se termină prea repede… Păcat că atunci când joacă,

nu-l poţi lua acasă, să-l ai mereu, numai al tău…

– Echipa mea, cu care am făcut „Gala” şi *Punem pariu că-i vară* – datorită lor, am făcut primul bilanţ al cunoştinţelor mele despre televiziune – cei mai mulţi din echipa mea erau începători şi a trebuit să-i învăţ tot ce ştiam. Şi se pare că am ştiut, de vreme ce azi toţi zburdă prin televiziuni profesioniste, de capul lor, şi de vreme ce mi-e atât de dor de ei când mi-e dor de televiziune!
– Manuela Cernat – când urmăresc astfel de femei, încep să simt câtă valoare are feminitatea desăvârşită de educaţie şi cultură şi cât de mult mi-aş dori să am frumuseţea ei, la vârsta aceea…
– Vasile Stoica – un tânăr care-şi trăieşte viaţa într-un fotoliu rulant… A parcurs distanţe mai lungi decât majoritatea oamenilor care-şi folosesc picioarele normal. A intrat în Cartea Recordurilor şi vrea să-şi bată propriul record. Cum să nu înveţi de la el?!…
– Anca Florea – e din modelul care nu se mai fabrică – un om de radio minunat şi o fiinţă atât de cuprinzătoare…
– Dan Puric – un om cu o incredibilă forţă de a-ţi intra în minte şi de a stărui… Un artist uluitor, în căutarea adevărului şi a identităţii naţionale…
– Radu Nicolau – a fost omul potrivit, într-un moment neaşteptat. El m-a încuviinţat, creditat şi legitimat ca om de televiziune. El mi-a dat pe mână o emisiune în direct, fără să mă verifice, fără să ezite. N-am uitat nici o clipă – îi mulţumesc pentru tot ce am făcut de atunci până azi în televiziune şi ştiu că nu l-am dezamăgit…
– Ovidiu Bose Paştina – a fost primul invitat pe care l-am avut, în prima emisiune de televiziune din viaţa mea. Este o amintire ce conţine emoţie, nod în gât, gratitudine, revoltă, dor…
– George Petricu – cu mulţi ani în urmă, era şeful meu la Biroul de Relaţii Externe şi Protocol din Senat. L-am regăsit în gândurile mele, ca un om ce nu s-a împiedicat de anii mei puţini, de lipsa mea de experienţă, ci m-a învăţat, ca pe oricare alt coleg, chestiuni fundamentale nu numai pentru munca de atunci, dar şi pentru toată viaţa mea…
– Lucian Blaga şi Mihai Moga – am petrecut multe nopţi din viaţa mea în cabina de montaj, alături de editori talentaţi şi dinamici. Dar cu aceştia doi am reuşit să fac filmele cele mai dragi mie – documentarul despre militarii români din Irak şi filmul documentar-artistic *Punem pariu că-i vară* (cu care am luat unul dintre cele patru premii APTR cu care mă mândresc).
– Loredana Groza – o artistă desăvârşită, un talent peste care a ştiut să aşeze muncă, ambiţie, răbdare şi toate cele de trebuinţă într-o carieră ca ei. Fan pe

viaţă!

– Andreea Esca – în meseria noastră, puţini sunt cei pe care profesionalismul îi conturează mai bine decât orice imagine…
– Irina Mihaiu – m-au fascinat mereu femeile înzestrate cu acea forţă uluitoare de a crea viaţa copiilor lor, a bărbaţilor lor şi a lor înseşi, astfel încât să vrei să faci parte din viaţa lor…
– Ştefan Iordache – m-aş dezice de-o admiraţie de-o viaţă dacă nu l-aş include în „Lista" mea. Mi-e cald în suflet când „joacă", mi-e „rece" când îl întâlnesc, aşa că nu i-am spus niciodată cât de mult am nevoie de emoţia dinspre el…
– Florin Piersic – bărbatul român vital! Artistul român complet. Bărbatul care le-a făcut fericite şi pe femeile altora, dar în cel mai cuminte şi profund sens – le-a spus mereu cât sunt de frumoase, le-a mângâiat şi le-a făcut să se simtă dorite! Florineeeeee, omule drag, ce mai faci?…
– Toma Coconea – eroul român pentru care încă nu s-a inventat o medalie. Participă de ani buni la cea mai grea competiţie din lume, cursa Red Bull X-Alps – maraton şi zbor cu parapanta, de la Salzburg la Monaco. Este cea mai frumoasă legendă a timpurilor noastre, este cel mai cuprinzător exemplu de ambiţie, voinţă şi uluitoare modestie.

Cu cei mai mulţi dintre ei n-am băut nici măcar o cafea… Pe cei mai mulţi i-am avut invitaţi în emisiunile mele… Pe toţi i-am urmărit îndeaproape şi le-am „furat" câte ceva. Le mulţumesc! Pe unii, care nu se vor regăsi în lista mea, încă îi mai studiez…

E posibil ca unora din această listă să le fiu indiferentă, altora antipatică, la fel cum se poate întâmpla ca unii să mă aprecieze şi chiar să rişte să mă adore. Indiferent de sentimentele lor pentru mine, sunt fericită că mă pot raporta la astfel de oameni, sunt mândră că îi admir şi cred că atunci când privirea ţi-e îndreptată spre oameni valoroşi, minunaţi, ai toate şansele să devii un om mai bun, în toate privinţele…

Scrisoare din armată

În iubirile „civile” n-avem timp să ni se facă DOR…

Cele nouă zile petrecute în Irak au lăsat urme în viaţa mea, a fost cea mai puternică experienţă pe care am trăit-o… M-am întors de acolo plină de poveşti, de imagini, de gânduri, emoţii copleşitoare… M-am concentrat la munca mea şi a celor pe care i-am filmat, dar n-am putut să nu fiu uimită de sufletele militarilor. Filmul pe care-l fac despre Irak e şi filmul meu de debut ca operator, iar prin „ochiul” camerei am văzut… deşert, arme, taburi, elicoptere militare, gloanţe, irakieni înarmaţi, americani, italieni, polonezi, mongoli, salvadorieni, englezi, „scorpionii negri” din România, geniştii şi poliţiştii noştri militari, bombe, alarme, panică, bocanci, reguli, grade, uniforme, cadenţă, teamă, curaj, dar şi… DOR… Despre asta am vrut să vă povestesc. Despre DOR – de acasă, de părinţi, de copii, de toate ale lor, de prieteni, dar mai cu seamă dorul de femeia iubită sau de o femeie, pur şi simplu… Nu vi-l puteţi imagina, credeţi-mă, nu-l puteţi înţelege până nu-l simţiţi ca o plasă de camuflaj peste tot programul zilnic de armată. Până nu mergeţi acolo sau până nu sunteţi una dintre femeile care aşteaptă acasă un militar, nu puteţi pricepe ce-i ăla DOR… Misiunea unui militar român în Irak durează şase luni. Eu am ajuns acolo la mijlocul acestei perioade, când e cel mai greu pentru ei… Exact atât cât a trecut, a mai rămas de aşteptat… Nu e războiul nostru, nici al lor, dar oricât s-ar numi „misiune de pace”, tot mor sau sunt schilodiţi oameni nevinovaţi, mai ales militari ai forţelor de coaliţie… Cu ce supravieţuiesc, cu ce-şi compun curajul? Cu responsabilitatea pentru misiunea pe care o au de îndeplinit, dar şi cu pozele celor dragi, părinţi, copii, soţii sau cu poza iubitei, pusă lângă sau în loc de… icoană… Şase luni imense, fără familie, fără prietenii de acasă, fără confort, fără zile libere, fără mofturi, fără pământ românesc şi aer curat, fără haine civile, o bere şi un grătar, fără sex, fără filme sau discoteci, concerte, nunţi sau botezuri, fără mângâiere, alint, sărut, îmbrăţişare, baie fierbinte, chiote de copii fericiţi şi atâtea altele, aşa de prezente în viaţa civilă… După nişte luni de zile petrecute în deşertul irakian ţi se face dor şi de o apă curgătoare de munte, şi de o bere cu prietenii, şi de o emisiune la televizor, şi de o mâncare făcută de

mama, şi de animalele tale de acasă, ca să nu mai zic cât ţi se chirceşte sufletul să-ţi nască nevasta singură sau să nu-i poţi aprinde o lumânare părintelui care-ţi moare… Toate poveştile astea le-am auzit chiar de la militarii români, toate situaţiile astea chiar se întâmplă, dar misiunea lor trebuie dusă până la capăt… Chiar dacă au norocul să se întoarcă teferi acasă, au multe răni pe dinăuntru, iar alea vor fi greu de vindecat. Ei se întorc bărbaţi, ca-n cântecul celor de la „Vama Veche”, dar sufletele lor sunt la fel cu ale copiilor prea devreme părăsiţi de părinţi. Sunt puternici, se descurcă singuri, dar au mai multă nevoie ca oricine de mângâiere şi iubire… Singurele lor legături cu femeia iubită sunt… tehnice, reci, dar circuitele se încing ca pielea sărutată… Mail, *messenger* şi, câteodată, un telefon… M-am întrebat ce-şi spun oamenii care se iubesc cu adevărat şi care nu se văd şase luni… M-am pus în locul femeii care aşteaptă acasă, ştiind că bărbatul ei e într-o ţară unde moartea este înţeleasă altfel şi cumplit de frecventă… Probabil că nimeni nu urmăreşte ştirile mai responsabil decât ele, probabil că toate exploziile de la televizor le crestează sufletele şi le face mai puternice, dar până acolo au de îndurat… DORUL. Singura linişte a femeii care-şi aşteaptă militarul român plecat într-o ţară arabă e că nu este înşelată nicicum – acolo un bărbat nici n-are voie să se uite la o femeie, căci asta reprezintă încă un pericol de moarte, într-o lume atât de diferită de a noastră… Peste femeia care-şi aşteaptă şase luni bărbatul militar trec zile şi nopţi în care frumuseţea ei este doar visată, iar trupul ei seamănă mult cu deşertul în care-i trăieşte bărbatul… În ea e secetă, ziua este apăsătoare, iar nopţile sunt atât de reci şi atât de lungi… Femeia asta nu mai are pentru cine să se facă frumoasă, un toc sau o rochie frumoasă devin tragice, dacă erau preferatele lui, iar rimelul are logică doar cât să lase două dâre lungi, negre, pe un chip mistuit… Şansa unei astfel de femei de a-şi înşela bărbatul e minimă, iubirea ar trebui s-o oprească de la orice trădare – dar dacă se întâmplă, va fi şi ea un om rănit, căci tot pe ea o va durea cel mai tare… Dar el, militarul român, cum iubeşte, în cele şase luni pustiite? Am aflat că, înainte de a pleca în misiune, militarii români iau lecţii de adaptare la regiune, la factorii brutali de climă, la convieţuirea într-o societate atât de diferit organizată, la monotonia cromatică, sunt bine antrenaţi pentru toate situaţiile de război, dar nimeni nu-i pregăteşte pentru… lipsa femeii iubite. Când îi vezi pe toţi în uniforme, cu arme şi veste antiglonţ, muncind cu toată dedicaţia, pe temperaturi de nesuportat sau într-o tensiune psihică greu de imaginat, nu ţi-i închipui alintându-şi iubita, nu-i poţi vizualiza mângâind un sân sau un umăr gol şi nici sărutând o gleznă… Şi totuşi, cred că filmul ăsta îl văd în fiecare seară, cu ochii închişi, când iau… pe loc repaus. Pentru ei, atât de singuri, într-o lume atât de complicată şi de…

masculină, dorul de femeia lor este o rană zilnică, pe care şi-o tot pansează cu stângăcie, ca să nu se vadă, dimineaţa, la adunarea în careu. Nu vorbeşte mai nimeni despre asta, toţi scriu în poziţii strategice, ca nimeni să nu poată citi peste umărul lor, şi cred că toate scrisorile lor arată cam la fel… Dacă s-ar face şi statistici de suflet, pe lângă cele militare, s-ar descoperi că mulţi dintre ei au scris cuvântul DOR de mult mai multe ori decât au apăsat pe trăgaci… E un război de neînţeles acolo, în multe privinţe, dar pentru militarul român, oricât de bărbat puternic ar fi el, este şi un război al sentimentelor cu care se luptă zilnic… Să nu credeţi că nu se întreabă şi ei dacă femeia de acasă nu-i înşală – pentru ea, orizontul desfătărilor, al tentaţiilor există, în vreme ce pentru el există doar o graniţă a îndoielilor chinuitoare. Absolut în toate corturile în care am intrat am văzut pozele iubitelor lor femei, chiar la vedere, cu riscul că le împart, fie şi vizual, cu colegii de dormitor… La alţii, poza iubitei face parte din uniformă – e mereu la pieptul lor, şi mi-au dat lacrimile când am văzut, în ziua în care s-a dat alarma de atac aerian, cum unii îşi scot, fără nici o teamă de ridicol, poza iubitei şi se roagă la ea, ca să trăiască… Cred că puţine femei pe lumea asta au parte de o iubire atât de profundă cum au iubitele militarilor plecaţi în război… Niciodată, în civilie, bărbaţii nu vor şti să aprecieze cu atâta sinceritate şi acurateţe toţi milimetrii de carne, buze, păr, suflet ai unei femei, nicicând un bărbat nu va avea mai tare conştiinţa frumuseţii femeii pe care a lăsat-o acasă…

„Iubita mea, adorm cu tine-n gând şi mă rog la Dumnezeu să mă aştepţi, cu sufletul curat şi frumoasă, cum te-am lăsat… Mi-e DOR de toate ale tale şi-ţi simt mâinile alintându-mă, mi-e atât de dor să mă iubeşti şi să te simt a mea, toată… Ţin arma asta rece în mână, în fiecare zi, şi plâng în mine de dorul trupului tău fierbinte… Aş da orice să mă strecor în pat, lângă tine, în fiecare seară, măcar atât cât să ştii că eşti minunea mea şi să-ţi dau, din tot războiul ăsta, pacea de care ai nevoie… Te iubesc şi ştiu că tu eşti îngerul meu păzitor – simt asta în fiecare zi în care mi-este greu… Mi-e DOR de tine, cumplit de DOR, şi cu asta mă descurc cel mai greu aici… În rest, ştii că nu-ţi pot spune foarte multe despre mine, dar trăiesc, asta-i important… Aici nopţile sunt cele mai frumoase, e linişte şi e cerul cel mai înstelat pe care l-am văzut vreodată… Este cel mai frumos peisaj la care mă pot uita şi în care pot visa la tine, la cum o să te dezbrac de haine, de lacrimi şi de dor şi cum o să te laşi în inima mea, care te va ţine în braţe… Vreau la tine, vreau să te sărut de la degetul mic şi până la ureche, poposind… oriunde, vreau să mă laşi să-ţi adulmec gâtul, spatele şi să mă laşi să aleg ce traseu vreau eu, am nevoie să fiu un om liber cu tine, că aici fac totul la ordin şi cu logică… Vreau să mă laşi să-nnebunesc de

dragul tău şi să pot închide ochii în siguranţă, fără să mai tremur că asta mă poate costa viaţa… În tine vreau să trăiesc singura explozie reală… Mai spune-mi despre tine… Mai trimite-mi o fotografie cu tine, mai adu-mă în viaţa ta, măcar aşa, că aici zilele sunt toate la fel, mai puţin cele în care mor oameni lângă noi… Femeia mea, să mă aştepţi, te rog, să nu ne omori dragostea – pentru mine eşti totul, eşti minunea şi viaţa mea, eşti… eu! Te sărut, te iau în braţe, îţi pun capul pe pieptul meu şi adorm aşa… Doar aşa pot să adorm… Te iubesc la nesfârşit… Iubirea mea…”

Aşa-mi place să cred că arată toate scrisorile de iubire trimise de militarul român femeii iubite. Şi, chiar dacă nu arată aşa, tot înţelesul ăsta îl au şi tot… DORUL ăsta… Cred că fiecare femeie şi-ar dori să fie iubită, măcar o dată-n viaţă, de un militar român plecat şase luni departe, la celălalt capăt al lumii. Iubirea lor e cea mai pură şi e arma lor cea mai puternică, împotriva oricărui duşman… În visul lor, în DORUL lor, femeia iubită este cea mai frumoasă, cea mai… femeie şi cel mai amănunţit dorită… Merită să aştepţi un militar – s-ar putea să fie singurul fel în care un bărbat va şti să te iubească vreodată… Totul e să-l meriţi… Am visat într-o noapte, pe când eram în Irak, că m-am îndrăgostit de un militar român. Ştiam că n-a văzut o femeie de trei luni, ştiam că voi pleca peste câteva zile şi mă zbăteam între nefirescul de a mă îndrăgosti acolo, în acel moment nepotrivit, şi de a renunţa la suflet, pentru dorinţă… Nu ştiu cum, dar am sfârşit prin a-i spune ce simt şi i-am tulburat toate simţurile… Cum ne aflam într-o unitate militară, nu aveam nici un milimetru de loc în care să fim doar noi doi şi am îndurat cel mai mare chin, poate chiar mai mare decât al unei femei care-şi aşteaptă bărbatul acasă… Pe cel pe care-l doream şi mă dorea îl aveam în faţa ochilor, dar nu-l puteam atinge… A trebuit să plec din Irak, fără măcar să-l pot săruta cum simţeam… La plecare, pe aeroport, de pe obraz, ne-au alunecat, o secundă, buzele şi s-au întâlnit într-un sărut invizibil, ca şi cum făceam dragoste şi ajunseserăm deja la final… M-am trezit din vis şi m-am rugat să nu mi se întâmple aşa ceva… N-aş putea să îndur aşteptarea asta şi le-aş decora pe femeile militarilor români care pot… În iubirile „civile” n-avem timp să ni se facă DOR… Probabil că e singura parte frumoasă a războaielor lumii…

Omul care (se) joacă…

Se spune că lacrimile, de bucurie, necaz sau emoţie, vin doar din suflet. Cât de mare o fi sufletul ei?!…

Există oameni care te ajută să te schimbi, din oricine, în cineva…

Există oameni a căror privire vede doar cine eşti, cu adevărat şi pe de-a-ntregul…

Există oameni care, atunci când iubesc, o fac desprinzându-se cu totul de lume… Cu condiţia ca în cealaltă dimensiune să fie doar… iubirea însăşi…

Am auzit că unii chiar simt când sunt mângâiaţi de Dumnezeu şi îşi ridică ochii spre El chiar şi atunci când au fost crunt pedepsiţi…

Voiam să cunosc un om care să mă înveţe cum să mă bucur de orice…

Există oameni cu care realizezi o legătură extrasenzorială, prin care ţi se scurg în vene nişte emoţii atât de puternice, încât intri în panică… Te linişteşti abia când începi să le dăruieşti, la rându-ţi, mai departe…

Există, ştiu sigur, oameni care par atât de serioşi, încât puţini îşi dau seama că atunci se află chiar în toiul jocului lor preferat… Jocul de-a fiinţa socială…

Există oameni atât de buni, încât mulţi din jur se întrec în a le face rău…

Există oameni care pot privi în gol la nesfârşit. Înăuntrul lor însă, se întâmplă… viaţa, cu toate ale ei…

Există oameni care te învaţă drumul înapoi spre tine…

Am cunoscut un astfel de om. Se numeşte Oana Pellea…

La naiba cu prejudecăţile

Eram obosită, după o zi foarte plină, părul îmi stătea aiurea, blugii aproape căzeau de pe mine şi nu reuşeam să găsesc o adresă la care trebuia să las un pachet. La numărul de mobil pe care-l primisem drept contact nu răspundea decât un robot şi începusem chiar să mă enervez şi să mă întristez că-mi ieşeau toate pe dos. Era 9 seara, dar nu se întunecase şi căldura de peste zi se mai domolise. Aş fi mâncat ceva, aş fi băut un suc, aş fi făcut un duş, mi-aş fi schimbat hainele, aş fi ieşit undeva sau aş fi dormit dusă… La asta visam, în timp ce mă hotărâsem să mai aştept prin zonă, poate mi-o răspunde cineva la acel telefon. M-am aşezat pe bordură şi cred că aveam o figură destul de amărâtă, de vreme ce un tip, pe care nu-l observasem, m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva. În loc să-i răspund omeneşte, m-am înfuriat brusc, crezând că e unul pornit pe agăţat – şi, sincer, era ultimul lucru de care aveam chef. I-am zis să mă lase în pace şi m-am făcut că am de butonat telefonul. Nici măcar n-aveam cui să trimit mesaje, dar era singurul lucru pe care-l puteam face, în loc să privesc în gol sau să mă holbez la oamenii din jur. Am pus pachetul lângă mine şi am şi uitat de tipul care a vrut să mă agaţe. Pe biletul meu strada era exact cea pe care mă aflam, dar la numărul cu pricina nu era o casă particulară, ci un birou unde nimeni nu cunoştea persoana de care tot întrebam eu. Am promis prietenei mele din Franţa că voi duce pachetul negreşit, dar uite că nu eram în stare să mă ţin de promisiune. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu prea îmi iese nimic, în ultima vreme… La birou mă simt tot mai pierdută, iubitul meu nu e ceea ce am visat… E un băiat în regulă la mai toate capitolele, dar e prea… în regulă, parcă jucăm într-o piesă scrisă de alţii – e atât de previzibil tot ce spune sau tot ce ni se întâmplă, încât… m-am plictisit de relaţia noastră. Nu mai are scânteie, nu mai are viaţă – sau poate că nici n-a avut vreodată…

A trecut o jumătate de oră de când stau pe trotuar şi tot sun la numărul acela, degeaba. Mă ridic să-mi iau un suc de la chioşcul din staţia de autobuz, poate-mi iau şi ceva de ronţăit, că n-am mai mâncat de azi-dimineaţă. Mă uit să văd cum stau cu banii şi cred că mă descurc pentru „o masă în oraş”. În timp ce aştept să-mi vină rândul, mai dau un telefon şi – nu pot să cred! – sună, ba chiar răspunde cineva! În secunda în care mă lămuresc că doar numărul era scris greşit, realizez că am uitat pachetul pe bordură şi îngheţ! Pachetul a dispărut!

Mă bâlbâi lamentabil la telefon, mint că a apărut o urgenţă şi că nu mai pot veni în seara asta şi mă uit disperată în toate părţile după hoţ. Sunt pierdută! Sunt o nesimţită, prietena mea n-o să mă ierte niciodată – era foarte important pentru ea să rezolv treaba cu pachetul şi am promis că sunt în stare! Îmi dau lacrimile de nervi, ştiu că nu mai am ce să fac, trebuie să-i spun adevărul şi să mă obişnuiesc cu ideea că sunt o ratată, care nu e în stare de nimic! Mă aşez înapoi pe bordura mea şi plâng de-a dreptul… Şi din cauza pachetului, şi pentru toate câte mi s-au adunat în ultima vreme… Aud vag o voce care sună cunoscut şi simt o mână pe umăr. Întorc capul şi, printre lacrimi, îl văd pe tipul de mai devreme, la care urlu pur şi simplu:

— Lasă-mă-n pace! Nu vreau să mă culc cu tine, nu vreau să mă sărut cu tine, nu vreau să-mi faci capul mare, nu vreau nici un iubit, am unul şi m-am săturat de el, vreau doar să stau singură şi să plâng cât am eu chef! Clar?

— Domnişoară, voiam doar să vă spun…

— Vrei să chem poliţia? strig din nou la el şi mă ridic în picioare, gândindu-mă că aş putea să-l şi lovesc, la cât de furioasă sunt.

Şi iar îngheţ! Are într-o mână pachetul meu şi pe faţă un zâmbet cald, fără vreo urmă de şmecherie sau golănie.

— Asta voiam să vă spun, că v-aţi uitat pachetul pe trotuar şi voiam să vi-l înapoiez.

— Mulţumesc, zic încurcată. Şi vă rog să mă scuzaţi că am ţipat aşa, am avut o zi proastă…

— Am observat, cred că toţi care au trecut pe strada asta au observat. O fată atât de frumoasă, care să plângă pe trotuar, nu vezi în fiecare zi. Şi eu trec zilnic pe aici. Locuiesc la blocul următor.

O fată atât de frumoasă?! Arăt ca naiba – şi, în timp ce-i zâmbesc forţat, încerc să-mi aranjez bluza, părul, mă rog, ce se mai poate…

— Eu sunt Alex.

— Eu, Ingrid.

Îi întind mâna şi mă uit în ochii lui, nu-mi inspiră nimic rău, ba chiar sunt… foarte frumoşi. Ba chiar are un zâmbet super şi nişte dinţi impecabili…

— Pot să te ajut cu ceva? Că nu plângeai degeaba…

— Cu nimic, zic, şi-mi dau seama că aş putea totuşi să duc pachetul în aceeaşi seară, dacă tot sunt pe strada asta.

— Trebuie să duc un pachet cuiva, la numărul 118.

— Pot să te conduc? Că doar e strada mea!

N-apuc să-i răspund, că mă trezesc mergând cu el şi vorbind de parcă ne ştim de ani de zile. Mă uit cu jind la terasa pe lângă care trecem şi simt că

stomacul meu e disperat după ceva de mâncare şi după un suc de portocale.

— Eu n-am mâncat nimic în seara asta, spune Alex. Vrei să mâncăm repede ceva şi să ducem pachetul pe urmă sau rezolvăm întâi pachetul şi apoi te invit la masă?

Nu ne cunoaştem decât de… zece minute – nu pot să ies cu el la masă aşa, dintr-odată…

— Întâi pachetul şi pe urmă mâncăm, mă trezesc vorbind, de parcă nu creierul meu era precaut cu un minut mai devreme!

Ne-am aşezat la o masă mai retrasă şi am comandat o salată mare, iar el o pizza şi două sucuri de portocale. Eram fericită că rezolvasem cu pachetul – era primul lucru bun care mi se întâmplase în ziua aceea. Ba nu. Al doilea. Alex era… super! Nu m-am simţit deloc stânjenită, nu am avut pauze penibile în conversaţie, nu mi-a păsat nici că am mâncat şi din pizza lui şi nici că am băut eu amândouă sucurile. Am stat trei ore pe terasă şi probabil că n-am mai fi plecat dacă nu ne dădeam seama că plecase toată lumea. Mă simţeam bine, mi-era bine cu el, am râs mult împreună şi nici o clipă n-am simţit că… am fost agăţată pe stradă, situaţie în care-mi jurasem în liceu să nu mă aflu niciodată! Am plecat cu el spre casă, pe jos, deşi era foarte simplu să urc într-o maşină care m-ar fi lăsat exact în faţa blocului… Şi-a cerut scuze că trebuie să dea un telefon şi m-a rugat să-l aştept un minut. Mă gândeam că o să mă sărute când o să ajung în faţa blocului şi mă tot întrebam ce să fac. Nu eram deloc genul care să se sărute din prima, ţineam la imaginea mea de fată serioasă, adică eram mai de modă veche, deşi visam la… marea aventură! Şi oare cui îi dădea telefon? Dacă are vreo iubită şi are chef de-o aventură? Iar eu am fost o pradă aşa uşoară! Nu, n-o să-l las să mă sărute, o să-l las să aştepte câteva zile pentru asta. Şi nici n-o să-i răspund la telefon din prima, o să aştept să mă caute de câteva ori!

— Iartă-mă, trebuia să aflu dacă plec mâine din Bucureşti, de la şeful meu. Şi plec. La Sighişoara. Pentru patru zile. Mai am loc în maşină, dacă vrei, îmi spune cu zâmbetul acela cald.

— Nu pot, îmi pare rău, trebuie să mă duc la muncă, nu pot lipsi atâtea zile. Şi apoi – zic luând o faţă demnă – nici nu ne cunoaştem atât de bine încât să plecăm în vacanţă împreună.

— Păi, nu e vacanţă, eu plec la muncă şi tu m-ai putea ajuta – ai zis că te pricepi la organizări de evenimente.

Apucasem să-i povestesc la masă despre evenimentele pe care le organiza firma la care lucram, dar, evident, nu-i spusesem chiar adevărul – adică eu nu organizasem mai nimic, decât o petrecere de ziua mea, acum câţiva ani, care a

fost o idee proastă, până la urmă, pentru că firma de catering a dat faliment şi invitaţii mei n-au avut nimic de mâncare. Degeaba le-am explicat că asta era „tema” petrecerii, „party-dieta”, că au plecat toţi repede şi am consemnat cea mai urâtă zi de naştere petrecută în viaţa mea…

— Nu – zic hotărâtă –, am multă treabă la birou şi n-am cum să plec. Altădată…

— Atunci ne vedem peste patru zile. Şi să nu mai treci pe strada mea cât nu sunt acasă, că nu mai are cine să recupereze de pe trotuar lucrurile pe care le uiţi, mi-a zis dulce şi i-am zâmbit la fel, dar îmi cam tremurau genunchii.

Stăteam în faţa scării mele de bloc şi nici unul dintre vecini nu se uita pe la geamuri. Am închis ochii şi l-am sărutat cu recunoştinţă. Mi-a salvat ziua. Şi prietenia mea cu Florence, care mă invita în fiecare an la ea, în Franţa, unde-mi petrec cele mai frumoase vacanţe. Cu recunoştinţă?! Habar n-am cum am ajuns să-l sărut atât de pasional, nici măcar nu i-am dat şansa să se împotrivească! A închis doar ochii şi m-a lăsat în pace, să-l sărut cu toată nesăbuinţa… Când am deschis ochii, am dat peste privirea lui, în care erau o groază de secvenţe – era vrăjit, mirat, buimac, mulţumit, nevinovat, doritor, năuc… Am luat-o la fugă pe scări şi m-am oprit doar în faţa uşii mele. Simţeam că explodez! De ce l-am sărutat?! Ce-o să creadă acum?! De ce mi-a plăcut atât?! Cine e Alex? Nu, trebuie să-mi revin, eu nu fac aşa ceva, mie-mi place să mi se facă o curte ca la carte… O singură dată m-am mai sărutat cu un băiat de la prima întâlnire, dar era colegul meu de bancă şi nu cred că e aceeaşi situaţie – pe el îl văzusem zilnic, vreo câteva luni, până m-a invitat în parc… Doamne, nici măcar nu am schimbat numerele de telefon! Cum o să ne mai găsim? Şi de ce mi-a plăcut aşa de… brusc? E doar un băiat mai mare decât mine cu doi ani, da, are nişte ochi frumoşi şi un zâmbet fabulos şi, da, n-arată rău, că a făcut rugby, dar ce altceva mai ştiu despre el?! Ascultă Aerosmith şi Fun Lovin’ Criminals, îi plac filmele asiatice, tocmai citeşte *Ai toată viaţa înainte* şi iese în weekend doar în trei locuri: la Club A, la Cărtureşti şi „La Motoare”. Şi m-a agăţat pe stradă! Doamne, ce mă fac?!… Îmi prepar un ceai şi încerc să mă uit la ceva la televizor, ca să fac o pauză de… Alex. Nu pot. Trec pe lângă oglindă şi văd că arăt de un milion de ori mai bine proaspăt ieşită de sub duş. Şi ce-i cu strălucirea asta din ochii mei?! Sună telefonul şi alerg ca o nebună să-l găsesc. E el, n-are cine să mă sune la ora asta! Cum o fi aflat numărul?!

— Alo, zic, cât pot de relaxată – dar îmi cade faţa de tot când aud vocea lui Dan, iubitul-meu-de-care-m-am-plictisit…

— Ingrid, te-am căutat toată seara, ai avut mobilul închis, eşti OK?

Nu, nu sunt OK, îmi vine să-i spun, sunt îndrăgostită lulea şi, da, am avut

telefonul închis cât m-am plimbat cu Alex, pentru că n-am vrut să mă suni tu ca să mă deranjezi!

— Am rămas fără baterie şi abia acum am ajuns acasă – am stat târziu la muncă, după aia am plecat să duc pachetul lui Florence, am mai stat la poveşti cu prietenii ei… Tu ce faci? întreb cu o voce somnoroasă, de teamă să nu-i treacă prin cap să doarmă la mine în seara asta.

— Am avut o zi groaznică şi sunt frânt de oboseală. M-aş duce la mine să mă culc şi te-aş scoate mâine în oraş – ştii, e joi şi în fiecare joi mergem la…

— Bamboo, i-o iau înainte, pentru că asta făceam într-adevăr în fiecare joi, cu excepţia zilelor în care se întâmpla o tragedie. Mi-e teamă că nu pot să merg mâine, mă ia gura pe dinainte. Şi cred că o să lipsesc vreo patru zile – trebuie să plec la Sighişoara, pentru un eveniment.

Doamne, oare chiar am spus asta? De ce nu pot, pur şi simplu, să-i spun că nu mai vreau să ne vedem, că nu mai vreau să fim împreună şi că, da, am pe altcineva?

— Foarte bine, şi aşa aveam mult de muncă zilele astea. Baftă acolo şi să mă suni, da, iubire?

— Da.

Cuvântul „iubire” l-a introdus el în relaţia noastră şi-l folosim excesiv, chiar şi atunci când ne certăm. *Horror!* Deci iată că nu l-am folosit. E un pas înainte.

— Bine, Dane, acum mă culc, sunt frântă de oboseală, noapte bună!

— Noapte bună, iubire, aud pierdut, pentru că deja luasem telefonul de la ureche.

Alex. Trebuie să dau de Alex. Vreau să merg cu el la Sighişoara. Habar n-am de ce, dar vreau de mor! Asta e, cu Alex totul funcţionează altfel decât era în manualul meu de-comportament-cu-băieţii-care-mă-curtează. Dacă m-aş duce pe strada lui şi l-aş striga, oare m-ar auzi? Da, m-ar auzi, şi încă vreo câteva zeci de familii din scara blocului, mai ales că e deja trecut de 1 noaptea… Nu, n-am nici o şansă. Nici măcar nu ştiu cum se numeşte firma la care lucrează el, ca să mă duc la Sighişoara şi să întreb: „Nu vă supăraţi, unde-l pot găsi pe Alex, de la firma cutare, care organizează un eveniment în oraşul dvs.?”. Sunt pierdută… Şi îndrăgostită… Şi-mi ard buzele după sărutul senzaţional cu Alex… Nu pot să adorm, deşi fac toate eforturile. Mă aşez în pat, citesc fără să pricep nimic, sting lumina, aprind lumina, pun muzică, mănânc un iaurt, o ciocolată şi, dintr-odată, iau o hotărâre. Plec la Sighişoara! Nu e un oraş mare, nu pot fi prea multe evenimente, trebuie să dau cumva de el. Sun la gară şi aflu că am un tren la ora 12. Foarte bine, am timp chiar să trec pe la birou şi să cer o învoire, invocând un deces în familie. Ba nu, mai bine cineva din

familie e grav bolnav şi trebuie să mă duc în provincie. Mă reped fericită la debara, smulg o geantă, desfac dulapurile şi îndes haine, pantofi, cosmeticale şi o carte. Mai am nişte bani, cu care trebuia să plătesc chiria, dar o să cer o amânare şi am să găsesc pe urmă o soluţie. Dimineaţa mă surprinde cu un zâmbet larg şi cu ochii lui Alex în tavan. Alerg prin casă, mănânc din mers, iau două guri de cafea, înşfac geanta şi plec spre birou. Mă duc direct la şeful meu, dar nu mă poate primi decât peste o oră. Nu-i nimic, am timp. Îmi fac de lucru pe la birou şi, în mai puţin de o oră, secretara îmi face semn să vin la şef. Îmi compun cea mai tristă faţă de care sunt în stare şi încep din uşă:

— Vă rog să mă scuzaţi c-am îndrăznit, dar a apărut o situaţie urgentă şi trebuie să plec în provincie – cineva din familia mea s-a îmbolnăvit foarte grav, o mătuşă, care m-a crescut şi…

— Îmi pare rău să aud asta – eu te chemasem să-ţi dau prima sarcină importantă. Dar, dacă nu poţi, am s-o dau altcuiva. Chiar am crezut că a venit timpul să te pun la încercare.

Oh, Doamne, de când aştept să fiu şi eu importantă în firma asta! Mor de curiozitate şi întreb:

— Despre ce era vorba? Măcar să ştiu ce pierd…

— Voiam să te trimit la Sighişoara, pentru că nenorociţii ăia de la Sirius au pus mâna pe evenimentul oraşului şi aveam nevoie să tragi nişte sfori pe-acolo, să-i încurcăm puţin, să nu creadă ăia că noi dormim şi-i lăsăm să ne ia clienţii de sub nas!

Văd alb în faţa ochilor. Sau negru. Nu-mi mai dau seama. Şeful meu vrea să mă trimită unde plec eu, ca să-i încurc evenimentul lui Alex! Doamne, ce să fac?!

— Atunci merg la Sighişoara şi nu mă mai duc în provincie – nu e chiar atât de grav, zic la repezeală, sperând că am fost convingătoare.

Trebuie să plec eu, pentru că, dacă merge altcineva din firmă, mă mai şi vede pe acolo şi-i mai încurcă şi treaba lui Alex. Nu-i pot lăsa să-i facă una ca asta.

— Vă rog să-mi spuneţi ce trebuie să fac – sunt gata să plec, am şi bagajele făcute, pot pleca cu trenul de 12, zic precipitată.

— Da’ de unde ştii că e un tren la 12? Şi chiar vrei să renunţi la problemele de familie pentru asta?

— Da, pentru mine cariera e mult mai importantă, spun demnă.

După licărul de satisfacţie din privirea şefului ştiu că am câştigat un punct, două în ochii lui, aşa că-l ascult cu toată atenţia, iau mapa pe care mi-o dă şi fug la gară. Sunt în cea mai neagră situaţie a existenţei mele. Alerg ca nebuna după

un bărbat care m-a agăţat pe stradă, cu misiunea de a-i distruge munca, dar de a-l cuceri. Ştie cineva care dintre obiective le voi atinge?! Nici nu ştiu când am ajuns la Sighişoara – tot drumul m-am gândit doar la vorbele şefului, la ce-o să-i spun lui Alex când o să mă vadă acolo şi la… misiunea mea imposibilă! M-am dus la hotelul pe care mi l-a rezervat secretara, m-am aranjat şi am pornit spre locul de desfăşurare a evenimentului, ştiind că-l voi găsi pe Alex. De data asta ştiam sigur că arăt bine şi, ca accesorii, aveam nişte aripi pe care le simţeam fâlfâind la fiecare pas. Sunt la Sighişoara, o să-l văd pe Alex blocat că sunt şi eu acolo, dar o să-i explic că m-a trimis firma într-o delegaţie, ca să înţeleagă că n-am venit după el! Când se deschide uşa liftului, se deschide şi-o gaură mare în care simt că mă prăbuşesc: în lift e Alex, care, în loc de bună ziua, rămâne perplex, timp în care uşile încep să se închidă, dar el se repede cu un picior în dreptul lor, să le deschidă la loc. Numai că piciorul lui nimereşte între picioarele mele şi faţa lui e la câţiva centimetri de faţa mea. Şi pentru că nici unul dintre noi nu poate vorbi, Alex mă sărută. Închid ochii, scap mapa şi-l trag afară din liftul care ne tot striveşte cu uşile. Nu mă întrebaţi cum şi de ce, dar am mers cu spatele până în dreptul camerei mele sărutându-ne, am deschis cumva uşa şi… am închis-o cu piciorul. S-a oprit brusc din sărut. A deschis uşa şi-a plecat. Doamne, ce fel de femeie sunt?! L-am speriat probabil şi a fugit de mine. Cum am putut să-l atrag în camera mea? O să creadă că sunt o obsedată, o nimfomană, o uşuratică pe care orice bărbat o agaţă pe stradă şi o are a doua zi în dormitor… Îmi vine să-mi smulg părul din cap, să fug şi… se aude soneria! Deschid şi… e Alex, care are în mână mapa care mi-a căzut în faţa liftului.

— Ştii, eu trebuie să recuperez tot ce pierzi tu, spune, şi-mi ia faţa în palme şi mă sărută cum n-am mai fost sărutată vreodată…

Şi mă dezbracă încet, fără nici o vorbă, şi mă face să simt… tot ce n-am mai simţit vreodată… Şi mă ţine în braţe, ca şi când nu ne-am văzut de nişte ani, în care ne-am dorit neîncetat… Şi nu mai pot să continuu, pentru că am fost transportată într-o altă dimensiune, pe care n-am mai vizitat-o până acum… ba da, în vis sau în jurnalul din ultima clasă de liceu, ba chiar şi cu o noapte înainte, în gând, ca să fiu sinceră… La naiba cu prejudecăţile, zic, şi închid din nou ochii, pentru că am senzaţia că mi-am văzut inima pe tavan, privindu-mă de parcă mi-ar spune „ţi-am zis eu!”…

— Bonjour, Florence, el e Alex, iubirea vieţii mele, zic alintându-mă…

— Alex, ea e Florence, cu pachetul de anul trecut…

— Mulţumesc, Florence, pachetul tău a fost de mare ajutor, i-a zâmbit Alex şi m-a strâns tare de mână.

— Păi, să sărbătorim, dragilor! Un an de când sunteţi împreună şi de când firma voastră a înflorit! Mai avem şi altceva de sărbătorit?

Cred că da. Iubirea vieţii mele. Dar petrecerea va avea loc la capătul vieţii, sper.

Mulţumesc frumos

Cum aş putea să nu mulţumesc unor oameni care m-au îngăduit între preocupările lor, care au ţinut într-o mare măsură ca acest proiect să ajungă… carte?

Mamei mele, pentru toate momentele în care îmi ţine locul lângă puiul meu, Ayan…

Lui Vasile Ernu, de la Editura Polirom, care m-a invitat la o cafea şi mi-a dat adresa lui de e-mail, nebănuind că voi fi zilnic, de câteva ori, în căsuţa lui poştală…

Luciei Dos, de la Polirom, şi tuturor celor pe care nu am apucat să-i cunosc de la editura care mi-a găzduit toate proiectele literare de până acum. Vă mulţumesc enorm!

Redacţiei revistei *Elle*, de la Roxana Voloşeniuc, Mihaela Spineanu până la toţi cei care au avut de lucru din pricina textelor mele…

Cititoarelor revistei *Elle*, care, trimiţând scrisori la redacţie, mi-au dat ideea şi curajul de a scrie o carte…

Fiecărui cititor care a ajuns până la acest rând… Şi tuturor cititorilor care au făcut din această carte primul meu bestseller. M-aţi făcut să simt nu numai bucurie şi poftă de scris mai departe, dar şi un soi de teamă de a nu vă dezamăgi nicicând…